

Giới thiệu Làm Phiền Huyện Thái Gia

Làm Phiền Huyện Thái Gia của tác giả Mai Bối Nhi là câu chuyện tình giữa một quan lớn và một người con gái của nhà khám nghiệm tử thi, cũng có thể là câu chuyện tình thanh mai trúc mã...

Hắn ngay từ nhỏ đã thích nàng, vì thế mà đã chuyên tâm học hành và đã đỗ trạng nguyên. Là một gã trẻ tuổi có tài khiến cho rất nhiều nữ nhân trong thành phải nghiêng ngả nhưng cuối cùng thì hắn chỉ có thể đến nhà nàng mà trêu chọc thôi...

Một khuê nữ như nàng làm sao mà có thể để yên cho hắn được ? Nhưng mình chỉ là một tiểu nữ sao có thể sánh vai cùng người trên cao như hắn ? Liệu câu chuyện giữa hai người sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Đây không phải là lần đầu Phương Tú đọc qua “Rửa oan tập lục” - đây là sách mà những người làm khám nghiệm tử thi cần phải đọc, cũng là sách nàng không biết đọc qua bao nhiêu lần từ nhỏ đến lớn, ngẩng đầu nhìn về phía một mảnh đen kịt ngoài cửa sổ, nghĩ thầm đêm đã sâu như vậy rồi, cha vẫn chưa về, tám phần lại đi uống hai ly với Tri huyện đại nhân.

“Chờ cha về vẫn phải hảo hảo nói ông ngưng việc này lại, không nghĩ tuổi của mình đã bao lớn, thì cũng phải biết uống rượu rất hại thân...” Nàng lo lắng lắm lắm.

Nhưng nói về vị Tri huyện Ngô huyện mới nhậm chức không đến ba tháng này, tuy Tú Vân còn chưa gặp qua người, chỉ nghe phụ thân nói qua đối phương còn trẻ, hơn nữa ở trong thi đình được chính hoàng đế tuyển làm trạng nguyên, nhân vật số một này lại nguyện ý chịu thiệt làm thất phẩm Huyện lệnh như vậy, thật đúng là ngoài ý nghĩ mọi người.

Nghĩ tới đây, Tú Vân liền nghe bên ngoài vang lên những tiếng bước chân lộn xộn, ở trong đêm yên tĩnh phá lệ rất rõ ràng, cửa chính đã bị đẩy ra.

“Tú Vân... Mau tới giúp cha...” Người lớn tuổi thân hình gầy yếu thở hổn hển mang một nam tử trẻ tuổi cao hơn mình vào cửa.

Nhìn thấy cảnh này, Tú Vân lập tức đứng dậy. “Cha, hắn là...”

“Đại nhân uống rượu say.” Phương lão giải thích đơn giản.

“Ta... Không có say...” Tựa hồ nghe thấy lời nói của cha con bọn họ, đầu Cố Thiên Hữu dù hơi hỗn loạn vẫn cố ngẩng lên, miệng vẫn lên tiếng.

“Sao cha mang hắn về đây?” Tú Vân nghĩ thầm thì ra người nam tử trẻ tuổi này chính là Tri huyện đại nhân. “Trong nhà lại không có phòng dư cho hắn ngủ...” Tuy trong lời nói mang theo một chút bất mãn, dường như đang trách người nam nhân này luôn tìm phụ thân uống rượu, nhưng vẫn đưa tay hỗ trợ đỡ hắn, chia bớt một ít sức nặng.

“Đề đại nhân tạm thời ngủ ở trong phòng ta.” Phương lão đi về phía phòng sau.

Nghe cha nói như vậy, Tú Vân cũng chỉ đành hỗ trợ dìu Tri huyện đại nhân vào phòng, cuối cùng an trí người ở trên giường.

Cố Thiên Hữu rên nhỏ: “Nước... Ta muốn uống nước...”

“Nhanh đi rót một ly nước cho đại nhân.” Phương lão cúi hỏi của Tri huyện đại nhân, quay đầu lại nói với nữ nhân.

“Vâng” Tú Vân nhin tức, xoay người đi ra ngoài.

Đội Tú Vân mang ly nước vào, Phương lão đã đốt sáng nến trên bàn.

Phương lão tiếp nhận ly trà, sau đó ngồi ở mép giường “Đại nhân, uống ngụm nước trước đi.”

“Phương lão... Chúng ta cạn thêm ly nữa...” Cố Thiên Hữu từ từ nhắm hai mắt, miệng vẫn la hét.

“Muốn uống tự ngoi đi uống... uó... ng!” Ấn tượng của Tú Vân đối vị Tri huyện đại nhân mới này càng ác liệt rồi, bởi vì nàng ghét nhất quý rượu, cho nên một con mắt cũng không thèm nhìn hắn.

“Tú Vân!” Nghe thấy nữ nhi lắm bướng, Phương lão nhỏ giọng trách cứ.

Uống liền hai ly nước, Cổ Thiên Hữu ngã đầu ngủ.

“Tốt lắm, chúng ta ra ngoài đi.” Phương lão khoát tay áo nói.

Đi theo phụ thân rời phòng, đi tới phòng trước, Tú Vân cũng đi rót một ly nước mang tới cho phụ thân. “Coi như là đại nhân tìm cha, cha cũng phải tận lực cự tuyệt, cũng đã sắp sáu mươi, phải ít đụng đến rượu mới tốt.” Cũng bởi vì hai cha con bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, cho nên nàng hy vọng cha có thể dài mệnh trăm tuổi.

“Thật ra cha không uống bao nhiêu, là đại nhân uống một mình.” Phương lão cầm ly nước nữ nhi rót mới giải thích cho nàng nghe. “Cũng bởi vì đại nhân không quen uống rượu, cho nên mới muốn luyện nhiều một chút.”

“Luyện?” Tú Vân không hiểu hỏi.

Phương lão uống nước xong rồi mới tiếp tục nói. “Ngươi cho rằng Huyện lệnh dễ làm sao? Luôn có vài trường hợp cần uống mấy ly, ngộ nhờ gặp Tuần phủ đại nhân hoặc Tri phủ đại nhân, cũng không thể thoái thác không uống, vậy sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan tương lai, cho nên thời gian này đại nhân mới có thể tìm cha làm bạn với hân, cũng may đại nhân để mắt đến cha – kẻ khâm nghiệm từ thi nho nhỏ này, đương nhiên ta không có lý do gì cự tuyệt.”

“Thì ra có chuyện như vậy.” Tú Vân giờ mới hiểu được nguyên nhân.

“Chờ đại nhân tỉnh lại, ngươi cũng đừng vô lễ với hân.” Phương lão rất rõ tính tình nữ nhi, bề ngoài thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, nhưng lại di truyền tính tình của thê tử đã mất, chỉ cần chọc giận nàng, sẽ cực kỳ mạnh mẽ. “Ngươi không nên thấy đại nhân chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng nếu so sánh lại giỏi hơn Tri huyện trước nhiều, chẳng những trong lúc xử án có thể nhìn thấu mọi việc, lấy lại công đạo cho dân chúng vô tội, đối với kẻ phạm pháp cũng xử không nhẹ, thật là vị quan tốt khó có, Ngõ huyện có hân, có thể nói là phúc của dân chúng.”

Tú Vân nghe xong buổi nói chuyện này, vẫn tương đối hoài nghi. “Hân thật sự tốt như cha nói sao?”

“Cha sống đến từng tuổi này rồi, cũng coi như gặp qua không ít quan, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm người, mặc dù đại nhân nhậm chức không đến ba tháng, nhưng cho dù vụ án nhỏ đến đâu đều tích cực xử lý, rất nhiều chuyện cũng đều tự thân đi làm, cái này càng đáng quý.” Phương lão nói. “Có thể làm việc cho đại nhân này, cha hy vọng có thể sống nhiều hơn vài năm nữa.”

Nghe xong đánh giá lần nữa, ấn tượng của Tú Vân đối Tri huyện này mới chậm rãi thay đổi. “Con biết, cha đến phòng của con ngủ đi, con ở chỗ này xem ít sách, chợp mắt một chút là được.”

“Vậy tôi nay vất vả rồi.” Phương lão vỗ vai nàng rồi đi ngủ trước.

Đội phòng an tĩnh lại lần nữa, Tú Vân mới ngồi xuống ghế, dưới ánh nến xem sách, cuối cùng bất tri bất giác ghé vào trên bàn ngủ.

Thẳng đến gần giờ Mẹo, tiếng gà trống xa xa vang lên, Tú Vân đang mơ màng giật mình tỉnh lại, nàng buộc lại búi tóc, thoáng nhìn ngoài cửa sổ đã lộ ra ánh rạng đông, liền thổi tắt ánh nến trên bàn, chuẩn bị nấu cơm giặt quần áo.

Khi Tú Vân đi đến trước cửa phòng phụ thân, nghe thấy bên trong có tiếng động, nhưng không tiện đi vào, vì vậy cách rèm vải hỏi: “Đại nhân đã tỉnh sao?”

Cổ Thiên Hữu một tay xoa huyệt Thái Dương, trên giường cố gắng ngồi dậy, nghe thấy câu hỏi này, đầu tiên là ngơ ngác một chút, nhớ tới chuyện tối hôm qua cùng Phương lão khâm nghiệm từ thi trong nhà môn uống rượu chung.

“Ngươi là... nữ nhi của Phương lão?” Hân trong phòng thử hỏi.

“Dạ, ta giúp đại nhân đi pha ly trà nóng.” Nói xong, Tú Vân bước ra phòng bếp đằng sau.

Cảm giác được người ngoài rèm thả bước đi, Cổ Thiên Hữu mới nhìn con đầu đầu say rượu, cúi đầu mang hài vào, sau đó sửa sang lại áo dài màu lam bị nhăn trên người, lúc này mới vén rèm lên, đi ra khỏi phòng.

Hân đi vào phòng trước, nhìn xem gian phòng đơn sơ này, chỉ cần liếc mắt có thể xem hết, có thể thấy được sinh hoạt kham khổ.

Không qua bao lâu, Tú Vân đã bung trà nóng vào. “Đại nhân...”

Nghe vậy, Cổ Thiên Hữu lập tức xoay người lại, hướng mắt về phía trước nhìn nữ tử trẻ tuổi xuân xanh mười tám, búi tóc chải kiểu Tô Châu vênh lên, trên áo dưới váy, cổ áo và ống tay áo khảm viên hoa, chỉ thấy thân hình nàng xem ra yếu đuối, gương mặt trái xoan, mặt mày mắt mũi có vẻ dịu dàng cẩn thận chỉ Giang Nam nữ tử mới có.

“So với khi còn bé cũng không có thay đổi quá lớn...” Ở trong trí nhớ của Cổ Thiên Hữu, mười năm trước nàng cũng đã xinh đẹp tuyệt trần đáng yêu, hôm nay càng uyển chuyển hàm xúc động lòng người, bất quá một đôi mắt đẹp chau lên đối mặt mình có vẻ vô lễ, chăm chú nhìn thì nàng không thẹn thùng vội vàng cúi đầu xuống, mà là không vui trừng trở lại, cho thấy nàng có tính cách. “Mà ngay cả tính tình mạnh mẽ này cũng không hề thay đổi...”

Tú Vân nghe không rõ hân đang lầm bầm những gì, nghĩ mình chỉ là một cô nương gia có thái độ như vậy không khỏi cũng quá thất lễ. “Đại nhân!” Tiếng kêu khẽ này hàm xúc ý tứ cảnh cáo nồng hậu.

Giống như lời cha nói tối hôm qua, vị Tri huyện đại nhân mới tới này quả nhiên tuổi rất trẻ, không quá hai mươi tuổi, thân hình cao gầy, nhưng lại không đến mức yếu đuối vô dụng như người đọc sách, tuy giờ phút này bởi vì nguyên nhân say rượu, khí sắc xem ra không phải rất tốt, nhưng lại là nam tử xuất sắc tuấn tú nhất mà Tú Vân gặp qua, nhất là dưới sông mũi thẳng tắp là một đôi môi nam tính vui vẻ, phối hợp đôi mắt trắng đen rõ ràng, cười rộ lên sẽ hơi nheo lại rất đẹp, giống như muốn câu hồn của các cô nương, mới vừa rồi bị hắn nhìn chằm chằm mãnh liệt như vậy, tim đập lập tức nhảy nhanh nửa nhịp, lúc này mới tranh thủ thời gian lấy lại tinh thần.

“Khụ, khụ.” Cố Thiên Hữu hắng giọng, biết ánh mắt mình quá mức “rõ ràng” rồi, đó cũng là bởi vì hắn rất cao hứng có thể gặp lại nàng. “Bản quan thất thố.”

“Xin đại nhân dừng.” Tú Vân đặt trà nóng trên bàn, suy tư lời phải nói kế tiếp.

Cố Thiên Hữu lễ phép nói: “Đa tạ Phụng cô nương.” Bởi vì vừa tiếp được vị trí Tri huyện không lâu, có không ít công vụ xử lý, cho đến gần đây mới có thời gian tiếp cận cha con Phụng gia.

“Đại nhân...” Tú Vân thấy hắn vén áo ngồi xuống, lúc này mới mở miệng.

Cố Thiên Hữu nhấp hai hớp trà nóng, vừa uống đã biết là loại lá trà kém chất lượng, vừa đậm vừa đắng, nhưng lại vừa vận hòa tan mùi rượu còn sót lại trong cơ thể. “Phụng cô nương có chuyện gì mời nói.”

“Ta hi vọng từ nay về sau nếu đại nhân muốn tìm người uống rượu..., có thể tìm những người khác giúp, đừng có tìm ta cha nữa.” Giọng điệu của Tú Vân khẩn thiết nói.

“Vì cái gì?” Cố Thiên Hữu hoang mang hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Vân nghiêm chỉnh. “Cha ta tuổi cũng lớn rồi, tốt nhất nên uống ít rượu mới tốt.”

Nghe xong, Cố Thiên Hữu gật đầu mấy cái. “Phụng cô nương bản khoản cũng có đạo lý.”

“Vậy làm phiền đại nhân.” Tú Vân cho là hắn đáp ứng rồi.

Cố Thiên Hữu lập tức nói tiếp: “... Ta cam đoan sẽ khiến Phụng lão uống ít một chút.”

“Người...” Về mặt Tú Vân bức bối, tức giận cũng từ từ bốc lên. “Bên người đại nhân hẳn là có sư gia, có đầy tớ nhà quan cùng người hầu, còn sợ tìm không thấy người cùng người uống rượu sao?”

“Nhưng ta lại hợp ý với Phụng lão nhất, nói chuyện cũng ăn ý nhất, vậy phải làm sao mới tốt?” Cố Thiên Hữu giả bộ làm ra biểu lộ phức tạp, khuôn mặt tuấn tú bỗng sáng ngời. “Bằng không như vậy, vì có thể làm cho Phụng cô nương an tâm, không bằng bản quan muốn uống thì sẽ đến đây, như vậy người cũng có thể ở gần chăm sóc Phụng lão, không cho hắn uống quá nhiều rượu, làm như vậy chu toàn chứ?”

“Đại nhân...” Tú Vân không khỏi có chút há hốc mồm, nói như thế nào, sự tình lại biến thành cái dạng này, giống như mình từng bước một đi vào bẫy rập đã thiết kế tốt, đợi phát hiện đã quá muộn.

“Chẳng lẽ Phụng cô nương không chào đón bản quan?” Cố Thiên Hữu nhìn qua biểu lộ kinh ngạc của nàng, khoe miệng mơ hồ run rẩy, sau đó giống như vô tội hỏi lại.

“Tú Vân không, không dám.” Nghĩ đến nam nhân này là Tri huyện Ngô huyện, lại là người bề trên trực tiếp của lão cha, Tú Vân chỉ có thể đem hai chữ “Đúng vậy” nuốt trở vào.

Cố Thiên Hữu ho nhẹ một tiếng, như là đang che dấu vui vẻ. “Phụng cô nương không cần phải quá mức miễn cưỡng, nếu thật không hoan nghênh, ta sẽ cùng Phụng lão đến quán rượu uống...”

“Ta một chút cũng không miễn cưỡng.” Tú Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thật vậy chăng? Bản quan cũng không phải loại Huyện lệnh ác bá dùng tư cách, địa vị đến làm người khác khó chịu.” Cố Thiên Hữu nói với một bộ dáng rất ủy khuất.

“Vậy chiếu ý của đại nhân.” Tú Vân đột nhiên có loại cảm giác dẫn sói vào nhà.

“Nghe người nói như vậy, bản quan cũng yên lòng hơn.” Nói, Cố Thiên Hữu lại uống một ngụm trà nóng vào miệng, đem hình cung cười ở khóe miệng giấu xuôi theo ly. “Như vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh, nhất định thường xuyên đến đây quấy rầy.”

“Đại nhân... quá khách khí.” Tú Vân nghiêng răng, thốt ra lời khách sáo.

Cái gì vị quan tốt khó có? Cái gì nhìn thấu mọi việc? Người nam nhân này quả thực là tiểu nhân gian trá, tục ngữ nói làm quan không có một người tốt, lời này một chút cũng không giả, cha căn bản là bị bề ngoài nhìn tao nhã của hắn lừa! Tú Vân liếc xéo Tri huyện đại nhân đang giống như nhàn nhã tự tại ngồi ở trước mặt, trong lòng tức giận thầm nghĩ.

Cố Thiên Hữu tự nhiên có cảm giác được nâng nhìn mình lom lom, bất quá càng như vậy, hẳn càng muốn trêu chọc nàng, biết rõ bởi như vậy Tú Vân có thể sẽ chán ghét hẳn, nhưng hết lần này tới lần khác không chế không được hành vi ngứa thớ của mình. “Phương cô nương cứ làm việc của ngươi, bản quan từ trước đến nay có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, không cần có người hầu hạ.”

“Đại nhân thật đúng là hiểu được thương cảm người khác.” Tú Vân không cam lòng yếu thế trào phúng.

“Bản quan tuy là quan thất phẩm nho nhỏ, nhưng nhận bổng lộc triều đình, tự nhiên phải xem dân chúng Ngô huyện như người nhà, cái này cũng bao gồm cả Phương cô nương, đều đã là người một nhà, lẫn nhau cũng không cần quá khách khí.” Cố Thiên Hữu nói mặt không đỏ thò không gáp, nhưng người nghe lại nổi da gà đầy dất.

“Đại nhân thật đúng là dám nói.” Tú Vân chưa từng gặp qua nam nhân da mặt dày như vậy, quả nhiên là trời sinh làm quan, thật sự là có thể nói lời tốt đẹp.

“Đa tạ khách lệ.” Cố Thiên Hữu hào phóng tiếp nhận lời ca ngợi của nàng.

Nếu nói tiếp với người nam nhân này, Tú Vân không dám cam đoan sẽ không cảm chửi ra đuôi người. “Ta đây đi xuống nấu cơm, đại nhân xin cứ tự tiện.”

Lời vừa mới dứt, Tú Vân liền nghe được cửa chính truyền đến hai tiếng gõ nhẹ, vì vậy đi ra mở cửa.

“Ta là Tác sư gia, xin hỏi đại nhân nhà ta tối hôm qua có ở chỗ này hay không?” Ngoài cửa lớn có một nam tử cũng khoảng hai mươi tuổi, hướng nàng chấp tay hỏi.

Cố Thiên Hữu nghe được thanh âm của trợ tá, trong phòng đáp: “Ta trong này.”

“Đại nhân nên trở về nhà môn.” Tác sư gia bước vào đóng cửa nói.

“Ừ nên đi.” Cố Thiên Hữu chậm rãi đứng lên.

Tú Vân thấy Tri huyện đại nhân cuối cùng phải đi về rồi, âm thầm thở ra, bây giờ nàng chỉ muốn trải qua thời gian thật im lặng với phụ thân, không hy vọng có bất kỳ người ngoài nào đến nhiễu loạn cuộc sống của bọn họ.

“Đa tạ Phương cô nương pha trà.” Cố Thiên Hữu hai tay chấp sau lưng, nhìn Tú Vân tiễn mình tới cửa, mắt đẹp hơi híp lại. “Hôm nay bản quan cáo từ trước.”

“Đại nhân đi thông thả.” Tú Vân vẫn biểu hiện lễ nghĩa nên có.

“Ừ.” Cố Thiên Hữu liếc nàng, lúc này mới bước ra cửa, cùng trợ tá rời khỏi Phương gia.

Hai người cứ như vậy bước chậm trên phố huyện, có thể chứng kiến một ngày sinh hoạt mới của dân chúng sắp triển khai.

Không khí buổi sáng cũng vô cùng tươi mát, làm cho trạng thái say rượu của Cố Thiên Hữu giảm đi rất nhiều, nghĩ đến thái độ kính mà không gần của Phương Tú Vân đối với hắn, nếu mình không phải là Tri huyện Ngô huyện, chỉ sợ sớm đã mở miệng đuổi hắn, càng sẽ không nén giận như vậy, chỉ là sau này muốn nàng cho sắc mặt tốt xem, chỉ sợ không dễ dàng, bất quá... Hẳn chính là thích bộ dạng nàng mang một ít tính tình mạnh mẽ, nhưng lại không đến mức vô cùng hung hãn.

“Ngươi là nam hài tử, không cho phép khóc!”

“Nam hài tử thích khóc như vậy, sẽ bị người ta cười!”

“Cha ta nhất định sẽ giúp ngươi, mau ăn cơm thôi, bằng không ta sẽ không để ý tới ngươi...”

Nghĩ đến chuyện năm đó, vui vẻ nơi đáy mắt Cố Thiên Hữu sâu hơn, mười năm nay, hắn chưa từng có thời gian cũng không có hứng thú đi chú ý tương mạo cùng tính tình các cô nương khác, đơn giản là hình ảnh Phương Tú Vân đã một mực ghi ở trong lòng hắn, không có một người nào, không có một nữ tử nào có thể thay thế.

“... Đại nhân còn chưa có nói cho cha con Phương gia, sở dĩ lựa chọn đến Ngô huyện đảm nhiệm Tri huyện, bởi phần lớn nguyên nhân là vì báo ân?” Sau khi Tác sư gia đi một đoạn đường mới mở miệng.

Cố Thiên Hữu thu hồi tâm tư, khoe miệng như trước chứa đựng một vòng cười yếu ớt.

“Phương lão là người thành thật, gần đây đều an phận thủ thường, tuyệt không thu hối lộ, cũng không có bất luận lý do gì nói dối, dù sao phần việc khám nghiệm tử thi này cũng quan trọng, tuyệt đối không được qua loa, điểm ấy từ trước kia đến bây giờ cũng không có thay đổi, nếu ta nói với hắn muốn báo đáp ân tình năm đó, chỉ sợ hắn sẽ chối từ lần nữa, thậm chí giữ một khoảng cách với ta, cho nên ta đã nghĩ thật lâu, quyết định cứ như bây giờ, dùng tư cách, địa vị đối cấp dưới đến ở chung là tốt rồi, nếu Phương gia có bất kỳ việc cản gi, cũng có thể âm thầm hỗ trợ, có lẽ như vậy thỏa đáng hơn.”

Nói đến đây, trong đầu Cố Thiên Hữu hiện lên chuyện cũ mười năm trước, bởi vì khi phụ thân của mình đảm nhiệm quản sự ở Tiêu gia bị người giá họa, tự dung trên lưng gánh tội sát hại chủ tử Tiêu lão gia, mắt thấy sẽ bị chém đầu, nếu không phải bởi Phương lão khám nghiệm tử thi một lần nữa, kết luận

hung thủ là một người hoàn toàn khác, cuối cùng mới có thể trả lại cho phụ thân một cái trong sạch, bởi vậy đời này hắn cũng sẽ không quên phần ân tình này.

“Vừa rồi nhìn thấy vị cô nương kia có phải là nữ nhi của Phương lão, cũng là người đại nhân yêu mến mười năm?” Tác sư gia hỏi tưởng thoáng cái dung mạo của Tú Vân. “Ngày thường thanh tú đoan trang, nhưng... lúc nhỏ suy nghĩ khác, sau khi lớn lên luôn sẽ thay đổi.”

“Ta thấy một chút cũng không có đổi.” Khẩu khí của Cố Thiên Hữu khó được đứng đắn. “Năm đó cha ta bị oan uổng, bị nhốt vào đại lao chờ xử trảm, nương vốn có bệnh đau tim cũng bởi vì đã kích này mà bệnh phát bất ngờ chết, tất cả mọi người có thể trốn thì trốn, căn bản không có người nguyện ý ra mặt thu nuôi ta, chỉ có cha con Phương gia tại thời điểm ta cần có có người quan tâm nhất duỗi tay viện trợ ta, khi đó Tú Vân chỉ mới bảy, tám tuổi, suốt đêm ngủ đều nắm thật chặt tay ta, muốn ta không cần phải sợ hãi, có lẽ nàng đã sớm quên có chuyện này, nhưng ta lại quên không được phần ân áp đó.”

Tác sư gia về mặt không cho là đúng. “Vì báo ân, người trạng nguyên này bỏ lỡ cơ hội vào Hàn Lâm viện, thật là đáng tiếc, năm năm trước ta cứu người bị đói hôn mê bên đường, sau còn nguyện ý ở lại bên cạnh người, cũng bởi nhìn ra người có tài hoa, muốn tận mắt thấy một ngày người lên làm quan lớn.” Hàn Lâm viện mặc dù không có quyền lực thực tế, nhưng là chỗ chứa người mới, tương lai càng có cơ hội trở thành trọng thần triều đình.

Dù nghe vậy, nhưng Cố Thiên Hữu cảm thấy làm Tri huyện lại có tính khiêu chiến nhiều hơn so với việc vào Hàn Lâm viện. “Như vậy người sao? Còn không muốn về nhà sao?” Quen biết với Tác sư gia nhiều năm, tự nhiên cũng biết rõ hắn thân là con của tiểu thiếp, không cách nào kế thừa gia nghiệp, lúc đó mới rời nhà đi, tính toán dựa vào chính mình xông ra một mảnh bầu trời.

“Cái nhà kia không có nơi ta sống yên ổn, trở về làm gì? Huống chi ta không có hứng thú với kinh thương, hiện tại tâm nguyện chính là nhìn xem đại nhân từng bước một bò lên, mà sư gia ta đây cũng có thể gây sóng gió ở trong quan trường.” Hắn cảm thấy chính trị có ý tứ nhiều hơn.

“Phía trước có quán bán cháo, ăn trước một ít rồi trở về nha môn.” Cố Thiên Hữu thấy phía trước có quán bán đồ ăn, cái gì cũng quên, bụng cũng bắt đầu réo.

Tác sư gia liếc hắn. “Trên người đại nhân có mang bạc sao? Một năm bắt quá bốn mươi hai bổng lộc, thực thiết thời mà người còn có thể vui vẻ như vậy.”

“Đã có thì hưởng, cho dù cơm rau dưa cũng đủ.” Cố Thiên Hữu nghĩ đến những đau khổ từ nhỏ đến lớn mình đã nếm qua, loại cuộc sống đơn giản trước mắt này, xem như đã rất xa xỉ. “Tác sư gia, tiền cháo lần này liền cầu xin người.”

“Ta thực hối hận ngày đó cứu người!” Tác sư gia tức giận nói.

Cố Thiên Hữu cười nhẹ hai tiếng, cùng hắn đi về hướng quán cháo.

Ba ngày sau ——

Giờ Tuất cũng sắp qua, Tú Vân chuyên tâm làm nữ công, hi vọng nhiều ít có thể trợ giúp việc nhà, nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, tranh thủ nghiêng tai lắng nghe, phát hiện người đã đến sát vách, liền cúi đầu tiếp tục thêu hoa mẫu đơn.

Cũng không lâu lắm, một hồi tiếng bước chân từ xa đến gần, cửa lớn bị đẩy ra.

“Đại nhân mời vào!” Phương lão dẫn Tri huyện đại nhân bước vào nhà.

Tú Vân ngồi ở trong phòng nghe được câu này, dung nhan thanh tú khẽ biến, quả nhiên liền thấy Cố Thiên Hữu đi theo sau lưng cha tiến đến, làm cho nàng chỉ có thể tức trong lòng, nghĩ thầm da mặt vị Tri huyện đại nhân này quả nhiên so với tưởng thành còn dày hơn, thật đúng là đến đây, cũng không nghĩ hành động sẽ quấy rầy đến người khác.

“Cha, ngài đã trở lại.” Trước mặt phụ thân, Tú Vân cũng không dám quá mức vô lễ, vì vậy hướng Cố Thiên Hữu cong đầu gối. “Gặp qua đại nhân!”

Trên tay Cố Thiên Hữu mang theo một bình rượu, đem bát mặn hiện lên trên mặt Tú Vân nhìn rõ trong mắt. “Phương lão, bản quan đến nhà không biết có thể quá mức quấy rầy hay không?” Hắn cố ý nói cho Tú Vân nghe.

“Làm sao có thể? Cũng chỉ sợ không có gì ngon dùng để chiêu đãi đại nhân.” Phương lão xấu hổ nói.

“Phương lão đừng nói như vậy, bản quan cũng là người xuất thân khổ, lại càng không kén chọn, coi như là cơm rau dưa cũng có thể ăn ngon.” Cố Thiên Hữu cố ý vô ý ngắm Tú Vân. “Chỉ là đã trễ như vậy, chỉ sợ quá phiền toái lệnh ái.”

Nghe vậy, Phương lão đương nhiên lập tức nói với nữ nhi: “Tú Vân, mau đi xem một chút nhà bếp còn có gì ăn, lấy vài món đến cho chúng ta nhắm rượu.”

Tú Vân liếc Cố Thiên Hữu, sau đó mới hướng lão cha nói. “Cha, ta sợ đại nhân ăn không quen...”

“Phương lão vừa mới rất khen ngợi tay nghề xuống bếp của Phương cô nương với bản quan, thật đúng là hi vọng có cơ hội có thể nếm thử.” Cố Thiên Hữu không đợi Tú Vân nói xong, lập tức thuận miệng tiếp lời.

“Đại nhân đã không chê, người mau đi bưng ra.” Phương lão thúc giục.

Gặp lão cha khó gặp được người hợp ý như vậy, Tú Vân nghĩ thầm ông thật sự rất thương thức vị Tri huyện đại nhân mới tới này, cũng chỉ có thể đáp mạnh gót sen, xoay người đến nhà bếp phía sau.

“Đại nhân mời ngồi!” Phương lão thân thiện mời.

Cố Thiên Hữu ngồi xuống bên kia bàn vuông, “Vụ án lần này nhờ có lão, mới có thể thuận lợi bắt được hung thủ, bản quan trước mời người một ly!” Nói, liền rót chén rượu cho hai người.

“Đại nhân đừng nói như vậy, kỳ thật cái này cũng làm phiền người chết dưới mặt đất có biết, mới khiến cho ta phát hiện nguyên nhân chính thức chết đi, bằng không thật đúng là có chút khó giải quyết.” Phương lão không dám kể công, “Thân là một người khám nghiệm tử thi, chỉ là muốn giải oan thay người chết, cố gắng tìm ra chân tướng, cái này vốn chính là chuyện ta nên làm.”

“Dù vậy, bản quan vẫn phải cảm ơn người.” Cố Thiên Hữu nâng ly nói, “Huống chi luật lệ Đại Thanh cũng có văn bản quy định rõ ràng, có phương pháp kiểm nghiệm đúng, rửa sạch hàm oan cho người khác, tưởng thưởng tuyệt sẽ không thiếu.”

Phương lão cũng tranh thủ thời gian giơ lên ly rượu, trước cung kính, “Có những lời này của đại nhân là đủ rồi.”

“Khụ, khụ.” Cố Thiên Hữu bị rượu cay sặc.

“Đại nhân đừng uống.” Phương lão thấy hần dẫu tay áo ho mãnh liệt, mở miệng khuyên nhủ.

“Không ngại.” Cố Thiên Hữu lại ho vài cái.

“Không có món ăn nhắm rượu, uống rượu sẽ dễ dàng say.” Nói, Phương lão lại đi ra phòng sau nhìn thoáng qua, “Tú Vân nha đầu kia còn chưa có đi ra, ta vào xem...”

“Phương lão không vội, miễn cho lệnh ái cảm thấy bản quan quá khó hầu hạ.” Cố Thiên Hữu cười nói.

Nghe vậy, Phương lão thở dài một hơi, “Kỳ thật đều do ta, người làm cha đây đã hại khổ Tú Vân, nếu không làm công việc khám nghiệm tử thi này, đều là loại tư cách, địa vị cúi người như chúng ta, mới có thể khắp nơi làm cho người ta xem thường, nha đầu kia đã sớm gả cho một nhà tốt, nói không chừng còn có thể lên làm thiếu phu nhân, không cần đi theo ta chịu khổ chịu tội.”

“Lời này có ý gì?” Cố Thiên Hữu nhướn mày hỏi.

Phương lão lại cạn một ly, “Cũng không sợ đại nhân chê cười, hai năm trước, đại thiếu gia bảo bối của Giang gia tư lự ở phương bắc vừa ý Tú Vân, Tú Vân cũng có ý đối với hắn, nhưng khi bà mồi đến thăm nhắc tới hôn ước, mới biết được đối phương căn bản không phải muốn nâng làm chính thất, mà là tiểu thiếp, nha đầu kia lập tức chạy tới chất vấn đối phương, không thể tưởng được vị đại thiếu gia Giang gia kia lại còn nói dựa vào nàng có một người cha làm khám nghiệm tử thi, chỉ xứng làm thiếp, làm cho nàng thương tâm gần chết, sau bà mới khác muốn đến giúp nàng làm mai, nàng không chịu, còn nói đời này cũng không muốn gả người...”

“Cha!” Tú Vân vừa mang hai món ăn đi ra, nghe được phụ thân nói ra việc không chịu nổi này, trong nội tâm vừa giận vừa tức, “Người làm gì nói những lời này với người ngoài?”

“Đại nhân cũng không phải người ngoài.” Phương lão chính là rất tin tưởng vị Tri huyện mới quen này.

Tú Vân để ý trừng mắt nhìn Cố Thiên Hữu, thật không hiểu hắn rót canh mê gì, làm cho cha toàn tâm toàn ý tin cậy như vậy, “Hắn cùng chúng ta không thân cũng chẳng quen, đương nhiên là người ngoài.”

“Tú Vân, không thể vô lễ!” Phương lão trách mắng.

Cố Thiên Hữu cười đến mắt đẹp hơi híp, đối với thái độ không thân thiện của nàng cũng không cho rằng ngỗ nghịch, “Bản quan thật là người ngoài, điểm này Phương cô nương nói cũng không sai.”

Vị Tri huyện đại nhân này ở trước mặt cha thật đúng là khoe mẽ, thật sự giáo hoạt, Tú Vân liếc hắn một cái, mới đem hai món ăn trên tay đặt xuống bàn, “Trong nhà không có gì ngon, chỉ có gừng non và củ cải tự ướp muối thôi, nếu không hợp khẩu vị đại nhân xin hãy tha lỗi.” Câu nói sau cùng là từ trong hàm răng tóe ra tới.

“Nếu do Phương cô nương tự tay ướp, bản quan đương nhiên muốn nếm thử xem.” Cố Thiên Hữu lập tức chấp nâng đĩa trúc, bỏ một ngum gừng ngọt cay và củ cải ướp muối vào miệng, nhai hai cái, lập tức khen không dứt miệng, “Đây là món dưa muối ngon nhất mà bản quan nếm qua, so với trong tiệm ăn còn ngon miệng hơn.”

“Chỉ là dưa muối, cũng không phải là cái gì, đại nhân không cần khách khí.” Tú Vân cố gắng bảo trì biểu lộ lãnh đạm, nhưng lòng của nàng cũng không chịu thua kém nhảy vừa nhanh vừa loạn.

Cố Thiên Hữu than một tiếng, tốt tranh thủ đồng tình, “Chỉ có thể trách bổng lộc tháng của bản quan không nhiều lắm, ngay cả đầu bếp đều cũng mời không nổi, muốn ăn đồ ngon thật đúng là không dễ dàng, mà dưa muối của Phương cô nương càng làm cho bản quan nhớ tới hương vị mẫu thân ướp khi còn nhỏ.”

Phương lão nghe hần tán dương tay nghề nữ nhi như vậy, khuôn mặt càng kiêu ngạo. “Nha đầu của ta đây không chỉ biết làm món ăn, hơn nữa nữ công cũng làm cực kỳ đẹp, lại càng không cần phải nói đọc sách viết chữ rồi, tương lai ai có thể cưới được nàng chính là thiên đại phúc khí.”

“Cha!” khuôn mặt nhỏ nhắn Tú Vân quần đỏ, chỉ sợ người ta hiểu lầm, cho rằng phụ thân muốn đem nàng đẩy mạnh tiêu thụ cho hần.

Nghe vậy, Cố Thiên Hữu liền tiếp gật đầu. “Phương lão nói đúng, chỉ có những nam nhân ánh mắt thiện cận kia mới bỏ qua cô nương tốt như lệnh ái, nếu là bản quan tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng như vậy.”

Lời nói này Tú Vân nghe được không khỏi vừa thẹn vừa giận, nghĩ thầm người nam nhân này rốt cuộc có biết nói loại lời này rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm hay không, cũng nhắc nhở chính mình ngàn vạn không nên tương thiệt, hần chẳng qua là đang nói lời khách sáo thôi, bởi vì chuyện đại thiếu gia Giang gia, làm cho nàng không còn khờ dại, biết rõ người ta càng có tiền có thế, càng quan tâm môn đăng hộ đối, điểm này Tú Vân sẽ không quên nữa.

“Vi những lời này của đại nhân, ta kính trước.” Phương lão vui vẻ nói.

Thấy thế, Tú Vân vội vàng nói. “Cha cũng đừng uống quá nhiều.”

“Lại một ly là tốt rồi, đêm nay cha thật sự rất cao hứng...” Phương lão cười ha ha nói. “Khó được đại nhân để mất cha như vậy, nguyện ý cùng đứng cùng ngồi với cha, cả đời này thật sự là không sống uổng phí.”

Tú Vân nghe xong lòng không khỏi chua xót, biết rõ chuyện đại thiếu gia Giang gia cũng làm cho trong nội tâm phụ thân thật không dễ chịu, luôn tự trách đã hủy nhân duyên của nàng.

“Đừng nói như vậy, nếu trong nha môn thiếu người khám nghiệm tử thi, bản quan Tri huyện này dù tính mình lợi hại thế nào, cũng phá án không được, cho nên sau này còn phải dựa vào Phương lão nhiều hơn.” Cố Thiên Hữu phát ra lời nói từ đáy lòng.

Phương lão cảm động đến hốc mắt đều đỏ.

Nghe xong lời nói này, Tú Vân không khỏi có chút động dung, bởi vì tất cả Tri huyện trước đều xem thường cha người khám nghiệm tử thi này, sai cha đến nô tài của mình còn không bằng, bởi vậy đối Cố Thiên Hữu có nhiều hảo cảm hơn, nghĩ thầm người nam nhân này còn có chỗ tốt.

“Ta lại kính đại nhân một ly!” Phương lão giọng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Cố Thiên Hữu chỉ nhấp một ngụm nhỏ. “Phương lão đừng có uống nữa, bằng không có người sẽ trách bản quan.”

“Nha đầu của ta chính là dong dài chút, đại nhân cũng đừng trách móc.” Phương lão cười nói.

Tú Vân hờn dỗi một câu. “Ta là tốt cho cha, cư nhiên còn ngại người ta dong dài.”

Phương lão lập tức cười mị mắt lão, phụ tử tình thâm không lời nào có thể miêu tả được.

Ở trong cười cười nói nói, uống nhiều hai ly Phương lão bắt đầu có chút men say, đành phải xin lỗi một tiếng, được nữ nhi nâng về phòng nghỉ ngơi trước.

Đợi Tú Vân trở lại sảnh, chỉ thấy Cố Thiên Hữu đang muốn đứng dậy rồi đi.

“Vừa rồi thật sự đa tạ đại nhân.” Nàng chân thành nói.

“Cám ơn cái gì?” Cố Thiên Hữu cười yếu ớt.

“Đa tạ đại nhân nói những lời kia, chưa từng có người đại nhân nào tôn trọng công việc của cha ta như vậy, nói thật, ta đã thật nhiều năm không thấy được hần cao hứng như vậy.” Tú Vân vì thế tương đối cảm kích.

“Bản quan nói đều là lời thật.” Năm đó nếu không phải gặp gỡ Phương lão khám nghiệm tử thi kinh nghiệm phong phú này, mới có thể lật lại bản án phúc thẩm, bằng không phụ thân của hần mặc dù đến âm tào địa phủ cũng không thoát khỏi được tội danh giết người, Cố Thiên Hữu tôn trọng phần công tác này hơn bất luận kẻ nào.

Tú Vân gật đầu rồi nói. “Ta biết rõ, cha ta làm phiền đại nhân chiếu cố nhiều hơn.”

“Khó được Phương cô nương chịu cho bản quan một cái sắc mặt tốt xem, đêm nay đến thật là đúng rồi.” Lời Cố Thiên Hữu mang trêu tức.

Nghe xong lần trêu chọc này, bên tai Tú Vân như bị phồng. “Có chỗ đắc tội, kính xin đại nhân thứ lỗi.”

Về mặt Cố Thiên Hữu giống như cười mà không phải cười. “Như vậy sau này nếu bản quan lại đến tìm Phương lão uống hai ly, Phương cô nương có phản đối nữa hay không?”

“Nếu như chỉ là ‘hai ly’, Tú Vân còn có thể tiếp nhận.” Nàng cười liếc hần.

“Như vậy phối với món ăn Phương cô nương tự làm, có rượu có món ăn, như vậy mới hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.” Cố Thiên Hữu cười một

tiếng, đương nhiên nghe hiểu được dụng ý Tú Vân tận lực cường điệu “Hai ly”.

“Ngươi... Đại nhân cũng đừng được một tác lại muốn tiến một thước.” Tú Vân nổi lên tú nhan, mới thoáng khách khí đối người nam nhân này một chút, liền chứng nào tật nấy.

“Nhưng bản quan thật sự thích ăn món ăn Phương cô nương làm, mặc dù chỉ là dưa muối không chút nào thu hút, cũng có một phong vị khác.” Lần này Cố Thiên Hữu tán dương, làm cho Tú Vân ngay cả mặt mũi gò má đều đỏ.

Tú Vân không muốn làm cho chính mình bởi vì một chút lời ca ngợi này mà quấy đến tâm rối loạn, một lần bị giáo huấn đã đủ. “Loại lời nói dễ nghe này, đại nhân hay là nói với cô nương khác đi.”

“Bản quan cũng không phải là người lam tình.” Cố Thiên Hữu nói rất đứng đắn, nhưng khuôn mặt tuấn tú tươi cười xem ra mang theo vài phần tà khí, hết lần này tới lần khác làm cho Tú Vân rất khó tin tưởng lời hắn nói..., cảm thấy không dễ ý sẽ bị lừa.

“Ai biết có phải vậy không?” Tú Vân lẩm bẩm nói.

Lỗi tại Cố Thiên Hữu cực kỳ thánh, đương nhiên nghe thấy được. “Bản quan càng sẽ không tùy tiện cô nương nào cũng không thêm để ý nói loại lời mập mờ này.”

“Ngươi... loại khinh bạc này, ta mặc kệ ngươi là ai, không cho phép ngươi lại bước vào cửa nửa bước.” Hai gò má Tú Vân ửng đỏ trách mắng.

“Cái này tuyệt không phải khinh bạc, bản quan có thể mời bà mối đến hướng Phương lão cầu hôn, chứng minh mình là nghiêm túc.” Cố Thiên Hữu muốn chiếu cố phụ nữ Phương gia, báo ân, cũng bởi vì muốn cùng bọn họ chính thức trở thành người một nhà.

Sắc mặt Tú Vân đỏ hơn. “Ngươi... Ngươi... Đại nhân uống rượu say, hay là về sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Nhưng hắn là một vị Tri huyện thất phẩm, cho dù quan chức có nhỏ đi nữa cũng là quan, lại càng không phải nàng - nữ nhi của người khám nghiệm tử thi này trèo cao vượt lên, trong lòng nàng không ngừng nhắc tỉnh mình.

Xem ra là hắn quá mức gấp gáp, mặc dù mình đợi gần mười năm, đối với nàng mà nói cũng chỉ là vừa quen, nhưng Cố Thiên Hữu không có ý định cứ buông tha như vậy, một ngày nào đó sẽ làm Tú Vân gật đầu. “Bản quan nên cáo từ, Phương cô nương cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Đợi thân ảnh nam tính thon dài tuấn đạt đi xa, thẳng đến biến mất ngoài tầm mắt, Tú Vân mới cảnh giác thu hồi ánh mắt, vội vàng dùng sức đóng cửa chính, cũng cách trở tất cả suy nghĩ với Cố Thiên Hữu.

Nàng không thể động tâm! Không thể thích người nam nhân này!

So với đại thiếu gia Giang gia, vị Tri huyện đại nhân này càng cần lấy nữ tử xứng đôi với hắn làm vợ, không chỉ có thể ngồi vững vàng quan chức, tương lai càng có thể bay lên cảnh cao, Tú Vân cảnh báo mình đừng có giẫm lên vết xe đổ nữa, ngu ngốc trả giá cảm tình, cuối cùng lại lạc đến kết cục khó xử.

Hắn nhất định là uống rượu say, hoặc là căn bản là đang tìm nàng vui vẻ, không nên cho là thật muốn mời bà mối đến cầu hôn với cha, Tú Vân cũng đã sớm quyết định đời này cũng không lập gia đình, muốn ở lại nhà cùng cha đến trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Giờ Thân gì đó ——

Tú Vân mới bung đồ ăn lên bàn, nghĩ thầm canh giờ này, nếu không có vụ án gì, phụ thân cũng nên từ nha môn trở lại, mới nghĩ như vậy, chợt nghe ngoài phòng có động tĩnh.

“Mời đại nhân!” Phương lão lại dẫn Cố Thiên Hữu vào cửa.

Thấy thế, Tú Vân không có kinh ngạc như trước, dường như đã bắt đầu quen loại tình hình này rồi, bất quá trước mấy lần đều là đêm đã khuya mới đến tìm cha uống hai ly, lúc này mặt trời còn chưa có xuống núi, Tri huyện đại nhân liền xuất hiện, nàng đột nhiên có loại dự cảm không tốt, sau này nhất định còn có thể xảy ra lần nữa.

Cố Thiên Hữu về mặt cười mỉm: “Bản quan lại quấy rầy.”

Biết rõ quấy rầy người ta, hết lần này tới lần khác vẫn tới! Trong miệng Tú Vân không nói gì, nhưng ánh mắt đã biểu đạt cực kỳ rõ ràng.

“Ai bảo bản quan bông lộc bông thật ít ỏi, trong phủ cả đầu bếp đều mời không nổi, Tác sư gia làm món ăn lại... không hợp khẩu vị bản quan.” Khi nghĩ đến những món ăn nửa chín nửa sống, thậm chí cháy đen kia, Cố Thiên Hữu liền không nhịn được đánh run run, thật sự không muốn ngược đãi dạ dày của mình nữa. “Phương lão mới mời bản quan đến nhà ăn cơm rau dưa, tự nhiên cung kính không bằng tuân mệnh.”

Phương lão một mặt gạt đầu, một mặt mời hấn ngồi xuống dùng cơm. “Chỉ cần đại nhân không chê, chúng ta cũng không kém nhiều một đôi đũa.”

“Bản quan cao hứng cũng không kịp, như thế nào lại ghét bỏ?” Tại trước mặt ân nhân, Cố Thiên Hữu chính là mặt mũi tràn đầy vẻ thành khẩn.

Tú Vân thở dài trong lòng, chỉ phải trở lại nhà bếp cầm một đôi bát đũa đi ra.

Nàng thật sự không hiểu người nam nhân này vì cái gì luôn yêu mến quán quýt lấy cha, dùng tư cách, địa vị Tri huyện của hấn, còn sợ tìm không thấy người mời khách ăn cơm, hết lần này tới lần khác thích chạy đến đây, làm cho Tú Vân muốn không thấy đến hấn cũng khó khăn.

“Không có món ăn gì ngon, đại nhân cũng thông qua ăn đi.” Nàng nói.

Cố Thiên Hữu chỉ một cái ghế khác. “Ngươi cũng ngồi xuống dùng a.”

“Hiện tại ta không có khẩu vị gì.” Tú Vân lãnh lạnh nói.

“Là thế này sao? Hi vọng không phải bởi vì bản quan làm cho Phương cô nương cảm thấy trong nhà nhiều hơn một người ngoài, cảm giác được không được tự nhiên.”

Cố Thiên Hữu lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Phương lão nhưng lại tưởng lời nói này là thật. “Đại nhân ngàn vạn không nên hiểu lầm, tuyệt đối không phải nguyên nhân này... Tú Vân, còn không mau ngồi xuống ăn chung!”

“Cha, ta...” Tú Vân muốn nói nàng thật sự vẫn chưa đói, lại thoáng nhìn khoe miệng cười hình cung càng lớn của Cố Thiên Hữu, giờ mới hiểu được hấn cố ý nói như vậy, không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn người khởi xướng.

“Vậy bản quan nên rời đi mới tốt.” Nói xong, Cố Thiên Hữu liền làm bộ đứng dậy phải đi.

Tú Vân không muốn hỏng tâm tình của cha, chỉ phải miễn cưỡng bài trừ ra một vòng cười. “Ta đột nhiên hơi đói...”

“Vậy sao? Vậy ăn chung đi.” Khoé môi Cố Thiên Hữu câu dẫn ra nét vui vẻ vì thực hiện được.

Nếu như người nam nhân này không phải Tri huyện đại nhân, Tú Vân cam đoan sẽ đích thân xé nát cái khuôn mặt tươi cười kia. “Đại nhân cần phải ăn no một chút, miễn cho ta cho là món ăn mình nấu khó ăn.”

“Phương cô nương cứ việc yên tâm, bản quan cực kỳ dễ nuôi, chỉ cần không phải nửa chín nửa sống hoặc cháy đen là được.” Cố Thiên Hữu nâng lên cơm trắng, tay phải cầm lấy chiếc đũa, làm như thật ăn ngấu nghiến. “Khụ khụ...”

“Ăn chậm một chút...” Phương lão vội vàng nói với nữ nhi. “Nhanh múc canh giúp đại nhân!”

“Vâng!” Tú Vân không tình nguyện nghe theo.

Cố Thiên Hữu tiếp nhận canh nóng nàng múc, liền uống một hớp lớn, lập tức bị phỏng đầu lưỡi. “Oa!”

“Hi!” Tú Vân dùng tay áo che miệng, bật cười, nàng chính là cố ý không nói cho hấn biết canh vừa mới nấu xong, còn bị phỏng miệng.

Phương lão ân cần hỏi: “Đại nhân không sao chứ?”

“Ta còn tưởng rằng canh này sẽ không dễ phỏng như vậy, cho nên mới không có nói với đại nhân.” Tú Vân cũng hiểu được gây ông đập lưng ông.

“Không, không sao.” Cố Thiên Hữu gặp Tú Vân cười đến rất thích, rõ ràng là có chủ tâm, thật đúng là không thể xem thường thủ đoạn trả thù của nàng.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Phương lão cũng không có nhìn ra “Sóng ngầm mãnh liệt” ở giữa hai người trẻ tuổi trước mắt.

Tú Vân cũng múc chén canh, thổi nguội trước sau mới đưa cho phụ thân. “Cha, chú ý bị phỏng!”

“Cha cũng không phải bảy tám mươi...” Trong miệng Phương lão nhắc đi nhắc lại, bất quá đối với nữ nhi tri kỷ cùng chiếu cố, vẫn tương đối cao hứng.

Thấy tình cảm ấm áp ở giữa cha con bọn họ, Cố Thiên Hữu không khỏi cảm thấy thua thiệt càng nhiều, nếu không xảy ra vụ án mạng của Tiêu lão gia, có lẽ Phương lão cũng sẽ không bởi vì kiên trì muốn lật lại bản án mà đắc tội Tri huyện Kiến Đức, bởi vì Tri huyện Kiến Đức, sớm đã thu hồi lộ của Tiêu phu nhân không kiên nhẫn tịch tịch mà thông dâm với hộ viện trong phủ, cuối cùng lại cùng gian phu liên thủ sát hại trượng phu, Phương lão cuối cùng chỉ phải mang theo nữ nhân bị ép rời đi Kiến Đức Hàng Châu, trần trọc đi vào Ngô huyện Tô Châu, phần ân tình này càng chưa trả rõ.

“Đại nhân đang nghĩ cái gì?” Phuong lão phát hiện Cố Thiên Hữu không hề động chiếc đĩa.

Cố Thiên Hữu nhẹ nhàng mỉm cười một cái. “Phuong lão thật sự là hào phúc khí, có nữ nhi hiếu thuận như vậy.”

“Ai! Tương lai ai có thể cưới được nàng, mới là chân chính hào phúc khí.” Phiền não lớn nhất của Phuong lão là chung thân đại sự của nữ nhi, tổng hi vọng nàng có thể gả cho nhà chồng tốt.

“Sao lại nói chuyện này? Nếu ta thật phải lập gia đình, cũng phải mang cha theo cùng...” Tú Vân giúp phụ thân gấp đồ ăn, đột nhiên nghĩ đến biện pháp này, kể từ đó, cũng tìm được cái cớ có thể nói không lấy chồng.

Phuong lão cười mắng một câu. “Đứa nhỏ này, nào có tâm nương tử xem cha như đồ cưới?”

“Nếu đôi phương không muốn..., ta đây ở nhà cùng cha.” Tú Vân nghĩ thầm sau này cũng không có bà mối đến phiền nàng.

Cố Thiên Hữu lau khước miệng, xem ra nam tử trong thiên hạ chỉ có hán nguyên ý, cũng có thể. “Phuong cô nương hiếu thuận như vậy, tin tưởng lão thiên gia nhất định sẽ cho người có một quy túc tốt.”

Phuong lão vội vàng bắt đầu. “Nhận được kim khâu của đại nhân... Tú Vân, đi lấy trà Bích Loa Xuân người ta cho pha, người muốn cha uống ít rượu, vậy uống trà đi.”

Khi Tú Vân muốn vào đi pha trà, chợt nghe đến cửa rộng mở đang truyền đến hai tiếng gõ nhẹ.

“Đại nhân!” Người hầu dáng người thấp bé đứng ở ngoài phòng kêu.

Cố Thiên Hữu từ trên ghế đứng dậy, đi tới cửa. “Chuyện gì?”

“Tác sư gia nói có việc muốn mời đại nhân trở về.” Người hầu chuyển lời.

“Biết rồi.” Cố Thiên Hữu xoay thân hình cao to, vẻ mặt không vui. “Trà này hôm nào lại đến uống đi, bản quan có việc đi trước một bước.”

Phuong lão vội vàng đứng dậy tiễn khách. “Đại nhân đi thông thả!”

“Ừ.” Cố Thiên Hữu hướng Tú Vân gật đầu rồi hạ tay, liền bước ra cánh cửa, nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu, Cố Thiên Hữu đã trở lại vị trí ở phía sau nha môn, tòa phủ đệ nghe nói là Tri huyện trước kia vợ vết mồ hôi nước mắt nhân dân xây lên, khi hán bị tháo mũ, thì tất cả về triều đình, hôm nay là phủ quan của mình.

Đội Cố Thiên Hữu đi vào thư phòng, chỉ thấy Tác sư gia ngồi ở bên trong, bàn bên cạnh xếp vài đỉnh bạc sáng, lông mày không khỏi nhảy lên.

“Những bạc này ở đâu ra?” Hán tò mò hỏi.

Tác sư gia uống ngụm nước trà. “Đây là tiền hôm nay gác cửa thu được, tổng cộng hơn hai trăm hai, chính là bổng lộc bổng hơn năm năm của đại nhân.” Người hầu chính là hán tự mình giúp Tri huyện đại nhân chọn lựa, phụ trách quan trách cùng công sở, cũng gánh vác trách nhiệm truyền lại mệnh lệnh cùng tiếp đãi khách, tự nhiên phải là tâm phúc và tai mắt, là cổ họng của phủ quan, muốn vào cửa gặp quan phải trải qua người này, tự nhiên chuẩn bị dùng bạc.

“Là người để cho gác cổng làm như vậy?” Giọng điệu Cố Thiên Hữu trầm xuống, tỏ vẻ hán không quá cao hứng.

“Đại nhân muốn làm quan tốt, ta tự nhiên tán thành, nhưng phải làm thanh quan, xem trước một chút có thể nuôi được nô bộc trong phủ quan hay không, còn có đại nhân người, chớ nói chỉ là bổng lộc cho bản sư gia.”

Tác sư gia nói cho hán nghe lợi hại của việc này.

“Muốn làm một thanh quan, cuối cùng không phải là bị hại chết, chính là chết đói, nếu không chính là kết cục nghèo, đại nhân dù ăn mặc tiết kiệm thế nào, mặc dù cả đầu bếp cũng không mời, kiệu cũng không ngồi, mỗi tháng chỉ chi tiêu cần thiết, nếu để cho những quan viên khác biết rõ, còn tưởng rằng đại nhân ra vẻ thanh cao, ngay cả tiền cửa cũng không thu, đến lúc đó đem người cự bên ngoài, thực sự có chuyện quan trọng yêu cầu người ra mặt hỗ trợ, biết rõ có hại chính là mình, bởi vì quan trường chính là loại sự thật này, quyền cùng tiền một thứ thiếu cũng không được.”

Cố Thiên Hữu cũng không có khờ dại đến cho rằng luận điệu của Tác sư gia mười phần sai, bởi vì hiện nay trên quan trường, thu tiền cửa là thủ tục cần thiết thường gặp, chỉ là hán thật không hy vọng mình cũng luân lạc tới cái loại tình trạng này, trở thành tham quan trong miệng dân chúng.

“Muốn thu tiền cửa có thể, bất quá dân chúng bình thường tuyệt đối không thể thu nửa phần tiền, chớ nói chỉ là người cùng khổ có oan khuất yêu cầu gặp bản quan, về phần một ít thương gia muốn thừa cơ đến nịnh bợ hối lộ, bản quan liền mở một con mắt nhắm một con mắt.” Đây là hạn độ lớn nhất Cố Thiên Hữu dễ dàng tha thứ.

“Ta liền biết rõ người sẽ nói như vậy.” Tác sư gia cũng không phải ngày đầu tiên quen hán. “Cái này Ngụy gia và Triệu gia kinh doanh trà lâu tại Tô Châu rất nổi danh, bất quá vì cạnh tranh buôn bán, âm thầm phân cao thấp cực kỳ lợi hại, lại thêm người hai nhà đều ở tại Ngô huyện, xem ra lần này đem chủ ý đánh tới trên người đại nhân, chỉ hy vọng có thể có đại nhân làm chỗ dựa phía sau, cho nên ngày hôm nay đều phái người đến, muốn gặp đại nhân một

lần.”

Khẩu khí Cổ Thiên Hữu thoáng hòa hoãn, nếu như thu tiền lợi nhuận mồ hôi nước mắt của dân chúng muốn cầu cạnh mình, thậm chí bán ruộng bán đồ mới có thể lấy ra, hẳn tuyệt đối sẽ tự mình đưa trở về, sau đó trở mặt với Tác sư gia. “Thì ra là như vậy, vậy cứ nhận lấy đi.”

“Chỉ có điều đến lúc đó đại nhân vẫn phải là tìm thời gian gặp mặt hai nhà Ngụy, Triệu, đương nhiên ăn cơm uống rượu đều cần thiết, phương pháp tốt nhất song phương đều nịnh nọt, bất quá đừng đơn giản hứa hẹn cái gì, miễn cho đến lúc đó cầm tang đá đập bẻ chân của mình.” Tác sư gia dặn dò.

“Lời trợ tá nói, bản quan nhất định sẽ làm theo.” Cổ Thiên Hữu than một tiếng. “Bất quá khi nào thì người làm đồ ăn sẽ không cháy sém nữa?”

“Đại nhân không thoả mãn tài nấu nướng của ta?” Tác sư gia vẻ mặt tức giận.

“Nếu như có thể ăn đương nhiên hài lòng.” Cổ Thiên Hữu nói được trực tiếp thẳng thắn. “Nhưng bây giờ, ta không phải lo lắng từ nay về sau không có chỗ ăn cơm.”

“Như thế nào? Đại nhân thật sự tính toán ba bữa cơm đều chạy đến Phụng gia ăn?” Nói, Tác sư gia điều chỉnh sắc mặt. “Thân là trợ tá, phải khuyên đại nhân mấy câu, báo ân việc nhỏ, tiền đồ của đại nhân mới là quan trọng nhất, mười năm gian khổ học tập, rốt cục vinh danh đệ nhất trạng nguyên, nên hảo hảo nắm chắc cơ hội, dựa vào tài hoa cùng năng lực của đại nhân, tương lai nhất định làm quan lớn.”

Cổ Thiên Hữu nhìn hẩn chăm chú. “Người có lẽ không có nghĩ qua, nếu không phải có động lực báo ân này, có lẽ sẽ không có ta ngày nay, đương nhiên tiền đồ cũng rất quan trọng, chỉ là chuyện có trước sau, tổng yếu từng bước một, nếu bản quan có tài hoa có năng lực, thì sợ gì.”

“Đại nhân đừng dùng lời của ta chần trở về nữa.” Tác sư gia mắt thấy khuyên bất động, cũng không hơn nữa.

Thấy trợ tá Tác sư gia tức giận, Cổ Thiên Hữu mới cười cười nói: “Có lẽ người đi theo ta ngược lại là đại tài tiểu dụng (*tài lớn dùng ít*), nếu có cơ hội, có thể đem người đề cử cho những người khác.”

“Nếu ta không muốn ở chỗ này, cho dù người mở miệng giữ ta cũng vô dụng.” Tác sư gia thở dài, đứng dậy đi ra ngoài. “Tóm lại đại nhân nên hảo hảo suy nghĩ một chút nha.”

Đợi Tác sư gia rời khỏi thư phòng, Cổ Thiên Hữu nghĩ thầm hẳn nói cũng không sai, lúc trước đi yết kiến hoàng đế, trò chuyện thật vui với hoàng đế tuổi còn trẻ, vốn có cơ hội vào Hàn Lâm viện, tin tưởng không bao lâu, nhất định có cơ hội bò lên trên, lại càng không cần phải nói có thể trở thành thân tín của hoàng đế, nhưng hẳn lại chủ động yêu cầu đến Ngô huyện đảm đương một thất phẩm Tri huyện, bởi vì Cổ Thiên Hữu biết rõ cha con Phụng gia ở tại nơi này, không có bất kỳ chuyện gì quan trọng hơn báo ân.

Nghĩ như vậy, Cổ Thiên Hữu chậm rãi đứng dậy, chuyện dễ dàng nhất thiên hạ chính là làm quan, khác biệt ở chỗ hẳn muốn đi tranh thủ hay không, bất quá điều kiện trước hết là hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của mình nói sau.

Nửa tháng sau ——

Tú Vân mới cảm vừa túi uyên ương hình chữ nhất thêu tốt đến Ngụy phủ gần Bảo Thánh tự, tự tay đem đồ giao cho Ngụy phu nhân, bởi vì nữ nhi nàng cũng sắp xuất giá rồi, tự nhiên cũng muốn hướng đối phương nói lên vài câu chúc mừng.

“Người cũng đã mười tám, cũng nên lập gia đình, có muốn ta giúp người tìm đối tượng thích hợp hay không?”

“Cám ơn Ngụy phu nhân, Tú Vân không muốn lập gia đình...”

“Ngụy gia chúng ta có vài quán trà, có vài vị người hầu trà cũng còn chưa có cưới vợ, cũng sẽ không so đo người là dạng xuất thân gì...”

“Ngụy phu nhân, cảm ơn người hao tâm tổn trí như vậy, thật sự không cần...”

Chỉ cần nghĩ đến lời nói vừa rồi của Ngụy phu nhân, tựa như có cây kim đâm vào ngực Tú Vân, biết rõ đối phương là có ý tốt, tuy nhiên nàng lại nghe rất chói tai, bởi vì nàng không những không hổ thẹn vì chức nghiệp của phụ thân, mà ngược lại còn tương đối kiêu ngạo, nếu xem thường cha con bọn họ, nam nhân như vậy dù điều kiện thế nào, nàng cũng không gả.

Mới đi qua một tòa lan can màu son, đi tới trên đường phố phồn hoa nhất trấn trên, hôm nay như cũ là tiếng người huyên náo... Tú Vân lập tức sửa chữa trong lòng, hôm nay tựa hồ so với dĩ vãng còn náo nhiệt hơn.

Đợi Tú Vân đi lên phía trước vài bước, liếc qua chỗ người tụ tập nhiều nhất, rất nhanh biết rõ nguyên nhân, chỉ thấy nam tử tuần tú đầu đội mũ quạ đưa (*mũ tròn màu đen trên đỉnh có hạt tròn, trong phim thời Thanh thấy nhiều lắm*), mặc trường bào màu xanh đậm bị các dân chúng bao quanh, mặc dù quanh mình có không ít người, tuy nhiên có thể làm cho người khác liếc liếc nhìn thấy hẳn.

Đây là Tú Vân lần đầu tiên tại giữa ban ngày nhìn thấy Cổ Thiên Hữu, chỉ thấy khoé miệng người nam nhân kia mang cười, cả hai mắt đều cười híp, lúc này không biết nói gì, làm cho vài vị đại nương đại thẩm bên người đều cười đến run rẩy hết cả người, cô nương tuổi nhỏ hơn một chút chưa lập gia đình cũng bất chấp rụt rè, hao hết tâm tư cũng muốn chen đến bên cạnh hẳn, chính là hi vọng có được chú ý của Tri huyện đại nhân. Giờ phút này lại không thấy hẳn có vẻ ngạo mạn người làm quan nên có, cũng không thấy nửa điểm nghiêm khắc, một ít thái độ nhân nhả tự đắc ngược lại như công tử nhà giàu, dẫn theo người hầu đi ra du sơn ngoạn thủy.

“Vị Tri huyện đại nhân mới này của chúng ta thật sự là tuổi trẻ có tài!”

“Hon nữa ra ngoài chưa bao giờ ngồi kiệu, trên đường đi tổng hội cùng dân chúng trò chuyện trước vài câu, hoàn toàn khác với những Tri huyện không coi ai ra gì trước.”

Người qua đường ồn ào bình luận vì Tri huyện Ngô huyện mới nhậm chức ba tháng này.

Một vị lão phụ cũng gia nhập hàng ngũ bọn họ. “Nghe nói bà mới trong huyện đều sắp đập phá cửa nha môn, rất nhiều người gia muốn đem khuê nữ gả cho đại lão gia, đáng tiếc đều bị cự tuyệt.”

“Đương nhiên cự tuyệt, ta nghe nói Giang Tô tuần phủ tính toán đem nữ nhi sùng ái nhất gả cho hần...”

Tin tức này làm cho người qua đường bên cạnh đều trừng lớn mắt.

“Nếu đại lão gia chúng ta trở thành con rể Giang Tô tuần phủ, con đường làm quan sẽ bừng sáng...”

Nghe lời nói đó, tâm Tú Vân tâm tự dưng chìm chìm, bất quá chợt lại lấy lại bình tĩnh, không muốn làm cho tâm tình chịu ảnh hưởng.

Nàng đề ý cái gì?

Người nam nhân kia tương lai muốn kết hôn ai, cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Tú Vân hít một hơi thật sâu, làm như không phát hiện bước nhanh rồi đi, đáng tiếc có người không chịu như ý nàng, khoé mắt Cố Thiên Hữu mới thoáng nhìn nhìn thân ảnh quen mắt, liền lập tức mở miệng gọi lại nàng.

“Phương cô nương!” Cố Thiên Hữu đề cao âm lượng, chính là cố ý muốn cho tất cả mọi người nghe thấy.

Xem ra không chào hỏi cũng không được rồi, Tú Vân cắn răng, hướng Cố Thiên Hữu gật đầu, khẩu khí khách khí làm bất hòa. “Thì ra đại nhân ở đây.”

Mắt đẹp của Cố Thiên Hữu cười đến càng hẹp rồi, còn một mắt cất bước đi về phía nàng, làm cho Tú Vân âm thầm cắn răng, bởi vì nàng không muốn trở thành tiêu điểm mọi người chú ý.

“Rõ ràng ở chỗ này gặp Phương cô nương, thật là có duyên.” Con mắt Cố Thiên Hữu lợi hại, thoáng nhìn lửa giận xẹt qua đáy mắt Tú Vân, càng muốn chọc nàng.

“Đại nhân đang bận rộn, Tú Vân sẽ không quấy rầy.” Nàng chỉ muốn nhanh cách người đàn ông này xa một chút.

“Ngày hôm nay bản quan một chút cũng không vội, trong nha môn cũng không có vụ án gì...” Cố Thiên Hữu không để lại dấu vết chặn con đường của nàng. “Lại thêm thời tiết rất tốt, cho nên mới muốn ra buồn chuyện việc nhà cùng các hương thân Ngô huyện, biết nhau rồi, dù sao ở trong huyện này tựa như người một nhà, cũng không thể ngay cả diện mạo của bản quan cũng không biết.”

“Đại lão gia nói đúng.”

“Đại lão gia thật sự là thân thiết...”

Dân chúng chung quanh lập tức gật đầu phụ họa, đôi vị quan phụ mẫu này càng thêm yêu thích.

Tú Vân nhịn xuống động tác xoa bóp cánh tay, miễn cho nổi da gà lại rot đầy đất. “Đại nhân thật sự là khổ cực, Tú Vân còn có việc đi trước một bước...”

“Không bằng đi chung!” Khó được ở chỗ này gặp được Tú Vân, Cố Thiên Hữu tự nhiên muốn nắm chắc nhiều cơ hội ở chung với nàng, cũng làm cho nàng hiểu rõ mình hơn.

“Ta xem...” Tú Vân suy tư về lý do cự tuyệt.

Cố Thiên Hữu đã chấp tay cáo từ với các dân chúng ở đây. “Bản quan có chút việc muốn cùng Phương cô nương nói một chút, lần tới lại trò chuyện cùng mọi người.”

“Đó là khuê nữ nhà ai?” Có người tò mò hỏi.

Nghe được người khác đang đàm luận chính mình, bước chân Tú Vân cũng nhanh hơn.

“Bản quan là lần đầu tiên biết rõ, diện mạo của mình đáng ghét đến làm cho Phương cô nương thấy đã muốn chạy.” Cố Thiên Hữu đi theo phía sau, miễn cưỡng mở miệng. Những lời này lập tức làm cho Tú Vân dừng bước lại, không tình nguyện quay đầu lại. “Đại nhân nói quá lời.”

“Bằng không chính là bản quan thật sự quá khiến người chán ghét.” Hần còn nói.

Tú Vân mài mài răng, “Như thế nào.... lại?”

“Phải không? Như vậy Phương cô nương vừa rồi vì cái gì nhìn thấy bản quan lại làm bộ không phát hiện?” Cố Thiên Hữu chính là có chủ tâm trêu cợt nàng, thích xem bộ dáng nàng tức giận lại không tiện phát tác tại chỗ.

“Bởi vì... Tú Vân vội vã về nhà chuẩn bị cơm tối.” Nàng sắp chống đỡ không được.

Cố Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn sắc trời. “Lúc này chuẩn bị có thể quá sớm một chút không?” Con tức này nói rõ chính là chế nhạo nàng rút lui không đủ cao minh. “Phương cô nương lần tới hãy tìm lý do tốt hơn chút.”

“Ngươi...” Tú Vân hơi chán nản.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Vân đỏ lên, Cố Thiên Hữu cũng hiểu được mình thật sự quá ngây thơ rồi, không phải khi dễ nàng có thể cao hứng như vậy. “Bản quan hẳn là học làm quân tử, không nên nói lời rõ như vậy, làm cho Phương cô nương cảm thấy xấu hổ.”

“Tú Vân cũng không dám hy vọng xa vời đại nhân có thể làm quân tử.” Tú Vân còn kiêu mị hừ.

“Xem ra Phương cô nương đánh giá bản quan rất thấp.” Cố Thiên Hữu ha ha cười, không thấy nửa điểm ý giận. “Nên hảo hảo kiểm điểm mới tốt.”

Người nam nhân này thật sự kiểm điểm mới là lạ! Tú Vân nghĩ ngợi nói.

“Hôm nay trong nha môn không có việc gì, Phương lão hân là có thể về sớm nghỉ một chút.” Cố Thiên Hữu đi theo nàng lên một cái cầu đá. “Nếu triều đình có thể cho thêm chút kinh phí, có lẽ có thể mời thêm một khám nghiệm tử thi, đến lúc đó đi theo bên người Phương lão, tùy thời dự bị, cũng có thể giảm bớt gánh nặng của hân một chút.”

Tú Vân nghe hẳn luôn mồm đều là lời nói quan tâm phụ thân, cũng không cùng Cố Thiên Hữu so đo chuyện vừa rồi. “Nếu ta không phải nữ tử, có lẽ ta có thể đi theo bên người cha học tập, tương lai cũng có thể kế thừa y bát của hân.”

“Ngươi không lo lắng một khi làm tới nữ khám nghiệm tử thi, thì càng không gả ra được rồi?” Cố Thiên Hữu trêu tức hỏi.

“Đa tạ đại nhân quan tâm, Tú Vân đã sớm quyết định không lấy chồng.” Tú Vân rũ mắt xuống nói ra.

Cố Thiên Hữu thật sâu nhìn nàng một cái, chỉ có hân tình tường sức ghen trong nội tâm đang bốc lên, nếu có thể đến Ngô huyện sớm hai năm, có lẽ Tú Vân sẽ không bị thương tổn, cũng sẽ không có cơ hội động tâm với nam nhân khác. “Vì vị đại thiếu gia Giang gia kia?”

“Chuyện không liên quan đến ngươi!” Như bị đâm lên chân đau, làm cho Tú Vân luống cuống.

“Bởi vì Phương cô nương còn yêu mến hân? Còn không quên hân được?” Cố Thiên Hữu chất vấn như gây sự, nghĩ thầm nếu nàng trả lời đúng vậy, hẳn... Thật sự muốn giết cái đại thiếu gia Giang gia kia, sau đó triệt để xóa đi ấn tượng của nam nhân khác trong lòng Tú Vân.

Hốc mắt Tú Vân hiện đỏ. “Chuyện này không quan hệ với đại nhân.” Nói, nàng liền thở phà phà bước đi.

Thấy Tú Vân thật sự bị hân chọc giận, Cố Thiên Hữu xoa xoa cằm, có chút hối hận không nên làm căng như vậy, nghĩ làm như thế nào cứu vãn, làm như thế nào lại trêu chọc Tú Vân vui vẻ mới tốt.

“Bản quan nói sai rồi, xin hãy tha lỗi.” Cố Thiên Hữu bước nhanh đuổi theo, sau đó vây quanh trước mặt Tú Vân, vừa vái lạy vừa thờ dãi.

“Ngươi... Đại nhân đang làm cái gì?” Tú Vân cuống quýt nhìn chung quanh, chỉ sợ làm cho người ta nhìn thấy.

“Đương nhiên là tỏ vẻ xin lỗi.” Cố Thiên Hữu một bộ dáng thành khẩn.

“Không, không cần...” Trên đường cái người đến người đi, nàng cũng không muốn nhiều người chú ý.

Cố Thiên Hữu vẻ mặt khiêm tốn biểu lộ. “Bản quan đã nói sai rồi, dẫn đến Phương cô nương mất hứng, đương nhiên muốn thành tâm thành ý xin lỗi, thỉnh cầu tha thứ.”

“Ngươi... Ta tha thứ đại nhân là được.” Tú Vân vội vàng nói.

“Là thật?” Cố Thiên Hữu cười híp mắt hỏi.

Tú Vân cắn răng, trả lời: “Đương nhiên là thật.”

“Bản quan an tâm.” Hân khoa trương thờ dãi nói. “Vốn còn đang suy nghĩ nếu Phương cô nương không chịu tha thứ, nên làm cái gì mới tốt.”

“Tú Vân ngược lại nhìn không ra đại nhân đang lo lắng.” Nàng trào phúng.

“Đạo làm quan chính là làm được vui giận không lộ, làm cho người ta như thế nào cũng đoán không ra, Phương cô nương nhìn, tỏ vẻ bản quan đã bắt đầu có bản lĩnh làm quan.” Cố Thiên Hữu có chút đắc ý nói.

“Ngươi...” Tú Vân đã hoàn toàn không biết nên như thế nào tiếp lời.

“Như thế nào?” Cố Thiên Hữu một bộ vô tội.

“Tú Vân cho rằng bản lĩnh của đại nhân hẳn là như thế nào làm cho người ta á khẩu không trả lời được mới đúng.” Những lời này của nàng rất rõ ràng chính là đang đùa cợt.

Nghe vậy, khóe miệng cười hình cung của Cố Thiên Hữu càng giương lên. “Đây còn phải nói, ở trên công đường có biện pháp nói đến phạm nhân không thể nào cãi lại, cuối cùng cúi đầu nhận tội, đây mới thực sự là bản lĩnh làm quan, không thể tưởng được bản quan mới làm mấy Tri huyện tháng, cũng đã bắt được bí quyết.”

“... Đại nhân quả nhiên có bản lĩnh nói trắng thành đen, đen nói thành trắng.” Tú Vân có loại cảm giác bị đánh bại, đây là kết luận cuối cùng của nàng.

“Đây là lời khích lệ sao.” Da mặt Cố Thiên Hữu dày cực kỳ, cũng không có nửa điểm xấu hổ.

Tú Vân trừng mắt hấn sau nửa ngày. “Đại nhân quả nhiên thích hợp làm quan.”

“Bản quan cũng hiểu được làm đến như cá gặp nước.” Cố Thiên Hữu vỗ vỗ cằm nói.

“Ngươi...” Tú Vân khi khi một tiếng, cũng nhìn không được nữa bị đối thoại này làm tức cười.

Cố Thiên Hữu như trút được gánh nặng nói: “Thật tốt quá, ngươi cuối cùng nở nụ cười, nếu ngươi không cười, ta thật sự không có chủ ý tốt nào khiến ngươi nguôi giận.”

“Tại sao phải quan tâm ta nguôi giận hay không?” Tú Vân không hiểu hỏi.

“Đối với cô nương mình thích, đương nhiên quan tâm.” Cố Thiên Hữu không cần nghĩ ngợi trả lời.

“Ngươi... Chớ nói lung tung!” Tú Vân đáp mạnh gót sen, nghe lời Tri huyện đại nhân này nói luôn không đứng đắn, tuy nhiên nó lại luôn trêu chọc đến tâm nàng đều rối loạn, thật sự không biết nên đối với hắn thế nào mới tốt.

“Làm sao ngươi biết ta nói lung tung?” Cố Thiên Hữu nhẹ nhàng chế trụ cổ tay của nàng, khẩu khí cũng nghiêm túc lên. “Chỉ cần ngươi đáp ứng, ta lập tức khiến cho bà mồi đến cầu hôn.”

Tú Vân bị hắn biểu lộ đứng đắn giờ phút này của hắn làm hoảng sợ hơn. “Đại nhân làm sao có thể muốn lấy ta?”

“Tự nhiên là bởi vì yêu mến.” Hắn bên đường thổ lộ tâm ý.

“Đại nhân... Chớ cùng ta vui đùa thế này...” Tú Vân tâm hoảng ý loạn nói nhỏ, sợ hắn chỉ là thuận miệng nói, càng sợ chính mình sẽ cho là thật. “Tú Vân đã đến nhà, trước tiên cáo từ.”

Cố Thiên Hữu thấy thân ảnh nàng vội vàng chạy cách, nghĩ thầm Tú Vân không phải thật sự chán ghét hắn? Bởi vì lúc trước luôn thích trêu chọc làm nàng tức giận sao?

Phải làm như thế nào Tú Vân mới có thể tin tưởng mình là thật tâm?

Xem ra hắn phải suy nghĩ kỹ hơn mới được.

Qua gần mười ngày, trong huyện không có vụ án gì xảy ra, chỉ có vài vụ tranh cãi nhỏ lên quan phủ, nhưng rất nhanh liền giải quyết dễ dàng.

Giờ Mẹo hôm nay đã sắp đến, Cố Thiên Hữu ngáp dài, mới húp ngụm cháo, liền nghe được người hầu vội vàng báo lại.

“Đại nhân, có người đến nha môn kích trống kêu oan!” Người hầu chạy vội tới bên cạnh bàn kêu lên.

Cố Thiên Hữu hai, ba ngụm liền ăn cháo xong xong. “Mang quan phục của ta tới!”

“Vâng!” người hầu nhanh chóng đi lấy.

“Kích trống kêu oan là ai?” Cố Thiên Hữu vừa thay quan phục, vừa hỏi.

Người hầu đưa lên giấy kêu oan. “Là vị Trương đại nương... Nàng nói đêm khuya ngày hôm qua nữ nhi treo cổ tự tử ở nhà chồng, thẳng đến giờ Dàn mới bị phát hiện, nhưng nàng không tin nữ nhi mình làm loại việc ngốc này, nhất định là bị trượng phu cùng mẹ chồng hại chết, cho nên bầm bả nhà môn.”

“Như vậy à...” Cố Thiên Hữu trầm ngâm, sau đó đội nón che nắng. “Đi thôi!”

Bởi vì phủ quan và nha môn rất gần, cơ hồ là đối diện, đi vài bước đã đến.

Đi vào đại đường, Cổ Thiên Hữu ngồi xuống phía sau bàn xử án, chỉ thấy trên công đường treo “Giương sáng treo cao”, để quan lại có thể quang minh chính đại, nhìn rõ mọi việc, chấp pháp nghiêm minh, sau bàn xử án treo “Hải thủy triều nhật đồ”, tượng trưng cho quan viên “Xanh như nước biển, sáng như nhật nguyệt”, lại càng không cần phải nói thề “Yên lặng”, “Lảng tránh” phản dựng thẳng hai bên, mà nha dịch cũng phân biệt đứng ở hai bên, hào khí tự nhiên sinh ra.

“Pằng” một tiếng, Cổ Thiên Hữu vỗ thanh đường mộc, nhìn về phía lão phụ quỳ gối ở dưới, chỉ thấy nàng nước mắt tuôn đầy mặt, không ngừng cúi đầu lau lệ, khá thương tâm. “Người chính là Trương thị? Có gì oan khuất?”

Trương đại nương nức nở nghẹn ngào nói: “Đại lão gia, nữ nhi dân phụ đến Vương gia vài chục năm, lúc trước cho rằng hai nhà đều ở tại Ngô huyện, hai mẹ con còn có thể có thể chiếu cố lẫn nhau, không thể tưởng được... Sau khi gả đi mỗi ngày chịu khổ chịu tội, cho dù dân phụ sinh bệnh, cũng không để cho nàng về nhà mẹ đẻ thăm... Mẹ chồng cùng trượng phu lại càng không xem nàng như người, lúc này lại đột nhiên thất cô chết... Thình đại lão gia làm chủ... Nữ nhi dân phụ không có khả năng bỏ lại ta, người mẹ này mà tìm chết...”

“Người mang vài người và người khám nghiệm tử thi đi qua nhìn một cái!” Cổ Thiên Hữu nói với bộ khoái gần nhất.

Vài tên bộ khoái mới đi, Trương đại nương vừa thương xót khóc hô. “Khởi bẩm đại lão gia, Vương gia khinh người quá đáng, nói muốn lập tức làm tang sự... Đem nữ nhi của ta lên núi chôn... Rõ ràng là chột dạ...”

Cổ Thiên Hữu quyết định thật nhanh, lập tức lại dặn vài câu. “Ngoại trừ khám nghiệm tử thi ra, không có mệnh lệnh bản quan, cũng không cho phép ai đụng đến thi thể.”

Vài tên bộ khoái lập tức nhận lệnh đi làm.

“Đại lão gia, cầu người giải oan thay nữ nhi dân phụ...” Trương đại nương không ngừng đập đầu khóc rờn nói.

“Chỉ cần thật sự có oan khuất, bản quan tự nhiên sẽ vì nàng đòi lại một cái công đạo.” Ngờ khi Cổ Thiên Hữu bình tĩnh an ủi khổ chủ. “Người đứng lên trước đi!”

Trương đại nương vừa lau lệ, vừa nói lời cảm tạ.

Đợi cả ngày, đã qua hơn một canh giờ, vẫn không có người nào hồi báo tình huống trước mắt, Cổ Thiên Hữu đơn giản từ sau bàn xử án đi tới.

“Xem ra bản quan phải tự mình đi một chuyến mới được.” Hắn không thích chuyện gì cũng không làm, chỉ ở chỗ này đợi. “Trương thị, người cũng cùng đi.”

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.” Trương đại nương nghe nói vị Tri huyện mới này là một quan tốt, lúc này thật sự tin, bằng không có người làm quan nào chăm chỉ như vậy, nguyện ý tự mình đến hiện trường.

Do Trương đại nương dẫn đường, Cổ Thiên Hữu một thân quan phục dùng phương thức đi bộ đi tới Vương gia, thấy hắn mặc dù lau mồ hôi như mưa, bất quá lại một chút cũng không thêm dè ý, các dân chúng Ngô huyện đi bên cạnh đều dùng ánh mắt kính yêu tôn kính nhìn hắn, bởi vì vị Tri huyện này từ khi nhậm chức đến nay, đã thường xuyên đi ra ngoài nhà môn thăm vấn, rất ít địa phương có quan phụ mẫu nguyện ý làm như vậy.

Đoàn người đi ở trên đường cái, trên đường có cầu nhỏ, nước chảy, cảnh đẹp vùng sông nước thu hết vào mắt, chỉ là lúc này không có người có tâm tư thưởng thức.

“Đại nhân, Vương gia ở đó!” Trương đại nương chỉ vào phía trước nói.

Cổ Thiên Hữu ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên ngoài cửa một gia đình chật ních hàng xóm láng giềng, còn có vài bộ khoái đã ở trong đó.

“Đại lão gia đến đây!” Có người hô lớn.

“Khám nghiệm tử thi đến xem qua?” Cổ Thiên Hữu hỏi một bộ khoái trong đó.

Bộ khoái vội hỏi: “Bẩm đại nhân, Phương lão còn chưa tới nha môn, thuộc hạ đã phái người đến nhà tìm hắn.”

“Còn chưa tới?” Cổ Thiên Hữu có chút ngoài ý muốn, bởi vì Phương lão từ trước đến nay đến nha môn đúng giờ. “Người của Vương gia?”

“Đều ở trong phòng.” Bộ khoái trả lời. Nghe vậy, Cổ Thiên Hữu liền bước vào cánh cửa, trước liếc qua người chết đang đắp vải trắng nằm trên mặt đất, sau đó lại ngẩng đầu nhìn dây thừng còn treo trên xà nhà, cuối cùng mới nhìn về phía mẹ con Vương gia đứng ở góc, trên người tản mát ra quan uy làm cho bọn họ run mình.

“Đại lão gia, oan uổng a...” Cả người Vương bà bà ngã vào trước mặt Huyện thái gia, một hồi hô to reo lên. “Rõ ràng là con dâu ta muốn tìm chết... Lại còn nói dân phụ làm hại... Ta cũng vậy không nỡ để con dâu tốt ra đi như vậy...”

Vương Đại Long tướng mạo thô lỗ cũng quỳ xuống theo mẫu thân, giả khóc vài tiếng. “Đều là tiểu nhân không tốt... Mới có thể làm cho nàng luẩn quẩn trong lòng... Là tiểu nhân đáng chết...”

Cổ Thiên Hữu mắt lạnh nhìn xem mẹ con Vương gia khóc đến khàn cả giọng. “Bản quan xem trọng chứng cứ, người có phải đáng chết hay không, cũng

phải chờ khám nghiệm tử thi đến khám nghiệm tử thi mới biết được.”

“Ô ô... Người chế là lớn, hay là sớm một chút để cho con dâu dân phụ nhập thổ vi an...” Vương bà bà rất sợ bị khám nghiệm tử thi nhìn ra cái gì, chỉ muốn nhanh đem người chôn cất.

“Gấp cái gì, cho dù con dâu người thật là tự tử, chẳng lẽ các người không muốn biết nàng vì cái gì tìm chết? Nói không chừng nàng là bị uy khuất gì, chẳng lẽ người muốn nàng chết không nhắm mắt?” Cổ Thiên Hữu nói đến bọn họ á khẩu không trả lời được.

Vương Đại Long kiên trì, nhẹ gật đầu. “Đại lão gia nói đúng.”

“Bản quan ở chỗ này chờ người khám nghiệm tử thi đến.” Nói, Cổ Thiên Hữu ngồi xuống trong đại sảnh, cũng có thể thừa cơ quan sát thái độ cùng phản ứng của mẹ con Vương gia.

Mẹ con Vương gia này nóng nảy, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới vị Tri huyện mới này cẩn thận như vậy, hơn nữa khó chơi, muốn tốn chút bạc thu mua, định đầu lại rất căng, bây giờ nên làm cái gì đây?

Vương bà bà không khỏi trừng con trai độc nhất, tức hấn tính tình quá mức xúc động, dưới sự giận dữ siết chết người rồi hại nàng thu thập cục diện rồi rầm này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tú Vân bước nhanh đuổi kịp bộ khoái đi ở đằng trước, quẹo vào trong ngõ nhỏ, vào lúc này cha lại bị thương, không có biện pháp tới đảm nhiệm công việc khám nghiệm tử thi, nhìn thấy rất nhiều người vây quanh ở bên ngoài một căn nhà nghị luận, nàng càng muốn tự mình đến nói một tiếng với Tri huyện.

“Đại nhân!” Bộ khoái vào Vương gia, nói mấy câu bên tai Cổ Thiên Hữu.

Hai đạo lông mày tuấn lãng đầu tiên là chau lại thật sâu, Cổ Thiên Hữu chợt đứng dậy đi ra khỏi phòng, đi đến trước mặt Tú Vân. “Phương lão làm sao có thể bị thương? Thương thế có nặng không?”

“Sáng nay trời còn chưa sáng cha đã dậy, kết quả đi nhà xí bị trượt chân, mất cá chân phải không cẩn thận bị trật rồi, đại phu nói phải cả tháng mới có thể khỏi hẳn, cho nên tạm thời vẫn không thể đi động.” Tú Vân nhìn Cổ Thiên Hữu giờ phút này mặc quan phục, có một cỗ uy nghiêm, so với bộ dáng cười hài hước không đứng đắn tưởng như hai người.

Cổ Thiên Hữu gật đầu rồi giờ tay. “Chờ bản quan rảnh sẽ đi thăm hẳn.”

“Vậy làm phiền đại nhân.” Tú Vân cong đầu gối xuống nói.

“Đại nhân, chuyện khám nghiệm tử thi nên làm sao?” Bộ khoái nhỏ giọng hỏi thăm.

Đây cũng là chỗ đau đầu mà Cổ Thiên Hữu cảm thấy, trong nha môn cũng chỉ có Phương lão khám nghiệm tử thi duy nhất, cũng không thể mượn người ở nha môn Tri huyện Trường Châu.

Tú Vân ở bên cạnh nghe thấy được, rất muốn xưng phong nhận việc qua hỗ trợ, nhưng lại có chút ít do dự, dù sao nàng không phải khám nghiệm tử thi, hơn nữa lại là nữ tử, luôn luôn rất nhiều băn khoăn cùng không tiện, cũng sợ không ai iếp nhận.

“Phương cô nương!” Cổ Thiên Hữu thoáng nhìn Tú Vân đang cúi đầu trầm tư, linh cơ vừa động. “Nghe Phương lão nói người thuở nhỏ đã quen đọc ‘Rửa oan tập lục’, mặc dù không có kinh nghiệm thực tế, nhưng thường nghe hẳn giảng giải những khám nghiệm tử thi đã trải qua, đối với phần công tác này cũng có chỗ minh bạch.”

“Vâng!” Nghe Cổ Thiên Hữu hỏi như vậy, Tú Vân không cần nghĩ ngợi gật đầu.

“Bất quá cái này không giống trong sách nói đơn giản như vậy, mà thật sự có phụ nhân treo cổ tự tử rồi, bộ dáng tự nhiên sẽ không quá tốt xem.” Cổ Thiên Hữu muốn trước hết để cho nàng một chuẩn bị tâm lý.

“Ta... Thử xem xem.” Nàng nuốt nước miếng nói.

Cổ Thiên Hữu thật sâu nhìn nàng một cái. “Người thật sự không sợ hãi?”

“Ta sợ hãi, nhưng... như cha ta thường nói, khám nghiệm tử thi có lẽ ti tiện, nhưng chính thức giúp người, có lẽ còn có thể thay mạng người vô tội oan uổng sửa lại án xử sai, nếu không chỉ có thể hàm oan cứu tuyền, cho nên ta nguyện ý thử xem.” Tú Vân lấy dũng khí lớn nhất nói.

“Phương cô nương nói thật tốt quá!” Cố Thiên Hữu bởi vì phần dũng khí ít người có được này mà càng ưa thích nàng, nếu như Tú Vân đối với cảm tình cũng có thể dũng cảm như vậy thì tốt rồi. “Bản quan ở bên cạnh, nếu thật xử lý không được cứ việc nói thẳng không sao, không ai trách người.”

Nói, Cố Thiên Hữu giờ lên khoe môi, cho nàng một cái mỉm cười ủng hộ.

“Đạ, đại nhân.” Lời của hắn tựa như thuốc an thần, làm cho bất an của Tú Vân bị quét sạch.

“Vào đi.” Nói, Cố Thiên Hữu đã dẫn đầu trở lại trong sảnh.

Tú Vân cũng đi theo vào nhà, nhìn thoáng qua người chết che vải trắng trên mặt đất, trong lòng bàn tay có chút rét run, bất quá nghĩ đến cha thường nói đây là bộ dáng chết, sợ hãi thì không hề mãnh liệt như vậy.

“Vị Phương cô nương này là nữ nhi của Phương lão khám nghiệm tử thi trong nha môn, hôm nay do nàng tới đảm nhiệm công việc khám nghiệm tử thi.” Cố Thiên Hữu cao giọng thuyết minh.

Vừa nghe, mẹ con Vương gia tìm được lý do phản đối.

“Ai nha! Như vậy sao được? Đại lão gia, nàng cũng không phải khám nghiệm tử thi thật sự, vạn nhất nghiệm sai rồi, vu chúng ta hại chết, cái này có thể như thế nào được?” Vương bà bà có ý kéo giọng ra, làm cho tất cả hàng xóm láng giềng nghe thấy. “Mọi người nói có đúng hay không?”

Vương Đại Long cũng tranh thủ thời gian hát đệm. “Đúng vậy, tiểu nhân cũng không nghe nói qua có nữ nhân làm khám nghiệm tử thi, cho dù nghiệm ra cũng không có người sẽ tin lời của nàng...”

“Bản quan tin tưởng!” Cố Thiên Hữu rào rào mạnh mẽ nói.

Mà ngay cả Tú Vân cũng không nhịn kinh ngạc nhìn hắn, như thế nào cũng không nghĩ đến Cố Thiên Hữu sẽ trả lời như vậy, mà bốn chữ ngắn ngủn, làm cho ngực nàng dần dần nóng lên, hắn không có bởi vì mình là nữ tử mà xem nhẹ, ngược lại nguyện ý tin nhiệm năng lực phán đoán của nàng, tại trong lúc vô hình gia tăng không ít tin tưởng cho mình.

“Đại lão gia...” Vương bà bà còn muốn tranh cãi nữa.

Cố Thiên Hữu nhún mày, khẩu khí rất nhẹ, tuy nhiên nó làm cho người ta mang đến áp lực lớn lao. “Chẳng lẽ người không tin ánh mắt bản quan? Cho rằng bản quan ngu muội không biết, tùy tiện tìm nữ tử đến làm khám nghiệm tử thi qua loa?”

“Ách... Cái này...” Mẹ con Vương gia hai mặt nhìn nhau, không dám nói nữa.

“Phương cô nương, người có thể bắt đầu rồi.” Cố Thiên Hữu quay đầu nói với Tú Vân.

Tú Vân hướng hắn gật đầu rồi cúi người, lúc này mới ngồi xổm xuống, do dự, liền vươn tay xốc vải trắng lên, nhìn qua đầu tiên, làm cho nàng có chút choáng váng, bất quá nghĩ đến đây là liên quan mạng người, còn có không muốn cô phụ tin cậy của Cố Thiên Hữu đối với chính mình, lập tức lại định thần.

Đang lúc mọi người nín hơi, Tú Vân bắt đầu kiểm tra phụ nhân tuổi chừng hơn ba mươi trước mắt, không ai mở miệng nói chuyện, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn xem nàng đụng từng cái vào cổ và tai người chết.

“... Nếu thật sự dùng dây thừng hoặc khăn tơ tự tử mà chết, sau khi chết, sẽ hình thành vết bầm màu tím xéo xuống, con mắt sẽ nhắm, miệng thì mở ra, hai tay nắm tay, hàm răng lộ ra, đầu lưỡi cũng sẽ vươn ra, nếu trước bị bóp chết lại làm bộ tự tử...” Tú Vân một mặt xem xét hai tay phụ nhân, một mặt giải thích. “Bình thường đều là miệng mở ra, con mắt mở to, bàn tay lại thư giãn, vết bầm ở cổ họng bởi vì máu đình chỉ lưu động, mà trở nên nông mà mỏng.”

Người ở chỗ này nghe Tú Vân nói được đạo lý rõ ràng, tựa hồ thật sự hiểu được không ít, cũng không hoài nghi giống như lúc đầu, tạm thời nghe xem ý kiến của nàng.

Mà mẹ con Vương gia thì theo Tú Vân miêu tả, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, ứa ra mồ hôi lạnh.

Cố Thiên Hữu tiến lên một bước, hỏi: “Như vậy người cho rằng người chết thật sự tự tử sao?”

“Không! Nàng là bị bóp chết trước, mới bị giả tạo thành tự tử.” Tú Vân có thể khẳng định điểm này.

Lời nói này mới nói ra miệng, hiện trường liền xôn xao một hồi.

Tú Vân lại tiến thêm một bước giải thích. “Bởi vì nàng còn có vết thương từng bị móng tay cào, cho nên ta mới càng xác định không phải tự tử.”

“Ai nha... Con dâu của ta a... Người thật đáng thương... Làm sao có thể bị người siết chết...” Vương bà bà trên mặt đất vừa khóc lại hô, vẫn không quên đánh đất.

Vương Đại Long quỳ gối bên người thê tử, làm bộ dùng ống tay áo lau nước mắt. “Ta cùng nương ngủ quá ngon, rõ ràng không nghe thấy nửa đêm có kẻ xấu xông vào trong nhà... Là ta thực xin lỗi người...” Chỉ cần đẩy tội cho người khác là tốt rồi.

Nghe được nữ nhân không phải tự tử, Trương đại nương khóc ngã xuống đất, dĩ nhiên khóc không thành tiếng. “Hài tử đáng thương của ta... Rốt cuộc là ai hại chết người...”

Thấy tình huống trước mắt có chút hỗn loạn, Cố Thiên Hữu đã nhanh chóng làm ra quyết định, quay đầu hạ lệnh với bộ khoái. “Đem mẹ con Vương gia, Trương thị và người chết mang về nha môn, bản quan muốn mở đường thăm án.”

“Dạ, đại nhân.” Vài tên bộ khoái lập tức có động tác.

Cố Thiên Hữu gọi tới một bộ khoái khác, tại bên tai đối phương không biết dặn dò cái gì, sau đó lại đi trở về đến trước mặt Tú Vân. “Phương cô nương cũng cùng bản quan trở về, có lẽ còn có chỗ cần dùng đến người.”

“Vâng” Tú Vân nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, khó trách phụ thân khâm phục tôn kính bội phục như thế, hẳn xác thực là vị quan tốt chăm chú làm việc.

Mà nàng.. Cũng bởi vì bộ dạng chăm chú nghiêm túc xử lý án này của Cố Thiên Hữu mà tâm động không thôi, Tú Vân biết không nên có cảm giác như vậy, tuy nhiên nàng sắp không quản được chính mình.

Đội tất cả mọi người trở lại nha môn, Cố Thiên Hữu ngồi xuống phía sau bàn xử án, cầm kinh đường mộc trong tay, dùng sức vỗ, mẫu tử Vương gia lập tức sợ tới mức hai chân như nhũn ra, đồng thời quỳ xuống.

“Trương thị!” Cố Thiên Hữu gọi khẽ chủ.

Trương đại nương đều ký thác hy vọng vào trên người vị Tri huyện mới nhậm chức này, cũng quỳ nói. “Dân phụ ở.”

“Đem những uỷ khuất nữ nhi người thường chịu ở nhà chồng, tất cả đều nói ra cho bản quan nghe...” Cố Thiên Hữu nghĩ trước hết nghe hai bên thuyết pháp, lại làm cho bọn họ đối chất nhau.

Trên đại đường đang thẩm vấn, Tú Vân bởi vì không phải người trong nha môn, cho nên chỉ có thể đứng ở ngoài cửa, theo dân chúng khác cùng lắng nghe quá trình thẩm vấn.

“... Đại lão gia thẩm vấn án, ta đã đến xem qua nhiều lần, mỗi lần đều thẩm cực kỳ cẩn thận, không giống Tri huyện trước luôn qua loa kết án...”

Tú Vân nghe được bên cạnh có người nói như vậy.

Nàng lại một lần nữa nhìn Cố Thiên Hữu ngồi ở phía sau bàn xử án, thu hồi khuôn mặt tươi cười thanh thản thản thơi, chuyên tâm lắng nghe đối thoại ở giữa bị cáo và khổ chủ, làm cho Tú Vân càng có nhiều hơn vài phần kính ý đối với hắn.

“Đại lão gia đừng nghe nhạc mẫu ta nói hươu nói vượn, thảo dân khi nào thì đánh nữ nhi của nàng? Người có thể hỏi xem có ai nhìn thấy?” Vương Đại Long tại đại đường không ngừng kêu oan.

Vương bà bà cũng mãnh liệt thay nhi tử mình nói chuyện. “Rõ ràng là nữ nhi của nàng thích liếc mắt đưa tình cùng nam nhân khác ở bên ngoài...”

“Các người nói chuyện phải bằng tâm...” Trương đại nương nói không lại mẹ con Vương gia, chỉ có không ngừng khóc.

Cố Thiên Hữu trầm ngâm xuống. “Xem ra hung thủ là một người hoàn toàn khác.”

“Đại lão gia minh xét! Hung thủ nhất định là người khác, không liên quan mẹ con ta...” Vương bà bà thuận thế tiếp lời, muốn đem hiềm nghi phải không còn một mảnh.

“Đáng tiếc người đã chết, không cách nào mở miệng đối chất với các người.” Cố Thiên Hữu thở dài, thần sắc không biết nên phán định như thế nào.

Mẹ con Vương gia nhìn nhau, âm thầm cười trộm, cho rằng có thể tránh được một kiếp này.

Ở lúc này, không biết là ai phát ra tiếng hít không khí.

Ngay cả Tú Vân cũng không nhận được che miệng, ngược lại hít một hơi khí lạnh, mới đầu còn tưởng rằng bị hoa mắt, bởi vì thi thể nằm ở phía dưới vải trắng rõ ràng động.

Đón lấy, ở bên trong tiếng kinh hô lớn nhỏ không đều, thi thể che vải trắng chậm rãi ngồi dậy.

Vương Đại Long tự tay bóp chết thê tử càng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tưởng đến lấy mạng hắn, mãnh liệt đập đầu trên mặt đất, chân tướng cũng từ miệng ra. “Nguyệt... Nguyệt Nga... Là ta sai rồi... Ta không nên bởi vì không lấy được bạc đi đánh bạc... Động thủ bóp chết người... Là ta sai rồi... Cầu người tha ta...”

Cố Thiên Hữu ngồi ở phía sau bàn xử án, dù bận vẫn ung dung mở miệng nói ra: “Thi ra là người bóp chết vợ của mình, đây là người chính miệng thừa

nhận.”

Lời này mới nói xong, chỉ thấy “Thi thể” vạch trần vải trắng che ở trên đầu, rõ ràng là người hầu bên cạnh Cố Thiên Hữu, bởi vì dáng người thấp bé, hình thể tương tự với người chết, tăng thêm đôi lại quần áo màu lam, lại dùng áo xanh bao lấy đầu, trên chân mang vào đôi giày thêu, chợt nhìn lại, thật đúng là tướng phụ nhân, huống chi mẹ con Vương gia thấp thỏm không yên, đã sớm sợ tới mức ba hồn bảy vía cũng không còn.

“Ngươi... Ngươi...” Vương Đại Long lập tức cứng họng.

Người hầu đứng dậy, cúi người với chủ tử, liền lui xuống trước.

“Trước khi vào nha môn, bản quan đã đánh tráo trước, nếu không làm như vậy..., sao ngươi có thể chính miệng thừa nhận phạm tội?” Cố Thiên Hữu sờ cái cằm cười hỏi.

Vương bà bà thấy đại thể đã mất, cả người ngồi yên trên mặt đất.

“Nương nhanh cứu ta...” Vương Đại Long gấp đến độ cầu cứu nương.

Khuôn mặt tuần tú của Cố Thiên Hữu trầm xuống, vỗ kinh đường mộc. “Vương Đại Long, ngươi giết hại vợ của mình, lại đem nàng nguy trang thành tự tử, tội không thể tha thứ... Ngươi tới! Đem hãn hốt vào đại lao, chờ xử trảm.”

“Đại lão gia tha mạng...” Nha dịch đem Vương Đại Long hai chân như nhũn ra bắt xuống dưới.

“Vương thị!” Cố Thiên Hữu trầm giọng gọi, làm cho Vương bà bà cơ hồ xụi lơ trên mặt đất. “Ngươi dạy con không nghiêm, mặc con hành hung, còn ý đồ che dấu, niệm tại ngươi lớn tuổi, ngồi tù có thể miễn, bản quan phán ngươi bắt buộc lao động năm năm, đến thiện đường Trần Bắc chiếu cố những cô nhi không cha không mẹ kia.”

“Đa tạ đại nhân...” Vương bà bà như là thoáng cái già rồi mười tuổi, hữu khí vô lực dập đầu.

“Trương thị, bây giờ ngươi có thể mang nữ nhân trở về hảo hảo an táng.” Ánh mắt Cố Thiên Hữu nhìn về phía khổ chủ nhiều hơn vài phần thương cảm.

“Đa tạ đại nhân!” Tài cán giải oan vì nữ nhân, Trương đại nương đã không có tiếc nuối.

Sau khi bãi đường, Cố Thiên Hữu đi vào nội đường phía sau nha môn nghỉ ngơi.

“Đại nhân, uống miếng nước đi.” Tác sư gia dâng nước trà nói.

“Một mực nghiêm mật thật là khó chịu.” Cố Thiên Hữu vuốt vuốt mặt của mình, đều sắp cương mắt.

“Đại nhân nếu mang về mặt cột nhà ở phía trên đại đường, các dân chúng làm sao tin phục.” Tác sư gia rắn dạy nói. “Làm quan phải có bộ dạng làm quan.”

“Phải, phải” Cố Thiên Hữu kéo tiếng nói.

Lúc này, người hầu đi vào nội đường. “Đại nhân, nữ nhi của Phương lão cầu kiến.”

“Mau mời nàng tiến đến!” Còn tưởng rằng Tú Vân đã trở về, Cố Thiên Hữu đang muốn đi Phương gia một chuyến.

Đội người hầu đi ra ngoài, Tác sư gia biểu lộ có chút không vui. “Các ngươi nói chuyện, ta đi vào trước.”

Biết rõ Tác sư gia vẫn rất không cao hứng mình vì cha con Phương gia mà làm trễ nãi tiền đồ, Cố Thiên Hữu cũng chỉ có thể thở dài, rất nhanh, chợt nghe đến tiếng bước chân đi vào.

Tú Vân đến trước mặt hãn. “Đại nhân!”

“Phương cô nương tới vừa vặn, ta mới suy nghĩ thay quan phục, muốn đi thăm Phương lão.” Mắt đẹp của Cố Thiên Hữu nhắm lại cười nói.

“Cha nhất định sẽ thật cao hứng, vậy làm phiền đại nhân.” Giờ phút này Tú Vân đối mặt người nam nhân này, luôn không tự chủ được hơn phần rung động, bên trong còn kệp lấy vài phần khâm phục cùng tôn kính. “Mặt khác... Vừa rồi trên đại đường, đại nhân dùng một chiêu kia, làm cho hung thủ tự mình thừa nhận phạm tội, thật sự làm tất cả mọi người cảm thấy bội phục.”

Khuôn mặt tuần tú của Cố Thiên Hữu xoay mình sáng ngời, nghĩ thầm Tú Vân nói không chừng sẽ thích hãn. “Như vậy cũng kể cả Phương cô nương ở bên trong sao?”

“Ách... Phải” Hai gò má Tú Vân nhiễm lên một mảnh đỏ ửng, nói phải cũng không phải, nói không phải cũng không phải.

“Như vậy bây giờ Phương cô nương có phải cảm thấy con người của ta có thể dựa vào, theo như lời nói có thể tin?” Cố Thiên Hữu vui vẻ càng sâu hỏi.

“Xác thực, xác thực như thế.” Tú Vân né tránh ánh mắt vô cùng sáng chói lợi của hãn.

“Như vậy khi nào ta có thể mời bà mồi đến thăm cầu hôn?” Hấn thừa thắng xông lên hỏi.

“Đại nhân đừng có lại vui đùa kiểu này.” Tú Vân nũng nịu một tiếng, may mắn nàng kịp thời phục hồi tinh thần lại, bằng không suýt nữa liền thật sự gât đầu.

“Nét mặt bây giờ của ta như là đang nói đùa sao?” Cố Thiên Hữu sờ sờ mặt của mình, nhớ tới lời Tác sư gia nói..., cũng bởi vì bình thường mình đều là cười hi hi, mới có thể làm cho người ta cảm thấy chưa đủ ổn trọng. “Phương cô nương vừa rồi không phải nói ta đáng dựa vào sao?”

“Đó là bởi vì...” Tú Vân liếc hần. “Đại nhân xác thực là quan tốt.”

“Chỉ là quan tốt? Ta còn tưởng rằng mình có thể được xưng tụng là nam nhân tốt đủ để phó thác chung thân.” Cố Thiên Hữu không hài lòng lại trả lời này lắm. “Chẳng lẽ ta quá mức tự tin?”

“Ngươi...” Nàng làm sao có thể động tâm với người nam nhân này? Chỉ cần hạ công đường, liền khôi phục loại thái độ lỗ mãng này. “Đây là hai việc, không thể nói nhập làm một.”

“Phương cô nương chán ghét ta như vậy sao?” Cố Thiên Hữu thật sự trăm mối vẫn không có cách giải.

“Cũng không phải nói như vậy...” Tú Vân nhỏ giọng phủ nhận.

“Như vậy là ưa thích rồi?” Hấn lại truy vấn.

Tú Vân không trả lời, bắt quá bên tai đều đỏ, đã tiết lộ đáp án.

“Ngươi đã yêu thích ta, ta cũng thích ngươi, vì cái gì không chịu đáp ứng đề cho ta mời bà mồi đến cầu hôn?” Cố Thiên Hữu muốn hỏi tình huống, mới biết được mấu chốt ở nơi nào, tốt đúng bệnh hốt thuốc.

Tú Vân áp ứng nói: “Bởi vì... Môn bất đương hộ bất đối.”

“Ta không có ý kiến môn hộ, cha mẹ cũng đã không tại, sẽ không cầu con dâu của bọn họ môn đương hộ đối.” Hấn gấp chiêu phá chiêu.

“Đại nhân hẳn nên lấy nữ tử có thể trợ giúp con đường làm quan tương lai, có được quan to lộc hậu làm vợ, thí dụ như... nữ nhi của Giang Tô tuần phủ.” Tú Vân chán nản nói. Cố Thiên Hữu vuốt ve cái cằm, giống như nghiêm túc suy tư về vấn đề của nàng. “Quan to lộc hậu rất hấp dẫn người, nữ nhi của Giang Tô tuần phủ nghe nói cũng là tú ngoại tuệ trung, bất quá điều này và chuyện ta muốn mời bà mồi đến cầu hôn ngươi không chút nào liên quan.”

“Làm sao có thể không liên quan?” Tú Vân căn bản không tin có nam tử nguyện ý buông tha cho những điều kiện mê người này, lấy nữ nhi của một khám nghiệm tử thi. “Xin đại nhân đừng có tìm ta vui vẻ nữa.”

“Ai...” Cố Thiên Hữu hít một hơi thật dài. “Vị đại thiếu gia Giang gia kia thật sự thương tổn ngươi sâu như vậy sao? Muốn nói như thế nào ngươi mới có thể tin tưởng ta không phải đang nói đùa?”

“Không liên quan chuyện của hần.” Tú Vân lớn tiếng phủ nhận. “Ta cũng là tốt cho đại nhân, miễn cho tương lai hối hận, trong nội tâm sẽ oán hận ta.”

“Thật sự không liên quan đến vị đại thiếu gia Giang gia kia?” Cố Thiên Hữu thấy nàng càng phủ nhận, kết tữ càng sâu, muốn đánh mò đạo khúc mắc lại càng không dễ dàng.

Tú Vân cắn cắn môi dưới. “Thật sự không quan hệ với hần.. Đại nhân không phải còn muốn đi thăm cha ta?”

“Thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi.” Cố Thiên Hữu liếc nhìn biểu lộ trốn tránh của nàng. “Ta đi trước thay quan phục, Phương cô nương chờ một chút.”

Đợi Cố Thiên Hữu đi ra khỏi đại sảnh nha môn, một mình Tú Vân đứng ở trong phòng, trong đầu không khỏi lại nghĩ tới những lời nhục nhã người của đại thiếu gia Giang gia ——

“Khi nào ta nói qua muốn lấy ngươi làm chính thất? Tú Vân, ngươi đừng khờ dại như vậy, nếu không phải nạp ngươi làm thiếp, cha ta và nương ta căn bản sẽ không đáp ứng cho ngươi vào cửa...”

“Tú Vân, cho dù là làm thiếp, ta cũng sẽ hảo hảo đối đãi ngươi, chỉ cần ngươi tạm thời về nhà mẹ đẻ, đừng cho quá nhiều người biết rõ cha ngươi là người khám nghiệm tử thi là tốt rồi...”

Sau khi nàng cự tuyệt gả cho hần làm thiếp, người nam nhân kia rõ ràng thẹn quá hoá giận.

“Ta chịu cho ngươi - nữ nhi của người khám nghiệm tử thi này làm thiếp, nên biết cảm kích...”

“Đời này làm gì có nam nhân nào có uy tín danh dự sẽ lấy ngươi làm chính thất...”

Nghĩ đến đó, nắm tay của Tú Vân càng chắc hơn rồi, mắt nàng bị mù, mới có thể cho rằng đại thiếu gia Giang gia có thể phó thác chung thân, cho dù Tri

huyện đại nhân hiện tại thật yêu mến nàng, nhưng lại nhịn không được lo lắng tương lai hần hối hận, hối hận không nên lấy nữ nhi của một người khám nghiệm tử thi làm vợ.

Sau nửa canh giờ, Cố Thiên Hữu đến Phương gia thăm Phương lão bị trật mắt cá chân, biểu đạt sự quan tâm của mình, xong cùng Tú Vân từ trong phòng đi ra.

“Làm phiền đại nhân đi một chuyến này.” Tú Vân tiễn hần tới cửa.

Cố Thiên Hữu an ủi nói: “Đây là việc nên làm, để cho Phương lão ở nhà an tâm tĩnh dưỡng, không cần lo lắng công việc trong nha môn, ngộ nhờ gặp vụ án cần khám nghiệm tử thi, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Nếu có việc mà Tú Vân có thể giúp đỡ, xin đại nhân cứ việc phân phó.” Nàng nói.

“Hiện tại thì có chỗ Phương cô nương có thể giúp đỡ nổi.” Cố Thiên Hữu nóng bỏng nói.

Tú Vân ngỡ ngàng một chút, còn tưởng rằng là vì vụ án vừa rồi. “Đại nhân mời nói.”

“Ta thật đói.” Hần khổ trương khuôn mặt tuấn tú nói.

“...” Tú Vân trừng hần, không biết còn có thể nói cái gì.

Cố Thiên Hữu lộ ra biểu lộ vô tội nhất. “Lúc này cũng trễ rồi, bản quan từ sáng nay tính lại đến bây giờ, chỉ uống một chén cháo hoa, tục ngữ nói vô dụng nhất là thư sinh, gầy yếu như bản quan, tay lại không đủ sức trời gả, sao chịu được nổi khổ bị đói này?”

Có người làm thấp mình đi như vậy sao? Tú Vân thật sự là tìm không ra lời nói lại.

“Uống phí ta hôm nay phá một vụ án, thậm chí ngay cả thức ăn cũng không có...” Cố Thiên Hữu vừa hối hận, vừa dùng khoe mắt lên nhìn phản ứng của nàng.

Tú Vân thở dài thật sâu. “Đại nhân muốn ở lại ăn cơm cứ việc nói thẳng.”

“Vậy phải không? Ta đây sẽ không khách khí.” Vẫn chờ những lời này, Cố Thiên Hữu thoải mái ngồi xuống trên ghế, đợi đồ ăn đưa lên.

Người nam nhân này căn bản xem nơi này là nhà bếp trong phủ hần rồi! Tú Vân rất muốn cắn roi đầu lưỡi của mình, vừa rồi hần nên làm bộ nghe không hiểu ý tứ của hần mới đúng.

“Dù sao cha và ta cũng chưa ăn cơm trưa, đại nhân trước hết ngồi tạm xuống.” Mắt thấy Tri huyện đại nhân thật sự không đi, nàng cũng chỉ có thể bỏ đi thu xếp đồ ăn.

Thấy Tú Vân không thể làm gì mình, nhận mệnh xoay người đến nhà bếp, Cố Thiên Hữu cười nhẹ vài tiếng, tật xấu này của hần chính là không sửa được, không có việc gì yêu cầu chọc nàng.

Cố Thiên Hữu không chờ quá lâu, Tú Vân đã xào tốt hai món ăn, tính cả dưa muối, cùng bùng lên, có thể nói tương đối đơn giản, chỉ cầu một cái ấm no.

“Ta mang đồ ăn đi vào cho ta cha, đại nhân dùng trước đi!” Tú Vân lấy một chén cơm trắng, cùng một chén đồ ăn, xoay người lại rời khỏi.

Đợi Cố Thiên Hữu nâng chiếc đĩa, hiểu được đối với Phương gia mà nói, nhiều người ăn cơm cũng là loại chi tiêu, cũng không thể còn chưa có báo ân, đã gia tăng gánh nặng cho cha con họ, chỉ cần nghĩ đến sau này Tú Vân càng hao hết tâm tư thu xếp nhiều, lại phải nghĩ biện pháp trừ tiền, nhất định sẽ rất vất vả.

“Sao đại nhân không ăn?” Đợi Tú Vân đi tới phòng trước, thấy hần đang ngẩn người, vì vậy thuận miệng hỏi: “Có phải là cảm thấy đồ ăn quá ít?”

Nàng đã tận lực.

“Đương nhiên không phải rồi, cho dù chỉ có dưa muối, ta cũng ăn được rất vui.” Nói, Cố Thiên Hữu đã vui đầu bới cơm trắng ra. “Không cần khách khí với ta, ngươi cũng ngồi xuống ăn đi.”

Không có cha ở đây, Tú Vân cũng biết không tiện cùng người đàn ông ngồi cùng bàn mà ăn. “Ta muốn một chút nữa mới ăn.”

“Ừ.” Cố Thiên Hữu nhìn ra nàng rụt rè, dù sao Tú Vân là cô nương còn chưa có xuất giá, tự nhiên có chỗ cô kỵ, lúc này sẽ không miễn cưỡng.

Giải quyết một bữa cơm, Cố Thiên Hữu sờ sờ bụng mình, thỏa mãn thở dài. “Cuối cùng lại có khí lực trở lại nha môn xử lý công vụ.”

Tú Vân rót chén trà cho hần. “Đại nhân mời dùng.”

“Cám ơn.” Cố Thiên Hữu tiếp nhận cái ly. “Phương cô nương hôm nay biểu hiện được tương đối dũng cảm, chỉ sợ ngay cả nam tử đều kém hơn, ngay cả ta đều muốn kính trọng vài phần.”

“Là ta nên đa tạ đại nhân tín nhiệm.” Hai gò má của Tú Vân kim lòng không được lại nóng lên. “Vừa rồi cha ta cũng nói phán đoán như vậy không có sai.”

Nàng chán ghét mình có phản ứng không trang trọng như vậy, chỉ có điều bị người nam nhân này khích lệ, trong nội tâm liền phát ra ý ngọt, đơn giản là trong mắt hân, mình có giá trị, có thể được tôn trọng, đây càng là điều Tú Vân cần có nhất, cũng bởi vậy làm cho nàng từng bước một xao lòng.

“Ta cũng tin tưởng ngươi.” Uống nước trà trên tay, Cố Thiên Hữu bỗng dừng thán. “Ai!”

“Đại nhân làm sao vậy?” Tú Vân hoang mang hỏi.

Cố Thiên Hữu đặt cái chén xuống, bắt đầu dụ dỗ nàng bước vào kế hoạch của mình. “Thân là Tri huyện Ngô huyện, trong huyện này quyền lực lớn nhất, uy phong nhất, bất quá trên thực tế lại thanh liêm, trong phủ ngay cả đầu bếp đều mời không nổi, thức ăn nha môn cũng chỉ có thể cung ứng một bữa, cho nên mới không thể không thường xuyên tiến đến quầy rầy, trong nội tâm ít nhiều có chút băn khoăn.”

Người nam nhân này cũng sẽ có thời điểm băn khoăn, Tú Vân không khỏi hoài nghi liếc nhìn hân, lúc này học thông minh, không có tiếp lời trước, chỉ sợ lại bị mắc lừa.

“Bổng lộc bổng một tháng chỉ là ba, bốn lượng, đặt ở trên người lại sẽ phung phí, có khi chưa đến hai ngày đã dùng xong rồi, ngay cả tiền cho Tác sư gia cũng không giao được, hân sẽ suy nghĩ đi làm trợ tá cho những quan viên khác.” Cố Thiên Hữu thờ dãi thờ ngẩn nói. “Thật hy vọng có thể có người giúp ta bảo quản.”

Tú Vân nghe hân nói như vậy, cũng nhin không được hỗ trợ tìm cách. “Đại nhân có thể đặt ở ngân hàng tư nhân.”

“Ta không tin ngân hàng tư nhân.” Cố Thiên Hữu nói tiếp rất nhanh.

“Vậy giao cho phòng sổ sách trong phủ đại nhân.” Tú Vân lại hỗ trợ nghĩ kế.

Cố Thiên Hữu nhìn nàng một cái, lại thờ dãi. “Ta mà mời được người làm sổ sách.”

“... Giao cho người bên cạnh đại nhân đủ để tín nhiệm.” Nàng nghĩ thầm đến người như vậy a.

“Ngươi đã nói như vậy...” Cố Thiên Hữu cời xuống túi tiền thắt ở trên lưng. “Tuy không nhiều lắm, xin Phụng cô nương thay ta hảo hảo bảo quản.”

Nghe vậy, Tú Vân ngốc tại chỗ.

“Người bán quan tín nhiệm nhất chính là Phụng lão và Phụng cô nương rồi, giao cho ngươi rất an tâm.” Nói, hân liền đưa túi tiền tới.

“Cái này...” Tú Vân rung trán. “Ta không thể giúp đại nhân bảo quản, hay là chờ sau khi đại nhân cưới vợ, sẽ có người có thể trông nom tiền.”

“Ai!” Cố Thiên Hữu lại thờ dãi một tiếng. “Hết lần này tới lần khác cô nương ta muốn lấy lại chậm chạp không đáp ứng cho bà mối đến cầu hôn, cái này nên làm thế nào cho phải?”

“Đại nhân thì không thể đứng đắn một chút sao?” Tú Vân tự nhiên nghe được ra hân chỉ chính là ai, một hồi mặt đỏ tới mang tai.

“Hết lần này tới lần khác nàng còn tưởng rằng ta đang nói đùa.” Cố Thiên Hữu vể mặt ưỡ oái. “Như vậy bổng lộc tháng của ta phải giao cho ai bảo quản? Là đại thẩm phụ trách giặt quần áo trong phủ sao? Nàng thủ tiết nhiều năm, có thể cho là ta muốn hủy trình tiết của nàng hay không? Hay là nữ chương quầy quán trà đầu đường, nghe nói nàng bị trượng phu lưu luyến bụi hoa bỏ, làm như vậy có thể nghĩ làm ta có ý đối với nàng hay không?”

Nghe Cố Thiên Hữu nói đến đây, Tú Vân đã không biết nên khóc hay nên cười, hân cứ như vậy muốn nàng hỗ trợ bảo quản bổng lộc hàng tháng sao? Vì cái gì? Hân cứ như vậy yêu mến nàng sao? Mà nàng.. Có thể tin tưởng thực tâm của hân có thể duy trì liên tục cả đời, cũng sẽ không hối hận sao?

“... Nghĩ tới nghĩ lui, thật sự nghĩ không ra ai thích hợp, cái này còn đau đầu hơn so với xử án.” Cố Thiên Hữu hao tổn tâm trí nói.

“Tú Vân giúp việc này là được.” Nàng nghe được chính mình nói gì.

Cố Thiên Hữu lập tức tươi cười rạng rỡ, đứng dậy chấp tay với Tú Vân. “Phụng cô nương thật sự là sẵn sàng, lúc này ta liền tạ ơn trước.”

“Đợi... Đại nhân có vợ, hoặc là cần dùng đến bạc lại đến lấy.” Tú Vân duỗi ra bàn tay nhỏ bé, nhận lấy túi tiền, cũng không biết mình làm là đúng hay sai, nhưng tất cả tựa hồ làm cho nàng không tự chủ được, tự nhiên mà biến thành như vậy.

“Nếu Phụng cô nương muốn mua gạo mua thức ăn, cũng không đủ bạc, cũng có thể cầm dùng.” Cố Thiên Hữu sợ nàng sẽ cự tuyệt, lại bỏ thêm một câu. “Dù sao ta cũng sẽ ăn những món kia, nếu không lần tới làm sao không biết xấu hổ lại đến ăn chùa.”

Tú Vân giận liếc hân. “Nguyên lai đại nhân còn biết mình thường đến ăn chùa.”

“Đó là đương nhiên, ta cũng sẽ có cảm giác tội ác.” Cố Thiên Hữu nói đến biểu lộ quái lạ, làm cho nàng cũng nhin không được nữa khi khi một tiếng bật cười.

“Còn tưởng rằng da mặt đại nhân còn dày hơn so với tường thành, không hiểu được cái gì gọi là cảm giác tội ác.” Tú Vân cắn môi dưới, liếc mình nhìn cười nói.

Cố Thiên Hữu nghe giọng điệu hơi đùa cợt của nàng, trong lòng ngược lại càng vui vẻ, nhưng không hy vọng Tú Vân quá khách khí hay bất hòa với hắn. “Phương cô nương đánh giá ta quá cao.”

“Ngươi... Ta phải đi vào xem cha muốn thêm cơm nữa hay không.” Tú Vân phát hiện ngữ khí nói chuyện và thái độ của cả hai tựa hồ càng lúc càng thân cận, tú nhan nghiêm chỉnh, tranh thủ thời gian kéo ra một chút khoảng cách.

“Đã như vậy...” Thấy Tú Vân lại lùi về bên trong vỏ bảo vệ, sợ bị thương tổn lần nữa, Cố Thiên Hữu đành phải tự nói với mình nhẫn nại một hồi nữa. “Bản quan cũng nên trở lại nha môn.”

“Đại nhân đi thông thả.” Tú Vân tiễn hắn tới cửa.

“Có rảnh ta lại đến thăm Phương lão.” Cố Thiên Hữu dò xét nàng, nghĩ phải mở khúc mắc của Tú Vân thế nào, làm cho nàng hiểu được hắn không thèm dè ý cái gọi là môn đương hộ đối.

“Vậy làm phiền đại nhân.” Tú Vân rũ mắt xuống trả lời.

Lắng nghe tiếng bước chân bước ra cánh cửa, rõ ràng đến dần dần mơ hồ, thẳng đến nghe không được nữa, lúc này Tú Vân mới nhìn túi tiền trên tay, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, mục đích của người nam nhân này căn bản không riêng chỉ muốn nàng bảo quản bổng lộc hàng tháng, mà là hy vọng có thể giúp nàng chia sẻ chi tiêu trong nhà, nếu thật là như vậy... Người nam nhân này là dùng phương thức quanh co lòng vòng biểu hiện săn sóc của hắn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tú Vân không khỏi đem tay phải che trên tim, giống làm như vậy hắn cũng không nhảy loạn nữa.

Đợi Tú Vân đi vào trong phòng phụ thân, chợt nghe hắn thở dài.

“Cha làm sao vậy?” Nàng quan tâm hỏi.

Phương lão nhìn nữ nhân của mình. “Nếu hắn không phải Tri huyện đại nhân, chúng ta cũng trèo cao không được, bằng không cha thật hi vọng có con rể tốt như vậy.”

“Cha cũng nghe được rồi, đại nhân hắn... Chỉ là đang nói giỡn thôi, không phải thật muốn mời bà mối đến cầu hôn.” Tú Vân đỏ mặt giải thích.

“Đại nhân không phải người tùy tiện nói đùa thế này, hắn thích ngươi, cha hắn là cao hứng mới đúng, bắt quá lại sợ môn bất đương hộ bất đối, sợ người khác sẽ nói xấu sau lưng...” Phương lão tự nhận cả đời đi được ngay ngồi được thẳng, không muốn làm cho người nghĩ lầm cha con bọn họ là cố ý trèo cao lên Huyện thái gia.

Tú Vân cắn cắn môi dưới. “Cha đừng nghĩ vậy, ta đây cũng không lập gia đình... Ta giúp cha múc thêm một chén cơm.” Nói, liền cầm cái chén không ra khỏi phòng.

Chỉ cần nghĩ như vậy, cũng không bị thương nữa, cũng sẽ không thất vọng thương tâm, càng sẽ không lại hy vọng xa vời có một nam nhân thiết tình yêu nàng... Tú Vân không ngừng thuyết phục mình thế này là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“... Bãi đường!”

Cố Thiên Hữu đảm nhiệm Tri huyện Ngô huyện đã gần năm tháng, sau khi vỗ kinh đường mộc quen thuộc, liền đứng dậy từ phía sau bàn xử án, trở lại nội sảnh phía sau nha môn.

“Có đồ ăn hay không?” Mỗi lần chỉ cần thẩm án xong, hắn sẽ thấy đói.

Tác sư gia ngồi ở trong nội đường chỉ chỉ mấy đĩa bánh hoa mai bày ở trên bàn. “Đây là Phương cô nương vừa mới đưa tới, nói muốn cho đại nhân ăn.”

“Chỉ biết nàng kỳ thật rất quan tâm ta...” Ánh mắt Cố Thiên Hữu sáng lên, lập tức nhét vào trong miệng.

“Đại nhân đừng quá tự say mê.” Tác sư gia khẽ nói.

“Người đây là ghen ghét.” Cố Thiên Hữu miệng ăn đầy bánh đậu, nhưng vẻ mặt lại thỏa mãn. “Vài ngày không có đi Phương gia, buổi tối đi xem vết thương Phương lão thế nào.”

Tác sư gia đem một phong thư đưa cho hắn. “Đây là Tri huyện Nguyên Hoà phái người đưa tới.” Tô Châu tổng cộng có ba huyện là Ngô huyện, Nguyên Hoà và Trường Châu, lẫn nhau thường dùng công văn và thư liên hệ tin tức.

“Đề ta xem xem..” Cố Thiên Hữu trước móc ra khăn mặt, lau đi dầu mỡ trên ngón tay, lúc này mới tiếp nhận phong thư, nội dung trong thư làm cho thần sắc hắn trong nháy mắt biến đổi.

“Như thế nào?” Tác sư gia khó được nhìn thấy hắn có vẻ mặt như thế.

“Ta từng nghe nói, hơn nửa năm trước Trường Châu huyện xảy ra vụ án vài tên cường đạo vào nửa đêm xâm nhập phủ đệ giết người giết tiên, không thể tưởng được gần đây ngay cả huyện Nguyên Hoà cũng đã xảy ra việc này, hơn nửa một gia đình trong đó mới từ bên ngoài đến, có thể là cùng một nhóm người gây nên, cho nên mới đặc biệt gửi thư đến thông báo cho chúng ta một tiếng, chỉ sợ kế tiếp đến phiên Ngô huyện.” Cố Thiên Hữu đọc kỹ thư một lần nữa, lúc này mới đứng dậy gấp gọn thư lại. “Buổi tối bảo bộ khoái tăng cường tuần tra, không thể để cho loại chuyện này xảy ra.”

“Xem ra mục tiêu của nhóm người này là thương nhân tại Tô Châu, nhưng đã xảy ra nhiều vụ như vậy, vẫn tra không ra là ai làm?” Tác sư gia buồn bực hỏi.

Cố Thiên Hữu trầm ngâm. “Trước mắt dường như không có manh mối.”

“Ngô huyện chúng ta cũng có không ít nhà giàu, nên cẩn thận đề phòng một chút, nếu thật sự có chuyện lớn xảy ra, Tô Châu Tri phủ không hợp với đại nhân liền sẽ thừa cơ hội này dâng tâu chương, cho dù có Giang Tô tuần phủ ở phía sau làm chỗ dựa cho đại nhân, cũng khó nói hoàng đế sẽ tin lời gièm pha hay không, cách chức quan của người.” Tác sư gia vô cùng rõ ràng cho dù quan chức Giang Tô tuần phủ lớn hơn Tô Châu Tri phủ, nhưng Tô Châu Tri phủ có quan hệ họ hàng xa với người trong cung, hậu trường trong triều cũng rất vững, không được khinh thường.

Nghĩ tới đây, Tri huyện đại nhân ngồi ở bên cạnh lại không hề nói nửa tiếng, Tác sư gia nghiêng đầu muốn nghe ý kiến của hắn một chút, lại thấy Cố Thiên Hữu đang tự hưởng thụ điểm tâm, làm cho tính nóng của người ta chạy thẳng lên óc. “Đại nhân có đang nghe ta nói hay không?”

“Có, có, có... Khụ khụ...” Ăn quá mau thiếu chút nữa nghẹn, Cố Thiên Hữu vội vàng rót ly nước uống.

“Đại nhân...” Tác sư gia xoa xoa ấn đường.

“Ta thật sự đang nghe.” Cố Thiên Hữu đầm đấm ngực, cuối cùng nuốt thứ trong miệng xuống. “Chuyện nghiêm trọng như vậy, bản quan làm sao dám qua loa, mất chức việc nhỏ, nếu quả thật có một gia đình gặp bất hạnh, còn mặt mũi nào đối với dân chúng Ngô huyện nữa.”

Xem ra chuyện bọn họ lo lắng hoàn toàn khác nhau, Tác sư gia lắc đầu nghĩ ngợi nói, mình lo lắng là sợ ngay cả cái mũ quan thất phẩm cũng mất, mà tên nam nhân này lại sợ có lỗi với dân chúng Ngô huyện, rốt cuộc là mình quá thực tế, hay là Cố Thiên Hữu quá mức đơn thuần thiện lương?

Đội Cố Thiên Hữu giải quyết xong mấy cái bánh hoa mai, bụng no rồi, đầu cũng thanh tỉnh nhiều hơn. “Nhưng nha môn dù sao số người cũng có hạn, không cách nào coi chừng mỗi một gia đình đều được chu toàn... Vậy, đem tin tức cường đạo xảy ra ở Nguyên Hoà và Trường Châu truyền ra khắp nơi, điểm ấy Tác sư gia hẳn là có thể chứ?”

“Đại nhân đây đang muốn khảo nghiệm ta?” Tác sư gia liếc xéo hỏi.

Cố Thiên Hữu cười mỉa. “Sao lại như vậy? Bản quan chính là hoàn toàn tin tưởng năng lực của Tác sư gia, chỉ cần đem tin tức lan truyền ra ngoài, làm cho mọi người có tính cảnh giác cũng tốt, càng có thể làm nhiều phòng bị chút, tổng so với toàn bộ chờ nha môn tới hữu dụng hơn nhiều.”

“Đại nhân không sợ khiến cho dân chúng Ngô huyện hoang mang sao?” Hắn hừ lạnh hỏi.

“Bị cướp sạch tất cả đều là một ít thương gia làm ăn khá lớn, dân chúng bình thường không cần phải lo lắng.” Cố Thiên Hữu sờ cái cằm, trong lòng tính toán. “Bất quá những tên cường đạo kia có thể thuận lợi đột nhập vào phủ đệ như vậy, giết người cướp sạch rồi thoát được vô tung vô ảnh, bản quan cũng chỉ sợ là...”

“Đại nhân lo lắng đây là thần trong thông quý ngoài (có nội gián)?” Tác sư gia nói tiếp lời hắn chưa nói.

“Phải nghĩ đến mọi khả năng.” Hắn trầm ngâm nói, đám cường đạo kia âm thầm thu mua hạ nhân phủ đệ thương gia đảm đương nội ứng, đến lúc nội ứng ngoại hợp xác thực là phương pháp nhanh nhất.

“Như thế.” Tác sư gia suy nghĩ lại nói. “Chuyện này ta sẽ mau chóng truyền đi, tin tưởng không đến hai ngày, những thương gia kia đều vội vã van cầu gặp đại nhân, hi vọng tìm được đại nhân bảo vệ, đương nhiên, ta cũng sẽ dặn mấy tên canh cửa không cần quá khách khí, tiền cửa này tận lực thu.”

Cố Thiên Hữu liếc hắn một cái, hiểu được có một số việc phải cân nhắc nặng nhẹ, sau đó thỏa hiệp. “Cho dù ta muốn ngăn cản cũng vô dụng.”

“Dù sao đại nhân rất nhanh lại sẽ đưa bạc ra ngoài...” Tác sư gia lạnh lùng khẽ hừ. “Lần trước vụ án người phụ nữ kia bị bóp chết, còn bị trượng phu làm giả thành tự tử, đại nhân sau đó còn đưa bạc cho vị khổ chủ kia, để cho nàng an táng nữ nhi, đừng tưởng rằng có thể lừa gạt được ta.”

“Thì ra ngươi cũng biết.” Cổ Thiên Hữu chỉ là cười không áy náy chút nào. “Dù sao những bạc kia cũng không phải của bản quan, đại khái có thể cướp của người giàu chia cho người nghèo.”

Đây cũng là tác phong của hắn, số tiền của kia đối thương nhân buôn bán mà nói, bất quá là chín trâu mất sợi lông, nhưng đối dân chúng nghèo khổ trong huyện mà nói, thật sự là rừng cam, cũng bởi vì số tiền của kia có chỗ tốt như vậy, mới cho phép Tác sư gia làm như vậy.

Tác sư gia về mặt tức giận nói: “Chờ đại nhân nghèo đến không có quần áo thì xem có người nào tiếp tế.”

“Dạ, dạ, lần sau bản quan sẽ nhớ kỹ.” Hắn khiêm tốn thụ giáo. “Chuyện cứ quyết định như vậy, ta phải phái người đưa thư cho huyện lệnh Nguyên Hoà, sẽ hỏi thăm rõ ràng chuyện cường đạo.”

Đối với huyện lân cận xảy ra vụ án này, trong lòng Cổ Thiên Hữu cũng không nhẹ nhàng giống như thoát nhìn biểu hiện ra, phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện mới được.

Quả nhiên, không đến hai ngày, vài vị thương gia buôn bán lục tục tiến đến cầu kiến Tri huyện đại nhân, sợ hãi loại chuyện này có thể xảy ra ở Ngô huyện, càng xảy ra ở trên người bản thân họ.

Thay nhau tiếp kiến bọn họ, cùng với an bài các loại chuyện tuần tra ban đêm, thẳng đến qua tiếp bảy, tám ngày, Cổ Thiên Hữu mới có thể thu xếp công việc bớt chút thì giờ đi thăm Phương gia.

Phương gia ——

Tú Vân bung đồ ăn vào phòng cho phụ thân, đợi hắn ăn xong rồi ngủ trưa, mới quay trở lại phòng trước, không tự chủ được nhìn về phía ngoài cửa, chỉ cần bên ngoài có một làn gió thổi cỏ lay, nàng sẽ nghĩ Cổ Thiên Hữu đến đây.

“Ta không thể tiếp tục như vậy...” Nàng thì thào tự nói.

Chẳng lẽ mình chờ mong nhìn thấy hắn như vậy sao?

Giờ khắc này, Tú Vân không thể không thừa nhận với mình, nàng thật sự yêu mến nam nhân Cổ Thiên Hữu này hơn so với trong tưởng tượng, yêu mến cá tính khi thì lỗ mãng không đứng đắn, khi thì lại khiến cho người tức được nghiêng rần, nhưng... Hắn thật sự quan tâm cảm thụ của mình, quan tâm từng chi tiết nhỏ của nàng, làm cho người ta bất tri bất giác thấy rõ người nam nhân này là có thể tin cậy, có thể dựa vào.

Tú Vân nhẹ nhàng thở dài, có lẽ không phải bởi vì không tin Cổ Thiên Hữu là thực tâm, mà là nàng đã mất đi sự tự tin, cho rằng không xứng với người ta, cho nên mới sợ hãi né tránh cảm tình.

Bản thân thật sự có dũng khí đi tiếp thu hắn sao?

Nàng có thể bước một bước này sao?

Gồ, gồ!

Ván cửa vang lên hai tiếng gõ nhẹ, làm cho Tú Vân bỗng dưng vui vẻ, lập tức đứng dậy ra mở cửa, tâm tình tung tăng như chim sẻ thế này là chưa từng có.

Chỉ nghe thấy “Két” một tiếng, Tú Vân kéo cửa ra, nhưng khi nàng thoáng nhìn nam nhân đứng bên ngoài lại không như trong dự liệu, vui vẻ phút chốc biến mất, lập tức muốn đóng cửa chính.

“Tú Vân...” Đại thiếu gia Giang gia dùng bàn tay ngăn cửa, không cho nàng đóng. “Ta có lời muốn nói với ngươi, trước không nên tức giận...”

Nghe vậy, Tú Vân chỉ trừng mắt hắn, người nam nhân này cho rằng nàng đang tức giận sao?

Đại thiếu gia Giang gia không đợi nàng mở miệng nói chuyện, liền một chân bước vào cánh cửa, chỉ thấy hắn như năm nào cỡ hai mươi sáu, hai mươi bảy, thân hình cao lớn, có bề ngoài anh tuấn, bất luận là áo trên người, hay nhẫn ngọc đeo trên tay, đều có giá trị xa xỉ.

“Đều đã lâu như vậy, ngươi còn hận ta như vậy sao?” Hắn bật cười hỏi.

Tú Vân trầm kiêu nhan xuống hỏi: “Ngươi đến làm cái gì?”

“Ngoại trừ có chuyện tìm ngươi ra, tự nhiên cũng là bởi vì nhớ ngươi.” Đại thiếu gia Giang gia dùng đến lời dễ ngon dễ ngọt như lúc mới quen nàng nói ra.

Nàng bực bội nói. “Nói xong có thể đi.”

Đại thiếu gia Giang gia nghĩ thầm như vậy cũng tốt, hắn cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. “Ngươi hẳn là cũng đã được nghe nói hơn một năm trước ta đã phụng mệnh cha mẹ cưới vợ, đối phương tuy đồng dạng cũng là xuất thân nhà thương nhân, bất quá thân thích không thiếu đảm nhiệm quan lớn trong triều, cho dù muốn hưu cũng không dễ dàng như vậy...”

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Tú Vân hi vọng hắn nhanh chóng nói xong lời.

“Bởi vì thành thân đã hơn một năm, bụng của nàng vẫn không có tin tức, mời nhiều đại phu đến xem qua, đều nói thân thể của nàng rất khó có thai, đây chính là thất xuất chi tội, cho nên nàng đáp ứng nếu có nữ tử mang thai thân sinh cốt nhục của ta, nàng liền nguyện ý nhượng bộ.” Ánh mắt đại thiếu gia Giang gia chứa tin tưởng, tin tưởng Tú Vân nhất định sẽ đáp ứng. “Ta thật vất vả mới cầu cha mẹ đáp ứng, chỉ cần ngươi có thể giúp Giang gia sinh con trai, sẽ cho ngươi ngồi trên vị trí chính thất...” [*Thất xuất chi tội: là bảy tội của người phụ nữ khiến người chồng có thể bỏ nàng: bị bệnh nan y khó chữa, làm dâu 5 năm chưa có con, không lễ phép với người lớn, gian dâm, ghen tuông, trộm cắp... còn 1 cái ta lỡ quên =.=*]

Tú Vân thật sự nghe không nổi nữa, lời nói vô sỉ như vậy..., người nam nhân này sao có thể nói ra miệng được. “Ngươi ở đây không nên cử động...” Nói, liền xoay người đi ra sau nhà.

Khi đại thiếu gia Giang gia đang buồn bực hết sức, đã thấy nàng cầm cái chổi phát ra.

“Cút ra ngoài cho ta!” Tú Vân giận không thể át kiêu rống.

“Ngươi... Đây là đang làm cái gì?” Đại thiếu gia Giang gia không ngừng né tránh, miễn bị cái chổi đánh tới. “Ngươi không phải vẫn muốn làm phu nhân Giang gia... Làm chính thất của ta...”

“Cút cho ta!” Nàng tiếp tục đuổi đánh hắn.

Đại thiếu gia Giang gia vội vàng lấy cùi chỏ ngăn trở cái chổi. “Tú Vân... Ta còn rất thích ngươi... Một mực chưa quên ngươi... Ngươi đã mười tám... Còn chưa chịu lập gia đình... Nhất định cũng là chưa quên được ta...” Hắn đã sớm nghe qua Tú Vân thủy chung cự tuyệt bà mối đến thăm, cho nên tự cho là bởi vì điều này.

“Cút!” Hai mắt Tú Vân hiện đỏ kêu lên.

Nhục nhả hôm nay so với năm đó còn có phần hơn, làm cho nước mắt trong nháy mắt ngưng tụ trong vành mắt của nàng, như sắp chực rơi xuống.

Tú Vân nảy sinh ác độc huy động cái chổi. “Cút ra khỏi nhà của ta! Không cần để cho ta nhìn thấy ngươi nữa...”

Đại thiếu gia Giang gia mặt mũi tràn đầy chật vật cuối cùng chỉ có thể lựa chọn chạy trốn chết, một tay nắm áo, chạy trốn so với bay còn nhanh, cũng đúng lúc gấp thoáng qua Cổng Thiên Hữu tiến đến thăm bệnh ở ngoài cửa.

Thoáng nhìn có bóng người bước vào cửa, Tú Vân cho rằng vị đại thiếu gia Giang gia kia còn không chịu hết hy vọng, giờ cái chổi liền muốn đánh xuống dưới —

“Oa!” Cổng Thiên Hữu hô nhỏ một tiếng, nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cái chổi. “Ta làm sai cái gì lại chịu loại trách phạt này? Chẳng lẽ bởi vì đã nhiều ngày không có tới thăm ngươi?”

Tú Vân thở hổn hển vài hơi, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, lúc này mới nhìn rõ người trước mắt là ai. “Thì ra là đại nhân... Không phải hắn...”

“Chuyện gì xảy ra? Người nam nhân vừa rồi là ai?” Cổng Thiên Hữu đánh giá thần sắc bi phẫn của nàng, suy đoán nguyên nhân.

“Không có, không có gì...” Nàng cực lực nhịn xuống xúc động muốn khóc.

Cổng Thiên Hữu thấy môi nàng đã cắn trắng không còn chút máu, hốc mắt cũng đỏ rưng rưng, chỉ có một người có thể làm được. “Hắn chính là... Vị đại thiếu gia Giang gia kia à? Ta đi gọi hắn về...”

“Đại nhân muốn?” Tú Vân vội vàng ngăn hắn lại.

“Hắn nhất định làm cái gì mới khiến ngươi khóc, ta đi gọi hắn trở về hỏi cho rõ.” Khuôn mặt tuấn tú của Cổng Thiên Hữu bình tĩnh, muốn đuổi theo người.

Tú Vân ráng cầm nước mắt, lắc đầu. “Không cần! Ta không muốn nhìn thấy hắn nữa!”

“Hắn làm gì ngươi?” Hắn không khỏi có chút bận tâm sợ Tú Vân đối với người nam nhân kia còn dư tình chưa hết, không cách nào quên hoàn toàn. “Chẳng lẽ hắn đến muốn vãn hồi lòng của ngươi?”

“Cái này không liên quan với đại nhân.” Nói, Tú Vân liền định cầm chổi đi cắt, cũng muốn trốn kiếm một chỗ liếm vết thương, nhưng có người lại không cho nàng tiếp tục trốn tránh.

“Đương nhiên có liên quan!” Cổng Thiên Hữu nắm vai của nàng, xoay Tú Vân quay lại đối mặt với mình. “Nữ nhân mình thích rơi nước mắt vì nam nhân khác, làm sao có thể không liên quan gì tới ta?”

Nghe vậy, giờ phút này tâm yếu ớt của Tú Vân bởi vì những lời này mà rung chuyển rồi, cái này so với bất luận đồ ngon đồ ngọt gì còn làm cho nàng uất ức, làm cho nàng càng động dung hơn.

“Ngươi...” Nàng mới mở miệng nói một chữ, nước mắt theo trần mi ra, ủy khuất tích trong ngực thoáng chốc bay vọt ra.

Tuy Cố Thiên Hữu không thích thấy nàng khóc vì nam nhân khác, nhưng lúc này cũng chỉ có thể hết sức an ủi Tú Vân. “Ngực của ta tuy không dày rộng lắm, nhưng coi như đáng tin, chưa từng để cho cô nương nào dựa vào khóc, người tuyệt đối là người duy nhất.”

Nghe vậy, Tú Vân vừa khóc vừa cười, nhưng thật sự không giẫy dựa nữa, tùy ý hất giang tay ôm mình.

Nàng không nên bắt đầu ý lại hân...

Nhưng giờ phút này Tú Vân yếu ớt đến muốn có người ôm mình, an ủi trái tim bị thương của nàng, mà người nam nhân kia... Biết rõ nàng đang cần cái này. Cố Thiên Hữu cho nàng tựa vào lồng ngực của mình, tận tình khóc ra thành tiếng, thẳng đến áo khoác ngoài trên người đều thấm ướt một mảng lớn, cuối cùng cảm xúc của Tú Vân cũng đã thoát hóa hoàn xuống.

“Hiện tại khá hơn chưa?” Cố Thiên Hữu rất muốn dùng sức ôm nàng, nhưng lại không muốn thật vất vả có một chút tiến triển, cả hai thân thiết tới gần hơn chút ít, lại dọa nàng lùi “... Nếu lồng ngực không đủ, còn có lưng có thể cho người dựa vào khóc.”

Những lời này lại khiến cho Tú Vân buột miệng cười, nước nở giận mắng: “Người cho ta thích khóc như vậy sao? Ta mới không cần vì loại nam nhân tự đại vô sỉ rơi một giọt nước mắt nữa.”

“Như vậy mới đúng.” Cố Thiên Hữu dùng ống tay áo mình giúp nàng lau lệ.

Động tác này làm cho Tú Vân không khỏi đỏ mặt. “Ta, ta tự làm được rồi...” Nói, liền móc ra khăn lau khô mắt.

“Hiện tại có thể nói cho ta biết, nam nhân tự đại vô sỉ kia đến chỗ này làm gì?” Cố Thiên Hữu thật muốn biết hân như thế nào còn mặt mũi tìm đến Tú Vân.

Tú Vân lại bị lời của hân làm cho tức cười, vốn không muốn nói, nhưng nghe giọng điệu tràn đầy quan tâm của hân làm nàng không còn thấy sợ hãi nữa, làm cho nàng không cách nào kháng cự.

“Hân nói... Thê tử hơn một năm trước hân phụng mệnh cha mẹ cưới vào, có thể môn đăng hộ đối với bọn họ, bởi vì không cách nào giúp Giang gia bọn hân nối dõi tông đường... Chỉ cần ta giúp hân sinh con trai, có thể mẫu bằng tử quý, để cho ta vào cửa làm phu nhân Giang gia...” Tú Vân càng nói càng cảm thấy buồn cười. “Hiện tại tỉnh táo lại, ngược lại ta đồng tình với nữ nhân gả cho hân, nàng thật sự là đáng thương, có trọng phụ ích kỷ như vậy.”

“May mắn người không gả cho nam nhân đó, cho dù không có con nối dòng, ta cũng tuyệt sẽ không vứt bỏ thê tử.” Cố Thiên Hữu cảm khái nói.

“Hiện tại đại nhân đương nhiên có thể nói như vậy.” Tú Vân không cho là có nam nhân thật sự không thêm để ý.

Cố Thiên Hữu không có chỉ trời thề, mà là nghiêm túc suy tư vấn đề của nàng. “Người hoài nghi như vậy cũng đúng, bất quá sau khi trải qua những kiếp nạn lớn của đời người, đối với mọi việc cũng không vô cùng cường cầu, hướng chỉ chỉ là không có nhi tử nối dõi tông đường, còn có tương lai đưa tiễn ta chỉ là việc nhỏ, tin tưởng cha mẹ chết đi dưới mặt đất có biết, cũng có thể hiểu.”

Nghe xong lời nói này, Tú Vân kinh ngạc nhìn Cố Thiên Hữu ngồi ở đối diện, biểu lộ đứng đắn khó thấy, không giống như nói chỉ để nghe, mới nghĩ đến mình một chút cũng không rõ ràng lại lịch của hân, vậy kiếp nạn gì làm cho người nam nhân này có thể ngộ ra việc này.

“... May mắn hai năm trước người không có gả được, nếu không sao gặp được nam nhân tốt như ta đây.” Cố Thiên Hữu lại khôi phục khuôn mặt tươi cười ngày thường nói.

“Đại nhân thật sự là tự dát vàng lên mặt.” Tú Vân vừa bực mình vừa buồn cười trêu hân.

“Cái này gọi là tự tin.” Cố Thiên Hữu thật cao hứng có thể trêu chọc nàng cười. “Ta không giống nam nhân tự đại vô sỉ kia, chỉ cần người gật đầu, lập tức bảo bà mới đến cầu hôn với cha người, hơn nữa tuyệt đối là làm chính thất.”

“Đại nhân...” Lời này nghe đã thiệt nhiều lần, làm cho Tú Vân dần dần tin tưởng người nam nhân này là thật tâm. “Tại sao là ta?”

Cố Thiên Hữu nghiêng nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Phải nói là... Vừa thấy đã yêu.” Năm đó tuy còn tuổi nhỏ, cũng đã quyết định, tương lai muốn lấy nàng làm vợ, có lẽ có người sẽ cho rằng đó là ý nghĩ ngây thơ, một hài tử mới mười hai, mười ba tuổi sao biết tình yêu gì, biết cái gì gọi người già già lão, nhưng với hân mà nói, lại là chuyện quan trọng cả đời này.

“Vừa thấy đã yêu? Đại nhân tin tưởng loại sự tình này?” Tú Vân cười hỏi.

“Đương nhiên tin.” Cố Thiên Hữu nghĩ thâm muốn nói cho nàng biết chuyện mười năm trước hay không, bất quá lại lo lắng Tú Vân đã để ý chuyện môn đương hộ đối này, có thể lại bắt đầu suy nghĩ lung tung hay không, hoài nghi mình bất quá là vì báo ân, quyết định không nói ra tốt hơn.

“Ta là nữ nhi của người khám nghiệm tử thi.” Tú Vân đứng lý nói.

“Điểm ấy ta so với ai khác đều tình tường hơn.” Cố Thiên Hữu liếc nàng, nhằm vào trong lời nói Tú Vân lựa thể công. “Người đang toan tính mình là nữ nhi của người khám nghiệm tử thi?”

Tú Vân lập tức phản bác. “Đương nhiên không phải!”

“Ngươi sợ làm cho người ta biết mình có phụ thân là một người khám nghiệm tử thi?” Giờ phút này hắn như đang trên đại đường thẩm vấn án, không lưu tình chút nào hỏi.

“Ta chưa từng nghĩ như vậy, cha thân là một vị khám nghiệm tử thi, chẳng những phá không ít án, còn giúp người vô tội sửa lại án xử sai tù oan, ta chỉ cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.” Tú Vân không biết sao hắn lại nói lời này.

“Thật như vậy phải không?” Khẩu khí Cố Thiên Hữu lại chuyển cứng vài phần. “Nhưng thái độ ngươi biểu hiện ra ngoài không phải như vậy, nếu như ngươi thật sự xem nghề nghiệp của Phương lão là vẻ vang, càng nên ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt ánh mắt người ngoài, nhưng ngươi lại luôn giữ môn đăng hộ đối ở bên miệng, thật ra là cũng đang xem thường...”

“Không phải như thế!” Sắc mặt Tú Vân dần dần trắng xanh, lớn tiếng phủ nhận.

Cố Thiên Hữu cũng không có bởi vậy mềm lòng. “Nếu ngươi thật sự kiêu ngạo, cũng không cho là mình chỉ là nữ nhi của người khám nghiệm tử thi, không xứng với ta...”

“Không phải như vậy...” Nàng lắc lắc đầu lẩm bầm.

“Không phải sao? Ngươi cho rằng làm nữ nhi của người khám nghiệm tử thi không trào cao được người khác, cho nên dứt khoát cả đời cũng không lập gia đình, như vậy cũng không cần sợ hãi chứng kiến ánh mắt ghét bỏ của người khác...” Cố Thiên Hữu nói mỗi một chữ một câu, đều công kích chuyện nàng không muốn thừa nhận, đây có lẽ cũng là việc Tú Vân cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến.

“Không nên nói nữa!” Tú Vân che lỗ tai, từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Ngươi không dám nghe?” Cố Thiên Hữu chế trụ cổ tay của nàng, đem thân hình cứng ngắc kéo đến trước người. “Ta nói vậy là đúng rồi? Bởi vì chính ngươi đã xem thường bản thân?”

Câu nói sau cùng làm cho Tú Vân phút chốc ướt hốc mắt.

“Ta...” Giờ khắc này, nàng không cách nào biện minh cho mình, là vì tự ti sao? Thế nhân xem thường tư cách người khám nghiệm tử thi, địa vị thấp là một chuyện, nhưng đó là cha của nàng, cho nên tại đối mặt những ánh mắt khinh miệt kia thì càng nên ngẩng cao đầu, dũng cảm nghênh lại, để cho mọi người biết rõ những điều kia không hề gây thương tổn nàng..

Cố Thiên Hữu dò xét thấy biểu lộ nàng có vẻ như đã hiểu ra chút ít, khẩu khí hòa hoãn dần hỏi thăm: “Như vậy ngươi nghĩ thông chưa?”

“Ta... Thật sự là bất hiểu...” Ở sâu trong nội tâm của nàng, cũng giống người ngoài, cho rằng người làm khám nghiệm tử thi, cả đời đều không ngẩng đầu lên được, chính nàng trước đã xem nhẹ chính mình, hai mắt Tú Vân lại đầm lệ lần nữa. “Sao ta lại có thể có loại suy nghĩ này?”

“Chỉ cần bây giờ ngươi hiểu được là tốt rồi.” Cố Thiên Hữu kim lòng không được vươn tay chạm đến hai má của nàng, lau đi vệt nước mắt còn sót lại. “Mà ta cũng không bởi vì ngươi là nữ nhi của người khám nghiệm tử thi mà muốn chơi đùa, cho dù ngươi là nữ nhi của kẻ giết heo, yêu mến chính là yêu mến, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.”

Tú Vân lập tức vừa khóc vừa cười, còn vô cùng cảm động. “Ta thật là nữ nhi của người giết heo, đại nhân cũng muốn mời bà mỗi đến cầu hôn?”

“Đương nhiên, người ta muốn lấy là ngươi, cũng không phải người cha giết heo của ngươi.” Cố Thiên Hữu vẻ mặt vô tội nói.

“Ta không có cha giết heo?” Tú Vân cười không thể ức nói.

Cố Thiên Hữu thấy nàng cười đáp má ngọc đều ửng đỏ, mặt mày dần theo vài phần thẹn thùng của cô nương, động đến ham muốn của hắn, hầu kết cao thấp nhấp nhô vài cái, kim lòng không được khuôn mặt tuần tú cúi xuống hướng Tú Vân...

Mắt thấy khuôn mặt tuần tú nam tính từng tắc càng gần mình, mơ hồ biết hắn muốn làm gì, biết rõ nên né tránh, nhưng nàng không thể động, chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh, hai gò má cũng càng lúc càng nóng.

Khi hơi thở nam tính tràn ngập bổ nhào vào trên mặt Tú Vân, nàng biết mình đã không trốn được rồi, có lẽ cũng không muốn trốn nữa, nguyện ý tin tưởng thực tâm của người nam nhân này.

Khi môi nam tính nhẹ nhàng phủ lên hai mánh môi hồng mềm mại, Cố Thiên Hữu cũng ngừng thở, nhắc nhở mình nên từ từ, chỉ sợ quá mức thô lỗ, hoặc là vội vàng mà muốn càng nhiều.

“Tú Vân...” Cố Thiên Hữu dán miệng nhỏ của nàng, tiếng nói trầm thấp hỏi thăm ý kiến của Tú Vân. “Hiện tại có thể không cần... Lại gọi Phương cô nương chứ?”

“Ta, ta làm sao biết?” Tú Vân vừa thẹn lại quần thoắt lui.

“Phải hỏi ai mới biết được?” Hắn cười nhẹ hỏi.

“Không biết...” Tú Vân gượng nãy nói.

Lúc này Cổ Thiên Hữu lớn mặt ôm eo nhỏ của nàng, sau đó lại cúi đầu xuống nữa, hôn Tú Vân, mặc dù không có kinh nghiệm, bắt quá dựa vào bản năng nam tử, chậm rãi liếm mát môi của nàng, làm cho khoảng cách cả hai kéo lại thật gần, cũng bởi vậy trở nên thân thiết hơn.

“.... Khi nào thì ta có thể mời bà mỗi đến cầu hôn?” Sau khi hôn, tiếng nói của hắn càng trầm thấp, hô hấp cũng càng dồn dập.

“Chờ cha tỉnh ngủ ta lại nói chuyện này với hắn, đừng dọa đến hắn.” Tú Vân cúi khuôn mặt đỏ bừng xuống, thân mình dựa vào trong lồng ngực nam tử cũng khẽ run.

“Nên như vậy.” Cổ Thiên Hữu nhẹ gật đầu.

Tú Vân nhìn canh giờ, nhắc nhở: “Ngươi cũng nên trở lại nha môn đi.”

“Hai ngày này có chút việc bận rộn hơn, mấy ngày nữa lại đến thăm Phương lão...” Hắn suy sụp khuôn mặt tuần tú, thật không nỡ trở về. “Đáng tiếc hôm nay không được ăn đồ ăn người làm.”

“Buổi tối ngày mai nếu người không rảnh, ta... Có thể đưa món ăn qua cho người.” Mặt Tú Vân như lửa thiêu cổ nói cho hết lời.

Cổ Thiên Hữu lập tức cười liệt miệng. “Đương nhiên vậy là tốt nhất, quả nhiên có nương tử sẽ không giống như trước nữa, có thể nấu đồ ăn nóng hổi cho ta ăn.”

“Ai là nương tử của người?” Tú Vân giận mắng.

“Cũng sắp rồi, nói sau thật ra Phương lão không có lý do gì phản đối việc hôn nhân này, con rể tốt giống như ta, dù đốt đèn lồng cũng tìm không ra.” Hắn khoe khoang nói.

Tú Vân kiều trừng hắn. “Cái này không nhất định... Ta lo lắng cha sẽ không đáp ứng, bởi vì cá tính hắn chính là như vậy, không thích nghe đến người ta ở sau lưng chỉ trích, nói chúng ta có ý trèo cao lên Tri huyện đại nhân, tăng lên thân phận địa vị của mình.”

“Điểm ấy ta cũng rất rõ ràng.” Cũng bởi vì hiểu rõ tính tình Phương lão, Cổ Thiên Hữu mới giả không nhận biết hắn, nói ra mình chính là hài tử hắn trợ giúp trong án mạng Tiêu gia năm đó, đến Ngô huyện làm Tri huyện cũng là vì báo ân. “Nếu hắn không đáp ứng, ta sẽ thuyết phục hắn.”

“Chờ ta nói với cha rồi nói sau.” Tú Vân ngượng ngừng nói.

Cổ Thiên Hữu lại giơ tay phải lên, sờ nhẹ gò má ửng đỏ của nàng, lúc này mới hắng giọng, kiềm chế dục vọng hôn môi Tú Vân lần nữa.

“... Khụ... Ta đi.”

“Ừ.” Nàng đi theo tiến ra cửa.

“Chớ quên, người nói ngày mai sẽ đưa đồ ăn đến cho ta.” Cổ Thiên Hữu quay đầu lại dặn dò.

“Ta không quên.” Tú Vân giận liếc hắn.

“Ta đây trở lại nha môn.” Lúc này hắn mới cười rạng rỡ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Buổi chiều hôm sau ——

Cả ngày Cổ Thiên Hữu đều ở trong nha môn, thẩm duyệt hồ sơ mướn từ Trường Châu Tri huyện và Nguyên Hoà Tri huyện, tất cả đều quan hệ đến mấy vụ án cường đạo giết người cướp tiền, muốn từ đó tìm ra một ít dấu vết để lại, cũng tốt gia tăng đề phòng.

“Đại nhân nhìn ra cái gì không?” Tác sư gia vuốt vuốt vai hỏi.

“Cái gì?” Tác sư gia cầm hồ sơ trên tay, hồ nghi nhìn về phía hắn.

“Ta thật đói.” Cổ Thiên Hữu nghe được bụng của mình đang gọi.

“...” Tác sư già xanh mắt trừng hấn.

Hắn suy sụp khuôn mặt tuần tú nói: “Chỉ cần bụng đói, ta sẽ không cách nào chuyên tâm suy luận.”

“Giữa trưa không phải đại nhân đã ăn hai chén cơm trắng?” Tác sư già vô lực hỏi, trước kia thường nghe hắn động một chút lại hô đói, nghe cũng quen, nhưng gần đây hình như càng lúc càng nghiêm trọng.

Cổ Thiên Hữu thở dài. “Nhưng ta chỉ muốn ăn đồ ăn Tú Vân làm.” Chỉ có tự nàng làm mới có thể lấp đầy dạ dày của mình, đó là một loại cảm giác thỏa mãn không cách nào hình dung, chính là cảm giác gia đình.

“Tú Vân?” Tác sư già sừng sốt một chút, mới nghĩ đến là nói ai. “Ngươi và nữ nhi của Phương lão... Không phải đã bàn đến kết hôn rồi đó chứ?”

“Tin tưởng sẽ bao lâu nữa, ta liền có thể đạt được ước muốn.” Cổ Thiên Hữu mặt mày hớn hờ nói. “Phải suy nghĩ một chút tìm bà mối kinh nghiệm nào đến Phương gia cầu hôn mới thuận lợi hơn đây?”

“Đại nhân thật sự muốn lấy nàng?” Tác sư già muốn xác định lại lần nữa.

“Đây là đương nhiên!” Nói, Cổ Thiên Hữu liếc mắt nhìn hắn, mà cái liếc này mang một ít sắc bén, tin tưởng Tác sư già quen nhau nhiều năm thấy hiểu ý của nó, không cần phải muốn ở sau lưng phá hư việc hôn nhân này. “Ta biết ngươi suy nghĩ cho tiền đồ của ta, nhưng... Ta thật sự muốn lấy nàng làm vợ, ý nghĩ này mười năm đến đều không thay đổi, tương lai cũng sẽ không.”

“Ngươi thoát nhìn dễ nói chuyện, nhưng có khi cô chấp đến khiến cho ta muốn đánh người.” Tác sư già tức giận quở trách.

Cổ Thiên Hữu nâng cằm, cười liếc nhìn hắn về mặt bất đắc dĩ. “Chúng ta quen lại không chỉ một ngày mà thôi, ngươi có thể hiểu rõ thì tốt rồi.” Ý này nói là không cần thuyết phục hắn buông tha cho vấn đề này nữa.

Đúng lúc này, người hầu tiến đến bẩm báo.

“Đại nhân, Phương cô nương đến đây.” Tin tức tốt này làm cho Cổ Thiên Hữu tươi cười rạng rỡ.

Đội Tú Vân đi vào nội đường, hôm nay nhìn thấy Cổ Thiên Hữu, trên khuôn mặt luôn tự chủ được bây giờ lại toát ra vẻ thẹn thùng của nữ tử, nghe hắn gọi thẳng khuê danh của mình, hai gò má vẫn như có lửa đang thiêu.

“Tú Vân, ngươi đã đến rồi!” Cổ Thiên Hữu cười mị mắt kêu.

Nhìn thấy ở đây còn có những người khác, Tú Vân cũng không thể biểu hiện quá nóng lòng, vẫn phải có rụt rè của cô nương, vì vậy hướng hắn khuyu gối chào. “Gặp qua đại nhân.”

“Cái gì đại nhân?” Hắn bắt mắt khiển trách. “Nên gọi tướng công!”

“Bất tự cũng còn chưa xem...” Khuôn mặt Tú Vân đỏ hơn.

“Gọi cho quen trước, ngại gì.” Tú Vân đã nguyện ý tiếp nhận tình cảm của hắn, Cổ Thiên Hữu tự nhiên không muốn chậm chạp, liền quyết định bắt đầu thay đổi xưng hô cả hai.

“Ngươi...” Tú Vân giận trừng hấn. “Chỗ này còn có người khác!”

Cổ Thiên Hữu khoát tay. “Không cần để ý Tác sư già, coi như không thấy là tốt rồi.”

Tác sư già đang sửa sang lại hồ sơ trong lòng không khỏi thầm mắng hắn gấp sắc quên bạn. “Đại nhân nói phải, coi như bản sư gia không ở chỗ này, các ngươi cứ trò chuyện của các ngươi.”

“Nghe được chưa?” Cổ Thiên Hữu cười hi hi tiếp nhận hộp cơm trên tay Tú Vân. “Bụng ta đang hát không thành kẻ, muốn ăn đồ ăn ngươi làm, ngươi đã tới rồi.”

Tú Vân hồ trợ đem cơm trắng cùng hai đĩa món ăn trong hộp cơm bày ra bàn. “Ta không biết Tác sư già cũng ở đây, cho nên chuẩn bị không nhiều lắm.”

“Những thứ này ta muốn ăn hết, cũng không cho phép ai giành.” Cổ Thiên Hữu dùng hai tay bảo vệ cơm của hắn, lại dùng ánh mắt cảnh cáo bắt luận người nào.

Tác sư già tay run rẩy vuốt trán, ôm hồ sơ đứng dậy, lần nữa hoài nghi mình thật sự có nhìn sai người hay không. “Đại nhân dùng chậm, ta ra ngoài trước.”

“Sao ngươi có thể như vậy?” Tú Vân không khỏi nũng nịu. “Hắn là sư gia của ngươi, nghe cha nói đại nhân bận rộn không ít, hắn là trợ thủ đắc lực của đại nhân, nếu thiếu Tác sư già, có rất nhiều chuyện đều không xong được.”

“Ừ, ừ, xác thực là đúng vậy.” Cổ Thiên Hữu một mặt bưng lấy cơm trắng, cố gắng ăn, một mặt gật đầu đáp lại lời của nàng.

“Vậy đại nhân không nên dùng loại thái độ đó đối đãi hần, ngộ nhờ khiến hần tức giận bỏ đi, trong nha môn không có người giúp đỡ, vụ án tiến hành không được, vậy phải làm thế nào?” Tú Vân nhin không được nhiều lời.

Cố Thiên Hữu nuốt thức ăn xuống, mỉm cười hỏi: “Ngươi đang lo lắng cho ta?”

“Ta... lo lắng thay dân chúng Ngô huyện.” Tú Vân dò xét nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý vì xem thấu tất cả của hần, không khỏi đỏ mặt, lại càng không không biết xấu hổ tự thừa nhận. “Không cho phép!”

“Thì ra ngươi đã yêu thích ta như vậy, cũng không uống ta một dầy mỳ dạn quán quýt si mê như vậy, cuối cùng có một giá lớn.” Hần đặt cái chén ăn xong xuống, dương dương đắc ý nói.

Tú Vân lại xấu hổ. “Thì ra ngươi đã sớm có kế hoạch tốt, nói cái gì muốn cha ta cùng ngươi uống hai chén, không có việc gì chạy tới nhà ta ăn chùa, còn đem bổng lộc hàng tháng giao cho ta, những điều này đều có mục đích hết phải không!”

“Ta xem ra có tâm cơ nặng như vậy sao? Có một bộ phận đương nhiên là thiệt tình muốn kết giao cùng Phươg lão, lại nói chuyện rất hợp ý với hần, không phải tất cả đều là vì ngươi, điểm ấy ta có thể quý xuống thế với trời...” Nói, Cố Thiên Hữu cho là thật một tay vung lên, muốn hạ hai đầu gối.

“Ta biết rồi, ta biết rồi, như thế này nếu để cho nha dịch bắt gặp, mặt mũi Huyện thái gia của ngươi sẽ không còn nữa.” Nói, Tú Vân tranh thủ đưa tay kéo hần.

Cố Thiên Hữu cười liếc nhìn hỏi: “Đây là đau lòng vì ta?”

“Ngươi... Không thèm nghe ngươi nói nữa.” Nàng giận mắng một câu. “Ta còn phải chạy về, không thể để cho cha ở nhà một mình lâu được, làm cái gì cũng không tiện.”

“Chuyện của chúng ta ngươi nói chưa? Phươg lão nói như thế nào?” Đây mới là điều Cố Thiên Hữu muốn biết nhất.

Ngữ khí của Tú Vân trở nên ngưng trọng. “Đêm qua ta đã nói với cha, hần chỉ nói... Nếu như là đại nhân..., cho dù cho nữ nhi làm thiếp cũng cam tâm tình nguyện, nhưng nếu là chính thất, chỉ sợ sẽ trở ngại con đường làm quan của ngài, đại nhân nên lấy quan gia tiểu thư môn đương hộ đối, bởi vì cha cũng đã nghe chuyện Giang Tô tuần phủ muốn đem nữ nhi nhỏ nhất gả cho ngươi.”

“Hần thật sự nói như vậy?” Xem ra Phươg lão cũng có ý nguyện đem nữ nhi gả cho hần, chỉ bởi vì bốn chữ “Môn đương hộ đối” này mà có chỗ cố kỵ.

“Ừ.” Tú Vân cười cúi đầu. “Cha rất thương thức ngươi, cũng rất cao hứng có con rể như ngươi, nhưng chính bởi vì vậy, mới phải suy nghĩ vì đại nhân.”

Cố Thiên Hữu tự nhiên hiểu được dụng tâm của Phươg lão, từ mười năm trước, liền biết hần là người hiền lành chính trực. “Chuyện này ta sẽ nói với hần lần nữa, nhất định có thể thuyết phục được cha ngươi, huống chi chuyện tuần phủ Giang Tô muốn đem nữ nhi gả cho ta, ta đã sớm cự tuyệt.”

“Ngươi thật sự cự tuyệt?” Nghe xong, Tú Vân có chút cao hứng, lại có chút bất an. “Nói không chừng đợi khi ngươi gặp đối phương, sẽ thay đổi tâm ý.”

“Cho dù nàng có đẹp, tính tình có tốt, lại là thiên kim của tuần phủ Giang Tô thì như thế nào? Ta chỉ muốn kết hôn với người mình muốn, huống chi làm thất phẩm quan tếp riu nho nhỏ có gì không tốt, chẳng lẽ ngươi chê ta không tiến triển?” Cố Thiên Hữu ném vấn đề cho nàng.

“Ta không nghĩ như vậy!” Tú Vân không nói lời gì phản bác.

“Chuyện này không có cũng chẳng sao, mặc dù cả đời không được thăng quan, ta cũng thấy đủ, bởi vì dục vọng và dã tâm không tận, mặc kệ lên làm quan lớn hơn nữa, vẫn sẽ không thỏa mãn, sẽ muốn bỏ lên cao hơn nữa, cuối cùng quên người quan trọng nhất bên cạnh, đợi sau khi mất đi đã hối không kịp, mà ta lại chỉ muốn có gia đình, có người thân, còn có những dân chúng ở tại Ngô huyện là đủ rồi.” Cố Thiên Hữu không muốn cả đời đều trải qua thời gian bận rộn, đến già rồi, chỉ còn lại một hơi, cũng không tìm được cái gì.

Nghe vậy, cổ họng Tú Vân nghẹn lại. “Ta cảm thấy... Ngươi thật sự rất không dậy nổi.”

“Hiện tại ngươi biết nam nhân mình phải gả làm cho người ta kính nể bao nhiêu.” Cố Thiên Hữu không quên biểu dương mình.

“Mới khen ngươi một câu, đã tự đắc.” Tú Vân bĩu môi làm nũng một cái, nhưng vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa, chỉ sợ viễn cảnh tốt đẹp như vậy bất quá là một giấc mơ. “Ngươi... thật sự quyết định như vậy?”

Cố Thiên Hữu nhìn nàng một lúc, đột nhiên cúi đầu xuống, nhanh như chớp hôn Tú Vân một cái.

“Ngươi... Ngươi...” Tú Vân đỏ mặt, vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé che miệng, ánh mắt theo bản năng nhìn ra cửa, lo lắng đúng lúc có người đi tới.

“Nếu như cái hôn vừa rồi để cho người ta nhìn thấy, nói không chừng ngươi cũng không cần bản khoản nhiều như vậy, không thể không gả cho ta.” Cố Thiên Hữu cũng không để ý dùng thủ đoạn nhỏ.

Tú Vân giận nhìn hần, biết rõ Cố Thiên Hữu nói thật. “Ta không hoài nghi nữa là được.”

“Ngươi xác định?” Đồi hấn hỏi.

“Xác định.” Tú Vân hờn dỗi nói.

Cố Thiên Hữu giả vờ hừ một tiếng, “Cái này cũng chưa thuyết phục lắm, lại nói vết thương của cha ngươi qua mười ngày nửa tháng mới có thể xuống giường đi đi lại lại, trong khoảng thời gian này ta sẽ nói chuyện với hấn, cho nên ngươi không cần phải nghĩ quá nhiều.” Hấn tự tay vén những lọn tóc rũ xuống sau má nàng qua tai, cổ họng phát căng, “Đề cho ta hôn nữa.”

“Không được!” Nàng đỏ mặt vội vàng thối lui.

Hấn ai oán nhìn qua Tú Vân. “Ta phải nhanh chóng cưới ngươi vào cửa... Bằng không hay là như vậy, ngươi và Phuong lão chuyển vào phủ quan ỏ, dù sao cũng còn dư phòng, như vậy ta có thể lúc nào cũng trông thấy ngươi.”

“Cái này...” Tú Vân có chút động tâm, bất quá tại tình huống không danh không phận này, lại lo lắng lời người ta đáng sợ.

“Quyết định như vậy, Phuong lão không cần lo lắng người khác buồn chuyện, đến lúc đó ta liền nói đây là vì thương cảm Phuong lão trước mắt mang thương trong người, nếu có vụ án gì xảy ra, cũng có thể thỉnh giáo hấn gần hơn.” Cố Thiên Hữu không muốn làm cho nàng có thời gian lo lắng.

“Ta phải về hỏi qua cha mới được.” Tú Vân không dám tùy tiện đáp ứng.

“Được rồi.” Hấn như hải tử muốn kẹo mà không được, sầm mi khổ mặt nói.

“Ngày mai giờ này... Ta sẽ đem đồ ăn qua cho ngươi.” Không đành lòng chứng kiến bộ dạng thất vọng của người nam nhân này, Tú Vân đành phải trấn an như vậy.

Cố Thiên Hữu lập tức cười mở khuôn mặt tuấn tú. “Được, vậy ta chờ ngươi.”

“Ta về đây.” Rõ ràng chỉ là chút ít món ăn nhà, đơn giản lại bình thường, nhưng người nam nhân này lại có thể ăn vui vẻ như vậy, làm cho Tú Vân không khỏi cảm thấy hưng phấn ngọt ngào trong lòng.

Thấy Tú Vân cầm hộp cơm rời khỏi, khóe miệng cười hình cung của Cố Thiên Hữu thủy chung không biến mất, nghĩ sau khi gặp Phuong lão, phải khuyên hấn như thế mới tốt.

Hấn suy nghĩ một đêm, chuẩn bị xong vài lời giải thích, hi vọng có tác dụng.

Chỉ có điều kế hoạch của Cố Thiên Hữu vẫn cần không nổi biến hóa đột nhiên tới, không thể không dời lại.

Giữa giờ Dần và giờ Mão [*khoảng 5h sáng*], sắc trời chưa sáng, chỉ có gà gáy xa xa không dứt bên tai.

“Đại nhân! Đại nhân!” Linh hầu gõ cửa phòng, ở bên ngoài kêu lớn.

Cố Thiên Hữu từ trong cơn mơ giật mình tỉnh lại, bình thường tiếng đập cửa vào giờ này, đều đại biểu cho có chuyện không tốt đã xảy ra, vì vậy lập tức dậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hấn phủ thêm áo choàng ra mở cửa.

“Vừa rồi hai gã nha dịch phụ trách tuần tra hồi báo, nói một hộ họ Khuru ở phía đông cầu Bảo Đới gặp tai kiếp, mọi người trong nhà bị giết...”

Linh hầu mới nói đến đây, Cố Thiên Hữu lập tức xoay người mặc đồ.

Hấn trầm giọng hạ lệnh. “Tìm người đi mời Huyện thừa đến!” Tuy Huyện thừa trong huyện có địa vị thấp hơn so với Tri huyện, cũng chỉ phụ trách công việc công văn, nhưng lúc này rất cần người giúp, dù sao nhiều người xử lý chuyện cũng tốt hơn.

Linh hầu nhanh chóng đi làm.

Ngăn phòng vạn phòng, vẫn để cho đám cường đạo kia thực hiện được sao? Khuôn mặt tuấn tú của Cố Thiên Hữu phút chốc lạnh lùng, mà giờ khắc này quan trọng nhất là đi xem có người có thể còn sống hay không.

Cố Thiên Hữu nhanh chóng mặc áo vào, đi nhanh bước ra cửa phòng, lệnh cho người hầu còn buồn ngủ đi đánh thức Tác sư gia.

“Đại nhân!” Cũng không lâu lắm, Tác sư gia cũng vội vàng chạy đến.

Cố Thiên Hữu và hấn cùng nhau ra nha môn trước, tập hợp những nha dịch khác có trách nhiệm trong đêm nay, sau đó mang theo mấy cái đèn lồng, cứ như vậy đi về phía cầu Bảo Đới.

“... Những cường đạo kia tại trước khi nha dịch đến gần đó liền rời đi, có thể thấy được bọn chúng đã theo dõi vài ngày, sớm đã thăm dò thời gian tuần tra.” Tác sư gia phán đoán.

Nghe Tác sư gia phân tích xong, tâm tình Cố Thiên Hữu vô cùng trầm trọng lên tiếng “Ừ. Chỉ sợ những cường đạo kia không để lại một người sống.”

Trong tâm tình không yên, đoàn người đã đi tới Khuru gia.

Mới bước vào cửa chính, Cố Thiên Hữu liền ngửi thấy mùi máu tươi, cảm không khỏi bởi vì tức giận mà co lại, đi về phía trước thêm vài bước, liền thấy mấy thi thể nằm trên mặt đất, theo ăn mặc xem ra hẳn là nô bộc Khuru gia, muốn trốn ra bên ngoài, hoặc là đi ra ngoài cầu cứu, bất quá đã chậm một bước.

Hai gã nha dịch phát hiện trước hết, lập tức cầm đèn lồng đến trước mặt Tri huyện.

“Gặp qua đại nhân!” Bọn họ nói.

Trước hít một hơi thật sâu, Cố Thiên Hữu mới mở miệng hỏi: “Tình huống như thế nào?”

“Vừa rồi thuộc hạ trước trước sau sau đếm lần thứ nhất, tổng cộng hai mươi lăm thi thể, từ trên xuống dưới Khuru gia... Tính cả trẻ mới sinh trong tã lót đều chết hết.” Nha dịch không đành lòng nói.

Nghe nói tin dữ, Cố Thiên Hữu không khỏi nhắm chặt mí mắt, để cho mình tỉnh táo lại. “Khuru gia này... Bản quan nhớ rõ mới từ Trường Châu huyện đến Ngô huyện không đến năm tháng.”

Tác sư gia gật đầu rồi gờ tay. “Đại nhân nhớ đúng rồi, cũng bởi vì Trường Châu huyện đã xảy ra án cường đạo giết người, cho nên Khuru lão gia mới quyết định chuyển cả nhà đến Ngô huyện, không thể tưởng được chạy không khỏi trận kiếp này.”

“Khuru gia... Tổng cộng có bao nhiêu người?” Cố Thiên Hữu lùi bước rồi quay đầu đi ra, người hầu theo bên người lập tức mang theo đèn lồng đuổi kịp.

“Ta xem xem...” Tác sư gia ghé sát vào đèn lồng trên tay người hầu, lật xem sổ trên tay. “Hẳn là có hai mươi bảy người, kể cả trẻ mới sinh.”

Cố Thiên Hữu dùng chân xoay người lại. “Hai mươi bảy người? Vừa rồi nha dịch tính qua mới hai mươi lăm thi thể, như vậy còn hai người nữa đâu?”

“Ta ngay lập tức đi tra rõ ràng.” Tác sư gia cũng hiểu có vấn đề.

“Trên hồ sơ của Trường Châu huyện và Nguyên Hoà huyện cũng báo số thi thể phát hiện khác với nhân số trong nhà, bất quá sau đó hai gã Huyện lệnh kia cũng không tiếp tục phái người truy tra tung tích của bọn họ, bản quan cũng sẽ không như vậy.” Cố Thiên Hữu hừ lạnh một tiếng. “Trước điều tra thêm hai người bị thiếu là ai.” Bởi vì bọn họ có thể chính là bị mua, hoặc là đồng bọn cường đạo.

Lúc này, sắc trời cũng dần dần sáng, thẳng đến không cần đốt đèn lồng, tự nhiên cũng có thể thấy rõ vết máu trên mặt đất, nhìn thấy mà giật mình.

“Đây là...” Cố Thiên Hữu men theo vết máu đi về trong sân, cuối cùng đi vào phòng ngủ mở rộng cửa, xem ra hẳn là chỗ ở của nhi tử Khuru lão gia và vợ, chỉ thấy trong ngực người vợ còn ôm chặt mới trẻ mới sinh ra không bao lâu, một nhà ba người ngã vào trong vũng máu.

Tác sư gia thấy khuôn mặt tuần tú của hán trắng bạch, giống như muốn té xỉu. “Đại nhân, đừng có nhìn nữa!”

“Là lỗi của ta...” Cố Thiên Hữu cho là mình đủ cẩn thận, nên nghĩ đều nghĩ đến, nhưng vẫn xảy ra bất hạnh.

“Đây không phải lỗi của đại nhân!” Tác sư gia không hy vọng nhìn thấy hán tự trách như vậy.

Cố Thiên Hữu vẻ mặt nghiêm túc ngồi xổm xuống, xem xét vết thương của bọn hán, kỳ thật không cần tìm khám nghiệm tử thi, cũng nhìn ra được đều là một đao bị mất mạng, có thể thấy được đối phương ra tay hung ác.

“Nếu Khuru gia còn thân thích khác, mời bọn họ đến nơi này một chuyến.” Nói, Cố Thiên Hữu không đành lòng xoay người ra khỏi. Theo sắc trời sáng, chuyện Khuru gia chịu khổ cường đạo cướp sạch diệt môn như lửa cháy lan ra đồng cỏ truyền ra, lòng người dân chúng Ngô huyện bàng hoàng, tụ tập tại ngoài cửa lớn tìm hiểu tin tức.

Mà từ sáng sớm đến xế chiều, Cố Thiên Hữu đều đợi ở phòng trước Khuru gia, lắng nghe tin tức từ nha dịch cùng hàng xóm láng giềng ở đây.

“Đại nhân!” Huyện thừa tuổi chừng hơn 40 tuổi đi đến. “Người thân của Khuru gia ở Trường Châu huyện vừa mới chỉ ra và xác nhận qua, thi thể tại hiện trường không tìm thấy họ Ngô ở phòng sổ sách, cùng với tỷ nữ phụ trách hầu hạ thiếu phu nhân, nghe nói bọn họ là cha và con gái, đã ở năm, sáu năm ở Khuru gia, rất được Khuru lão gia tín nhiệm.”

“Cha và con gái...” Cố Thiên Hữu xoa ấn đường, cố nâng cao tinh thần.

Tác sư gia đứng ở bên cạnh thấy tinh thần hán không tốt, mới nghĩ đến bọn họ đến bây giờ một miếng nước còn chưa uống, chớ nói chi là cơm. “Đại nhân muốn về nhà môn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Không cần.” Cố Thiên Hữu miễn cưỡng tỉnh lại.

“Đại nhân trước cũng nhắc nhở qua những thương gia kia, phải để ý những nô tài mới tới trong phủ, chỉ là không nghĩ tới tâm phúc nhiều năm như vậy cũng có thể làm ra chuyện ăn cây táo, rào cây sung, ta nghĩ điểm ấy ai cũng không lường trước được.” Tác sư gia hi vọng nói như vậy có thể làm cho hán

bớt tự trách. “Đại nhân đã tận lực.”

Cố Thiên Hữu lại không cho là như vậy. “Là ta tự cho mình rất cao, cho rằng đã làm xong chuẩn bị vạn toàn, mới có thể làm hại nhiều người uống mạng như vậy...”

“Giờ phút này đại nhân đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu đã biết là ai, chỉ cần vẽ ra bức họa bọn họ, trong thời gian ngắn nhất đuổi bắt hai người đó đưa ra làm chứng, có lẽ có thể bắt được chủ mưu chính thức.” Tác sư gia hỗ trợ quyết định chủ ý.

“Cứ làm như thế.” Cố Thiên Hữu nhìn về phía Huyện thừa, tuy người này cá tính có chút ngoan cố lại không linh động lắm, nhưng coi như đáng tin. “Chuyện này giao cho ngươi.”

Huyện thừa chấp tay. “Ty chúc đi làm ngay.”

“Ta cũng đi chung với hân.” Tác sư gia cũng theo sau Huyện thừa rồi đi.

Đội bọn họ đều rời khỏi, Cố Thiên Hữu liền ngồi ở trên ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thật hân sở dĩ chọn làm một gã Tri huyện thất phẩm, một nguyên nhân trong đó cũng là bởi vì sau khi Tri huyện Kiến Đức thu hối lộ, lại dùng hình, muốn vu oan giá họa cho cha, tuy cuối cùng có thể rửa sạch tội danh, nhưng cha cũng bởi vì thương thế quá nặng mà mất rồi, cho nên lúc ấy hân liền thề, nếu thật có thể vào triều làm quan, muốn làm chức gần dân chúng nhất, làm Huyện lệnh có thể cho dân chúng an cư lạc nghiệp, nhưng...

Hân vẫn cô phụ kỳ vọng của dân chúng Ngô huyện.

Thăng đến đêm dài người tỉnh, Cố Thiên Hữu mới về đến phủ quan.

“Đại nhân, Phương cô nương đến đây.” Lính hầu nói.

Lúc này Cố Thiên Hữu mới nhớ tới Tú Vân nói qua buổi chiều sẽ đưa cơm và món ăn đến cho hân, bất quá cũng đã giờ Hợi rồi, một cô nương đi ở trên đường cái không khỏi quá nguy hiểm. “Nàng?”

“Vừa mới ở nhà bếp hâm lại thức ăn, lúc này hân đã đưa đến trong phòng đại nhân, nói muốn chờ đại nhân trở về thì có đồ nóng hổi có thể ăn.” Lính hầu đóng cửa chính nói.

Nguyên lai Tú Vân lo lắng hân chịu đói, mới nằng nặc tới nơi này, Cố Thiên Hữu đã không kịp chờ mà muốn nhìn thấy nàng, giờ này khắc này hân hi vọng có người ở bên cạnh.

Mới đẩy cửa phòng ra, thoáng nhìn thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại đang đem bát đĩa bày trên bàn, vành mắt Cố Thiên Hữu nóng lên, lúc này hân không muốn một người một chỗ, muốn có người cùng bên cạnh, vì vậy bước vào.

Nghe thấy có người mở cửa bước vào, Tú Vân ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt hân, cùng tơ đỏ ở đáy mắt. “Ngươi đã trở lại...” Biết rõ hân đang bận chuyện huyết án Khuru gia, muốn nói đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi phải đi.

“Ừ.” Cố Thiên Hữu đi đến trước mặt nàng, không nói lời gì dang tay ôm nàng vào lòng.

“Ngươi... Mau buông...” Khuôn mặt Tú Vân chợt hồng, thử tránh ra cái ôm của hân.

“Bọn họ đều chết hết... toàn bộ hai mươi lăm mạng người...” Cố Thiên Hữu ghen ngào nói ra, cũng làm cho Tú Vân dừng động tác giãy dụa. “Ta có trách nhiệm bảo vệ bọn họ, nhưng không làm được...”

“Không phải lỗi của ngươi!” Lúc này Tú Vân cũng bất chấp ngược ngược, dùng hai tay ôm chặt lấy hân, hy vọng vào lúc này có thể cho Cố Thiên Hữu một ít an ủi.

Cố Thiên Hữu cười khổ một tiếng. “Thân là Tri huyện, làm sao có thể không phải lỗi của ta?”

“Ngươi cũng không hy vọng xảy ra chuyện này, huống chi dân chúng Ngô huyện cũng biết ngươi vô cùng nghiêm túc muốn làm quan tốt, không ai sẽ trách ngươi.” Tú Vân nhìn bộ dáng hân bắt lực tự trách, không khỏi cảm thấy đau lòng. “Tốt lắm, hiện tại cái gì cũng không được suy nghĩ, ngồi xuống dùng cơm trước, ăn no rồi hảo hảo ngủ một giấc, đợi hừng đông ngày mai chậm rãi tra tiếp.”

“Ta ăn không vô.” Hân lắc lắc đầu vai nói.

“Ăn cơm cho ta!” Tú Vân kéo hân ngồi trên ghế, đem bát đĩa nhét vào trong tay Cố Thiên Hữu.

“Nhưng...” Thật sự không có khẩu vị.

“Nam tử hán đại trượng phu, bộ dạng ủ rũ như vậy giống cái gì?” Tú Vân kêu rống một tiếng. “Mau ăn! Ngươi không ăn..., ta... sẽ không để ý ngươi.”

Nghe xong lời đe dọa này của Tú Vân..., Cố Thiên Hữu nhin không được cười lên. “Năm đó ngươi cũng dữ với ta như vậy, bức ta phải ăn cơm...”

“Ngươi nói cái gì?” Nàng không nghe rõ ràng.

“Không có việc gì.” Cố Thiên Hữu ngoan ngoãn nghe lời của nàng ăn cơm, ăn hai ngụm mới phát hiện bụng thật sự rất đói, cơ hồ đem thức ăn trên bàn quét sạch.

Thấy Cố Thiên Hữu ăn như hổ đói, Tú Vân vội vàng múc chén canh cho hắn. “Cha ta cũng nghe nói chuyện Khuru gia, muốn ta tới hỏi xem có chỗ cần hắn hay không, tuy chân bị trật vẫn chưa hoàn toàn tốt, nhưng cũng muốn góp một phần lực lượng.”

“Bởi vì trên thi thể đều có vết đao, nguyên nhân cái chết đã rất rõ ràng, không cần phải khám nghiệm tử thi nữa, cho nên giúp ta cảm ơn Phương lão trước.” Cố Thiên Hữu đã no nê thoả mãn, con buồn ngủ tiếp tục đánh úp lại.

Tú Vân nhìn thấy hắn sắp nhắm mắt lại, thấy được vẻ rất mệt mỏi trên khuôn mặt hắn. “Nhanh nằm xuống nghỉ một lát thôi, biết ngươi rất bận rộn...”

“Nhưng ta muốn nói chuyện với ngươi một lát nữa...” Thần trí của hắn bắt đầu tan rã nói.

“Từ nay về sau có rất nhiều cơ hội.” Tú Vân dìu hắn từ trên ghế đứng lên, cả người Cố Thiên Hữu liền ngã dựa vào người nàng. “Chớ ngủ trước...”

Cố Thiên Hữu miễn cưỡng nhấc mí mắt lên, đi đến trước giường, liền nhịn không được ngã xuống.

“Như vậy muốn ngủ như thế nào?” Tú Vân xuất ra toàn lực lật người hắn, cõng hai giúp Cố Thiên Hữu, sau đó đắp chăn, định đi thổi tắt ánh nến, một bàn tay đưa qua bắt nàng.

“Không cần phải bỏ lại một mình ta...” Cố Thiên Hữu dùng một chút ý thức còn sót lại lẩm bẩm nói.

Tình cảnh trước mắt làm trong đầu Tú Vân dường như nhớ ra cái gì, giống như thật lâu trước đây cũng từng xảy ra chuyện giống vậy, chỉ có điều lúc ấy ôm nàng là nam hài nhỏ tuổi...

“Rốt cuộc là ai?” Tú Vân chỉ cảm thấy hình ảnh rất mơ hồ, như thế nào cũng không nhớ nổi.

“Chờ ta ngủ... Ngươi lại đi...” Mới nói đến đây, Cố Thiên Hữu đã bắt đầu ngáy to.

Tú Vân không muốn nghĩ nữa, đem chú ý trở về trên người nam nhân trên giường, bàn tay nhỏ bé của mình vẫn bị hắn cầm lấy không buông. “Được, ta chờ ngươi ngủ lại đi.”

Nhìn Cố Thiên Hữu tinh thần và thân thể đều mỗi một không chịu nổi thoáng cái ngủ rất sâu, so với bộ dáng luôn biểu hiện thành thạo thoải mái bình thường gặp được, thật là cách biệt một trời một vực, có thể thấy được hắn đã bị đá kích rất nhiều, Tú Vân hi vọng mình cũng có thể giúp đỡ chút gì.

Nàng ngồi một hồi lâu tại mép giường, bàn tay nhỏ bé bị cầm mới chậm rãi buông ra, lúc này nàng mới đứng dậy thổi tắt nến, sau đó đi ra cửa phòng.

Tác sư gia từ bên kia hành lang đi tới, vừa vặn nhìn thấy Tú Vân. “Đại nhân đang ngủ?”

“Dạ, hắn thoát nhìn mệt chết đi.” Tú Vân thờ dài.

“Đại nhân từ trước đến nay tự tin, bất quá vụ án này của Khuru gia thật sự làm cho hắn cảm thấy thất bại, nhưng Phương cô nương không cần lo lắng, hắn - người này không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy.” Tác sư gia vẫn rất lạc quan nói. “Đã muộn, ta tìm người tiễn ngươi trở về.”

Tú Vân cúi đầu nói tạ, về mặt lo lắng rồi đi.

Chỉ hy vọng có thể sớm một chút bắt được đám cường đạo kia, đây là kỳ vọng của nàng, cũng là của tất cả dân chúng Ngô huyện.

Ngày thứ ba xảy ra án mạng ——

“Đại lão gia đến đây!”

“Mọi người nhường một chút!”

Cố Thiên Hữu mặc quan phục, nghe được có dân chúng phát hiện hai cỗ thi thể chết chìm trong nước sông dưới cầu Bảo Đới, là một nam một nữ, lập tức tự mình đến xem xét, kỳ thật trong nội tâm mơ hồ cũng đoán được thân phận của hai người.

“Sao? Cha con Ngô trưởng phòng sao?” Cố Thiên Hữu hỏi Huyện thừa tới trước.

“Bắt đại nhân, xác thực là bọn họ.” Sau khi Huyện thừa so qua bức họa, gật đầu. “Hắn là chết không bao lâu, cho nên ngũ quan và hình thể cũng còn nhìn ra được, bất quá trên người lại có vết đao, ty chức không thể kết luận khi còn sống bị ngấm nước, hay là sau khi chết mới bị ném vào trong sông.

“Đây là giết người diệt khẩu sao?” Cố Thiên Hữu oán hận lẩm bẩm, đơn giản là bức họa của cha con Ngô trưởng phòng bị dán tại phố lớn ngõ nhỏ, đám cường đạo kia đơn giản giết hai người, miễn cho lộ hành tung ra ngoài.

Huyện thừa đi vào bên cạnh hắn, hỏi: “Đại nhân, cần tìm khám nghiệm tử thi đến khám nghiệm tử thi không?”

“Vết thương ở chân của Phuong lão vẫn không thể đi đường xa như vậy, bảo người mướn kiệu mát hạng nhất, khiêng hắn đến đây.” Cố Thiên Hữu nghĩ thầm việc này không phải chuyện đùa, vẫn cần người khám nghiệm tử thi có kinh nghiệm đến kết luận.

“Đại, đại nhân.” Huyện thừa ngay lập tức đi làm.

Dân chúng vây quanh xem đều lo lắng, chính là hi vọng sớm ngày phá án.

“Đại nhân phải nhanh chóng bắt được những cường đạo kia.”

“Những cường đạo kia thật sự quá tàn nhẫn, ngay cả trẻ mới sinh cũng không buông tha...”

“Sau khi bắt được phải đem bọn họ chém đầu hết!”

Cố Thiên Hữu hướng mọi người chấp tay. “Mọi người cứ yên tâm, bản quan nhất định sẽ tận lực bắt được đám cường đạo hung ác kia, trả lại cho Khuru gia một cái công đạo, cũng làm cho Ngô huyện khôi phục lại bình tĩnh.”

“Chúng ta tin tưởng đại nhân...” Các dân chúng dùng ánh mắt nhờ cậy nhìn hắn.

Qua không bao lâu, Phuong lão đã nhờ kiệu mát đến đây, Tú Vân tự nhiên cũng đi theo bên cạnh hắn.

“Vay phiền toái Phuong lão.” Cố Thiên Hữu lễ phép nói.

Phuong lão nhờ nữ nhũ đờ, chậm rãi bước xuống kiệu. “Đại nhân đừng nói như vậy, đây là chuyện tiểu nhân phải làm.” Nói xong, liền bắt đầu công việc của hắn.

Mà ở trong khoảng thời gian phụ thân làm việc, Tú Vân thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Cố Thiên Hữu, thấy khí sắc hắn không tốt, khó coi, hơn phân nửa là tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, nếu không phải trường hợp không đúng, thật muốn qua nói vài câu với hắn.

Cảm nhận được hai đạo ánh mắt thật sâu ngóng nhìn, Cố Thiên Hữu hướng nàng nặn ra một nụ yếu ớt, giống như là đang nói hắn không có việc gì, muốn Tú Vân an tâm.

“Khụ, khụ.” Có người ở bên cạnh cắt đứt bọn họ liếc mắt đưa tình.

Cố Thiên Hữu về mặt hậm hực. “Ta biết rõ ngươi muốn nói gì, bây giờ bản quan là Tri huyện, phải có bộ dạng làm quan, đúng hay không?”

“Đại nhân biết rõ là tốt rồi.” Tác sư gia khẽ nói.

Sau một lát, Phuong lão đã hoàn thành công việc của hắn. “Khởi bẩm đại nhân, bọn họ đều là bị giết rồi mới bị ném vào trong sông...”

Nghe xong kỹ càng, Cố Thiên Hữu cảm tạ hắn lần nữa, cũng muốn kiệu phu đưa Phuong lão về nhà.

Tú Vân thấy không có cơ hội nói chuyện với Cố Thiên Hữu, đành phải đợi buổi tối mới có cơ hội gặp mặt.

“Đại nhân đừng có nhìn nữa.” Tác sư gia thúc giục.

“Liền nhìn cũng không được?” Cố Thiên Hữu giả bộ bất mãn hỏi.

Tác sư gia liếc hắn. “Từ nay về sau còn sợ không có cơ hội nhìn sao?”

“Nói cũng phải, vậy trước tiên làm chính sự a.”

Cha con Ngô trưởng phòng đã chết ở chỗ này, đại biểu đám cường đạo kia có thể còn ở Tô Châu, thậm chí Ngô huyện, phải nghĩ biện pháp bắt được bọn họ, bước chân Cố Thiên Hữu không khỏi nhanh hơn, nhất định phải bắt được trước khi bọn họ phạm án lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lại qua một ngày ——

Khoảng giờ Dậu, Cố Thiên Hữu về tới nha môn, mới bước vào nội đường. Tác sư gia một mực chờ đợi tin tức lập tức truy vấn kết quả.

“Tri Phủ Tô Châu nói như thế nào?”

“Người thử đoán xem?” Cố Thiên Hữu đi đến hai cái chân đèn mỗi như rồi, ngồi xuống ghế thái sư, người hầu bên cạnh lập tức rót ly trà cho hắn.

Tác sư gia ngờ ngác một chút. “Tri Phủ Tô Châu không chịu đáp ứng?” Cũng bởi vì người trong nha môn không đủ, chỉ phải đi cầu kiến người lãnh đạo trực tiếp, thỉnh cầu đối phương viện trợ.

“Ta ngay cả bóng người đều không thấy...” Hắn uống một hơi hết nước trà. “Thật sự là đi một Tri Phủ Tô Châu về đường cho hươu chạy, đòi lấy một hoàng đế nhỏ chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, cũng bởi vì có cự thần làm chỗ dựa, mới có thể ngồi trên vị trí này, cư nhiên còn muốn thu tiền cửa của ta.”

“Đại nhân không có nói với lính gác cửa là vì Tô Châu nửa năm qua xảy ra vài vụ án cường đạo giết người cướp của?” Tác sư gia lại hỏi.

Cố Thiên Hữu nhắc nón che nắng trên đầu, đặt xuống bàn, hừ lạnh một tiếng. “Tự nhiên nói là vì chuyện lớn liên quan mạng người, còn đút mười lượng bạc, không thể tưởng được lính canh ác do thấy ta đi bộ đến, mà không phải ngồi kiệu, quá mức keo kiệt, liền trực tiếp đóng cửa chính lại.”

“Thật không nghĩ tới Tri Phủ Tô Châu này lại ngu ngốc vô năng như thế...” Tác sư gia trầm ngâm nói. “Xem ra ngày mai đại nhân nên đi cầu kiến tuần phủ Giang Tô, thuận tiện tâu hần một lần.”

“Tốt nhất hần đừng rơi vào tay ta, nếu không tiền lời sẽ tính cùng một chỗ.” Cố Thiên Hữu cười lạnh một tiếng, bắt quả cả người lập tức lại giống như không có khí lực. “Ta đây đối bụng đến trước ngực dán phía sau lưng...”

Tác sư gia trừng hần nửa ngày. “Ta còn suy nghĩ lúc nào đại nhân sẽ bắt đầu hô dói, Phương cô nương đang ở trong phủ giúp người chuẩn bị thức ăn.”

“Người không nói sớm.” Hắn lập tức từ trên ghế thái sư nhảy dựng lên, không thấy vẻ mặt vừa rồi nữa, bước chân nhẹ nhàng trở lại phủ quan phía sau nha môn.

Đi vào phủ quan của mình, Cố Thiên Hữu không khỏi nghĩ thầm, loại tư vị có người làm cơm chờ hần trở về thật tốt, càng khát vọng có thể sớm cưới Tú Vân vào cửa một chút, bắt quả cũng hiểu được phải đợi lòng bất xong đám cường đạo kia đưa ra xét xử, nếu không không cách nào cho dân chúng Ngô huyện một cái công đạo.

Vươn tay đẩy cửa phòng ra, Cố Thiên Hữu thấy Tú Vân ngồi bên cạnh bàn may vá xiêm y, mà món xiêm y đó còn nhìn rất quen mắt, đúng là trường bào của hần.

“Nương tử...” Miệng hần kêu ngọt.

“Ai là nương tử người?” mặt Tú Vân lập tức đỏ bừng lên, vội vàng đứng dậy.

“Đương nhiên là người, chỉ có nương tử của ta mới có thể nấu cơm cho ta ăn, còn giúp ta may quần áo.” Cố Thiên Hữu thừa cơ ôm eo của nàng nói.

“Ta chỉ... Nhìn thấy nó có một chỗ rách, dù sao cũng không có gì làm, liền thuận tay cầm lên vá.” Tú Vân đem trường bào nhét lại vào trong ngực của hần. “Trả lại cho người!”

Cố Thiên Hữu cười nhẹ hai tiếng, tự nhiên hiểu được nàng nghĩ một đằng nói một nẻo. “Lúc này ta đây cũng đói bụng, người muốn thuận tay đút ta ăn cơm hay không?”

“Tự mình ăn!” Tú Vân khề kêu một tiếng, đem chiếc đĩa nhét vào trong tay hần.

“Dạ, dạ, tự mình ăn.” Cố Thiên Hữu không muốn huyên náo quá phận, miễn cho nàng thẹn thùng đến chạy đi, vì vậy ngồi xuống ghế, mới bưng lên cơm trắng, lại nghĩ tới cái gì. “Bắt quả Phương lão ở nhà một mình, người lại không có bên người, có thể không tiện hay không?”

Tú Vân ngồi xuống một chiếc ghế khác. “Vốn ta cũng nghĩ như vậy, ngược lại là cha một mực thúc ta tới, chỉ là không muốn người bị đói.”

“Không sao, còn có Tác sư gia ở đây, tuy không thể so với món ăn ngon người tự mình làm, bắt quả miễn cưỡng có thể được thông qua.” Chỉ có điều nhiều lần chạy mấy lần nhà vệ sinh, hần cố tình thoải mái nói.

“Cha ta nói lúc này người cũng không thể ngã xuống, nếu không án mạng không phá được, đám cường đạo cũng không bắt được, cho nên ta không thể không tới.” Tú Vân thuật lại ý tứ phụ thân. “Lần trước người không phải đề nghị muốn ta cùng cha tạm thời đến phủ quan ở sao?”

Nghe vậy, Cố Thiên Hữu mở to mắt chờ mong. “Hần đã đáp ứng?”

“Cha nói tạm thời có thể đến chỗ người ở, như vậy ta liền không cần mỗi ngày chạy hai đầu, bắt quả chờ hần có thể một mình xuống giường tự do đi đi lại lại phải trở về nhà, bằng không người ta sẽ nói xấu.” Nàng nhún nhu lại rõ ràng hết lời của cha nói.

Cố Thiên Hữu lập tức cười híp mắt. “Thật sự tốt quá... Vậy sáng sớm ngày mai ta liền mượn cỗ kiệu đi đón hần tới, phòng trong phủ rất nhiều, người tùy tiện chọn hai gian đến ở, chỉ có điều không có người quét dọn, phải dọn dẹp trước một chút.”

“Ta biết rõ.” Tú Vân mới nói như vậy, nhìn qua cặp mắt đen nóng rực kia, không biết như thế nào, khuôn mặt cũng bị nung đỏ. “Nhìn ta làm gì? Mau ăn!”

“Dạ, dạ, nương tử hung dữ thật tốt!” Hắn một bộ dáng sợ vợ, làm cho Tú Vân không biết nên tức hay nên cười. “Nương tử quản giáo phải!”

“Ngươi... Ngươi lại nào!” Tú Vân giờ lên bàn tay nhỏ bé, làm bộ muốn đánh hắn.

“Được, được, không làm khó, không làm khó.” Cố Thiên Hữu cũng không muốn thật sự chọc giận nàng.

“Ngươi... Thật sự nắm chắc bắt được những cường đạo kia?” Nàng lo lắng hỏi.

Cố Thiên Hữu thu hồi thái độ cười hi hi, nhìn ra vẻ sầu lo ở đáy mắt Tú Vân, bởi vì một ngày phá không được án, mình bị mất chức là việc nhỏ, dân chúng cũng ngủ được không an ổn mới là chuyện lớn. “Chuyện do người làm, chỉ cần không buông bỏ, nhất định có thể bắt được, tin tưởng ta.”

“Ta đương nhiên tin tưởng.” Tú Vân không cần nghĩ ngợi nói.

“Cám ơn.” Hắn cầm tay nhỏ bé của nàng.

Hốc mắt Tú Vân nóng lên, cũng nắm chặt tay của hắn, hi vọng có thể trở thành lực lượng của Cố Thiên Hữu.

Buổi sáng hôm nay, cha con Phương gia tạm thời chuyển vào phủ quan ở.

Mà Cố Thiên Hữu cũng vì sớm ngày truy bắt đến đám cường đạo kia, sáng sớm phải đi cầu kiến tuần phủ Giang Tô, chờ mong đạt được hiệp trợ của hắn.

Cứ như vậy, mãi cho đến qua giờ Mùi.

Tác sư gia đợi trong nha môn ngẩng đầu nhìn sắc trời, nghĩ thầm Cố Thiên Hữu đi gặp tuần phủ Giang Tô, cũng sắp trở lại rồi, may mắn tuần phủ Giang Tô ở tại Tô Châu, đối với mấy vụ giết người này hắn là càng có thể cảm động lây, lại từng muốn đem nữ nhi gả cho hắn, tuy bị Cố Thiên Hữu dùng phương thức không dám trào cao để từ chối nhã nhặn, nhưng không đến mức nói chuyện rất khó khăn, tin tưởng lập tức phải người đến hiệp trợ.

“Há? Đại nhân đã trở lại?” Nhìn thấy người hầu phụ trách hầu hạ bưng nước trà từ trong nội đường đi ra, Tác sư gia cũng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Dạ, bất quá tâm tình đại nhân thật không tốt.” Người hầu trả lời.

“Chẳng lẽ lại...” Nói, hắn hoảng sợ bất định đi tới nội đường.

Cố Thiên Hữu trong phòng căn bản ngồi không yên, đang thông thả đi qua đi lại.

“Đại nhân!” Tác sư gia mở miệng kêu.

“Xem ra ta còn không đủ tư cách làm quan, còn không hiểu quy tắc trên quan trận này, cái gì gọi là không cầu có công, chỉ cầu không qua, mỗi người chỉ muốn qua loa xong việc, coi như chuyện gì đều chưa xảy ra, có thể giả tạo cảnh thái bình.” Hôm nay Cố Thiên Hữu thật đúng là thấy được. “Có câu nói làm quan chính là phải thập phần tinh thần, ba phần mở chính sự, bảy phần thì dùng nịnh nọt cấp trên, môn công phu này ta cũng còn chưa học đủ.”

Tác sư gia biết được có thể làm cho hắn tức giận cũng không dễ dàng, có thể thấy được hắn thật sự bị chọc tức, mới nghe được điều này, cũng hiểu đại khái. “Ngươi không gặp được tuần phủ Giang Tô?”

“Gặp thì gặp được, bất quá chỉ là liếc mắt đại khái với ta, trong lời nói còn ám hiệu ta đừng quá chăm chỉ, miễn cho bất quá chỉ là vụ án nho nhỏ, cuối cùng nào đến tai hoàng đế, như vậy thời gian tới mọi người sẽ không sống khá giả.” Cố Thiên Hữu hừ nhẹ hai tiếng. “Đám làm quan này đều cùng một dạng.

“Đại nhân cũng là quan.” Tác sư gia lạnh lạnh nói.

Cố Thiên Hữu mặt trắng không còn chút máu. “Không cần ngươi tới nhắc nhở ta.”

“Xem ra hắn hơn phân nửa còn đang ghi hận đại nhân không biết tốt xấu, cự tuyệt hôn sự, hiện tại ngươi cuối cùng hiểu được một quan thất phẩm nho nhỏ sức có hạn, chỉ có nắm giữ quyền lực càng lớn mới làm tốt việc được.” Tác sư gia vẫn mong chờ người nam nhân này có thể tích cực một chút, nghĩ biện pháp bò lên trên quan chức cao. “Huống chi nịnh nọt cấp trên là việc cần thiết trên quan trường, nếu như đại nhân lúc trước đáp ứng làm con rể tuần phủ Giang Tô, tin tưởng hắn sẽ không đối với ngươi như vậy.”

Không muốn cùng Tác sư gia cãi cọ loại sự tình này, Cố Thiên Hữu đợi tức giận trong lồng ngực thoáng cởi ra chút ít, lúc này mới ngồi xuống. “Trong nha môn có chuyện gì sao?”

“Có bộ khoái nói phát hiện vài người lạ mặt bên ngoài vào phùng rượu, bởi vì đại nhân không ở, cho nên Huyện thừa đành phải đi theo nhìn một chút.” Tác sư gia chỉ xuống vài hộp cơm trên bàn. “Đây là vài bánh mật và nắm xanh vài đại nương đưa tới, nói là mình làm, hi vọng sau khi đại nhân ăn có thể

lực và tinh thần bất đảm cường đạo kia.”

“Cảm tạ các nàng có lòng.” Cố Thiên Hữu ôn nhu cười một tiếng, vươn tay cầm cái bánh mật ăn. “Đáng tiếc trời cao hoàng đế xa, cho dù giờ phút này vào kinh diện thánh, đến lúc đó, đảm cường đạo kia chỉ sợ sớm đã thoát được vô ảnh vô tung, cũng chỉ tự mình nghĩ biện pháp thôi.” Nhớ ngày đó cùng hoàng đế nói nguyện ý làm thất phẩm Tri huyện, hoàng đế còn rất kinh ngạc hẳn trạng nguyên này chỉ muốn chính thức vì dân chúng làm việc, không muốn làm đại quan, cũng đối với mình càng thêm tán thưởng, thậm chí mở miệng vàng, có bất kỳ khó khăn có thể trực tiếp vào cung yết kiến, nhưng trước mắt thời gian cấp bách, thật sự là không kịp.

Tác sư gia hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua. “Hiện tại bên ngoài tình hình căng thẳng, dân chúng cũng rất lưu ý một ít người xa lạ, đảm cường đạo kia đến tốt cùng sẽ núp ở chỗ nào?”

“Cũng bởi vì như vậy, khả năng xen lẫn trong phố xá liền giảm xuống, bởi vì lạ mặt, càng sẽ bị người hoài nghi, như vậy hay là trong núi, núi rừng trùng điệp, trong núi có thể....” Cố Thiên Hữu càng đắn đo, bởi vì phạm vi quá rộng, nhân thủ lại không đủ, muốn huy động tìm khó càng thêm khó.

Nói đến đây, chỉ thấy Huyện thừa đã trở lại. “Gặp qua đại nhân!”

Cố Thiên Hữu nhìn chằm chằm hắn hỏi: “Tra được như thế nào?”

“Khi ty chức chạy tới phường rượu, tính cảnh giác của mấy người kia rất cao, lập tức tiến vào ngõ nhỏ biến mất.” Mật Huyện thừa có nét hồ thẹn. “Sau đó hỏi chương quầy tiệm rượu, biết những người kia mua ba vò rượu lớn, hơn nửa ra tay cũng rất hào phóng.”

“Đại nhân, có một manh mối rồi.” Tác sư gia lộ ra sắc mặt vui mừng nói.

“Ừ.” Cố Thiên Hữu cũng nghĩ như vậy, vì vậy lại phân phó Huyện thừa. “Bảo bộ khoái tiếp tục truy đuổi tin tức mấy người kia.”

Huyện thừa lĩnh mệnh ra khỏi.

“Đại nhân...” Tác sư gia đi lấy văn phòng tứ bảo, sau đó tại trên giấy Tuyên Thành vẽ ra sơ lược địa hình chung quanh Ngô huyện. “Theo ý ta, bọn họ có thể ẩn núp tại vùng núi này...”

Cố Thiên Hữu ngưng mắt trầm tư, hai người cứ như vậy thảo luận đến màn đêm buông xuống.

Tối hôm đó, sắp đến giờ Tuất, Tú Vân hầu hạ phụ thân ăn xong, lúc này mới đi vào chỗ ở của Cố Thiên Hữu.

Tuy hôm nay mới chuyển vào ở, bất quá nàng cũng nhìn ra được một phủ quan to như vậy không có bao nhiêu người, ngoại trừ một đại thẩm phụ trách giặt quần áo, còn lại chính là lính canh cửa, một người hầu, cùng với hai ba nô tài làm việc lật vật, làm việc đều dựa vào chính mình động thủ, không giống như các quan lão gia khác đều là nô bộc thành đàn.

“Phương cô nương!” Người hầu thu thập xong bát đĩa, từ trong phòng đi ra, nhìn thấy nàng liền bắt chuyện.

Tú Vân liếc qua đồ ăn không hết, không khỏi có chút ngoài ý muốn, đây chính là chuyện trước chưa bao giờ có. “Đại nhân không thoải mái sao?”

“Ngày hôm nay đại nhân bị chọc tức, cho nên khẩu vị không tốt.” Người hầu đơn giản trả lời hai câu đã đi.

Lời nói của người hầu làm cho Tú Vân rất để ý, vì vậy đến ngoài cửa phòng, gõ hai cái trên ván cửa.

“Vào đi.” Người bên trong đáp.

Cố Thiên Hữu ngồi ở bên cạnh bàn một tay ôm trán, mí mắt đóng chặt, giống như đang suy tư chuyện lớn gì, cũng không cần hỏi lại, ngoại trừ án mạng Khâu gia, không có chuyện khác. “Hôm nay không cần hầu hạ, ngươi đi nghỉ ngơi đi.” Hắn tưởng người hầu vào.

“Người nên sớm nghỉ ngơi là người mới đúng.” Tú Vân mềm giọng nói.

Cố Thiên Hữu phút chốc ngẩng khuôn mặt tuần tú lên, nhìn thấy nàng, lập tức nâng cao khóe miệng cười hình cung. “Ta đã quên hôm nay ngươi và Phương lão chuyển vào ở, có cần cái gì cứ việc nói.”

“Ta và cha cái gì cũng không cần...” Tú Vân quan tâm chính là hắn. “Vấn đề là ngươi cần gì?”

Nghe vậy, Cố Thiên Hữu vươn tay giữ chặt nàng, thoáng dùng lực, liền đem thân thể ôm vào trên đầu gối, cử động thân mật này làm cho Tú Vân vừa thẹn vừa giận.

“Ngươi... Nhanh để cho ta đứng dậy!” Nàng vùng mạnh đôi bàn tay trắng như phấn.

“Không phải ngươi hỏi ta cần gì?” Cố Thiên Hữu đơn giản ôm càng chặt. “Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, để cho ta biết mình không phải một mình là tốt rồi.”

Tú Vân kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú gần ngay trước mắt, lông mày nhiều hơn chút ít nếp nhăn, làm cho nàng không khỏi vuốt lên, giờ phút này thà rằng Cố Thiên Hữu nói chuyện lỗ mãng không đứng đắn như ngày thường, cũng không cần tâm sự nặng nề như vậy. “Nghe nói hôm nay ngươi bị chọc

tức?”

“Loại sự tình này cũng bình thường không can hệ gì, không tính bị khinh bỉ, chỉ là... đang vội suy nghĩ phá án, khó tránh khỏi vội vàng nóng nảy một chút.” Hân đã nói lái đi.

“Ngươi cố gắng như vậy, lão thiên gia nhất định thấy.” Tú Vân thật hy vọng có thể làm nhiều chuyện hơn vì hân. “Huống chi bộ dạng không vui, một chút cũng không giống ngươi.”

Cố Thiên Hữu cười sang sảng một tiếng. “Nói cũng phải, ta làm sao có thể thua đám cường đạo giết người không chớp mắt kia, cái này chẳng phải khiến cho người khác chế giễu sao.”

“Nhưng cũng đừng quá tự tin.” Nàng kiêu hãnh một tiếng, tức thời tạt ly nước lạnh.

“Nương tử dạy rất đúng.” Cố Thiên Hữu cúi đầu nói.

Tú Vân vẻ mặt vừa bức mình vừa buồn cười, bắt quá cái dạng này mới là hân. “Nhất định có thể bắt được bọn họ, mỗi ngày ta sẽ khẩn cầu ông trời...”

Nghe lời nói chân thành vô cùng tha thiết của Tú Vân, làm cho ngực Cố Thiên Hữu nóng lên, cổ họng co rút nhanh, rốt cuộc kim lòng không được cúi xuống, há miệng chiếm lấy miệng nhỏ của nàng.

“Có thể gặp được ngươi và cha ngươi... Thật sự là quá tốt...” Bất kể là mười năm trước, hay là mười năm sau, Cố Thiên Hữu đều vì thế cảm tạ trên trời an bài.

Đương bốn phía môi dán che cùng nhau, từ nhẹ nghiêng chậm mát, dần dần sâu sắc, vốn chỉ là an ủi đơn thuần, dần dần tăng thêm tình dục, hô hấp cả hai cũng có vẻ dồn dập.

Đây không phải lần đầu tiên Cố Thiên Hữu hôn nàng, chỉ có điều trước luôn tận lực dừng lại vì lễ, vờ vờ lướt qua mà thôi, nhưng giờ phút này Tú Vân lại có thể cảm nhận được không giống như lúc trước, còn có cánh tay nam tính ôm ấp mình buộc được thật chặt, thật giống như trên người hân có loại áp lực căng cứng nhưng không cách nào mở miệng thổ lộ, chỉ có thể nhờ vào nụ hôn này thoáng giải phóng.

Nàng nên trong lúc tất cả còn kịp ngăn cản mới đúng, Tú Vân tự nói trong lòng, nhưng khi môi nam tính thờ dốc dỏi đi, chuyển hướng ngậm lấy một vành tai thanh tú trắng nõn, thân thể run rẩy theo, tất cả lễ giáo cùng rứt rứt từng bước một tan rã tứ tán.

Bởi vì là người nam nhân này, mới có thể làm cho nàng không cách phòng ngự, cũng bởi vì thương hân, cho nên không muốn kháng cự, Tú Vân mơ hồ suy nghĩ trong đầu.

Đúng vậy! Nàng không chỉ động tâm, yêu mến mà thôi, mà là yêu Cố Thiên Hữu rồi, thương bộ dạng vui đùa âm ỉ không đứng đắn của hân, cũng thương thái độ chăm chú phá án của hân, cho nên mặc dù phải trả giá trong sạch của mình, đơn giản là hân, nàng cam tâm tình nguyện, không oán không hối. Cố Thiên Hữu mút lấy vành tai của nàng, sau đó chậm rãi hôn xuống, ngón tay nam tính có chút ngốc cời bỏ nút cài ở cổ áo Tú Vân, làm cho môi chụm lên da thịt trên cổ.

“Tú Vân...”

“Ừ?” Giọng nam tử khàn khàn vang bên tai làm cho thân thể Tú Vân run rẩy càng rõ hơn.

“Còn tiếp tục như vậy... ngươi biết sẽ phát sinh... Chuyện gì chứ?” Cố Thiên Hữu muốn dùng giọng điệu trêu tức hỏi, nhưng không thành công, yêu cầu mãnh liệt làm cho hân ân nhân cực kỳ thống khổ.

“Ừ...” Tú Vân nhỏ giọng như muỗi trả lời, tuy không rõ lắm quá trình này sẽ diễn ra như thế nào, nhưng cũng biết nàng sẽ trở thành nữ nhân của hân.

“Chúng ta còn chưa có thành thân... Ngươi chịu không?” Hân không ngừng hôn hai má của nàng, cái cảm hỏi. “Thừa dịp hiện tại ta còn có thể... ngừng được...”

Không muốn muốn nàng trước khi không có danh phận, Cố Thiên Hữu liệu mình muốn đè xuống dục vọng đã trở dậy, ngay cả trán đều nổi lên một lớp mồ hôi mỏng.

Loại lời nói mắc cỡ chết người này muốn một cô nương trả lời thế nào?

“Không, không nên hỏi ta...” Tú Vân tức giận nói.

Cố Thiên Hữu khàn khàn nở nụ cười. “Như vậy ta hỏi ai?”

“Không, không biết...” Nàng bởi vì tiếng cười kia mà đắm hân một cái.

“Như vậy... có thể chứ?” Cố Thiên Hữu hỏi.

Tú Vân nhìn xem khuôn mặt tuấn tú trướng đỏ của hân, tựa hồ thật sự rất thống khổ, biết rõ nếu nàng không gật đầu, người nam nhân này chắc không tiếp tục.

“Ừ...” Nàng rất xấu hổ nhỏ tiếng trả lời.

“Chờ vụ án này kết thúc... ta lập tức mời bà mới đến cầu hôn...” Hấn nghiêm túc nói. “Đợi một thời gian nữa là tốt rồi...” Cố Thiên Hữu ôm thân thể mềm mại trên gối mình lên, đi về phía giường.

Tú Vân có chút ngượng ngùng, cũng có chút khần trương nắm chặt áo dài của hấn, tùy ý Cố Thiên Hữu đem nàng đặt ở trên giường, chỉ là như vậy, nhiệt độ trên mặt liền tăng lên.

“Ta biết rõ.” Tú Vân tự nhiên tin tưởng hấn sẽ phụ trách, bởi vì vụ án chưa phá, thi cốt người Khuru gia chưa lạnh, thân là Tri huyện hấn lại có thể nào chỉ lo mờ việc vui.

Cố Thiên Hữu đem nàng đặt ở dưới thân, hôn hít cái miệng nhỏ nhắn mềm mại. “Muốn đồng ý trước hay không, miễn cho đến lúc đó ta không muốn chịu trách nhiệm?”

Nghe vậy, Tú Vân bật cười. “Ta không nói không tin.”

“Nói không chừng ta thật ra là tình lang bạc bội, là kẻ hay thay lòng đổi dạ, chuyên môn lừa gạt tình cảm các cô nương.” Cố Thiên Hữu trêu chọc nói.

Tú Vân dĩ nhiên cười không thể ngừng. “Thật vậy chẳng? Vậy ta nên nhanh chóng rời đi...”

“Ừ hừ, đã quá muộn...” Bàn tay hấn chui vào vạt áo, xoa bóp nơi có lỗi có lỗm, Tú Vân cắn môi dưới, vừa thẹn lại e sợ, làm cho dục vọng Cố Thiên Hữu bùng nổ. “Tú Vân... Ta thích ngươi rất lâu...”

“Ở đâu ra đã lâu?” Tú Vân cười giận một tiếng. “Chúng ta mới nhận thức không đến ba tháng...”

Cố Thiên Hữu kéo áo nàng xuống. “Ta lại cảm thấy đã nhiều năm...” Tú Vân sẽ không biết hấn yêu mến nàng mười năm rồi, chưa từng thay đổi.

Những lời này làm cho ngực Tú Vân tràn đầy vui sướng và cảm động, làm cho khóe mắt nàng ẩm ướt, nước mắt muốn chảy xuống. “Ta cũng rất thích rất thích ngươi...”

“Đương nhiên phải thích... Không có khả năng có người không thích...” Cố Thiên Hữu tự biên tự diễn nói.

Tú Vân cười đến đau bụng. “Thật không biết nên nói ngươi như thế nào...”

“Như vậy hôn ta là tốt rồi...” Hấn cũng cười trường bào, quần áo trên người mình nói.

Quần áo trên người hai người không còn thừa nhiều lắm, hơn nữa tứ chi quần giao, càng thêm mất trật tự...

“Tú Vân...” Bàn tay nam tính rút đi vật che đậy cuối cùng trên thân thể mềm mại, thân thể mỹ lệ mảnh khảnh lọt vào hết trong mắt, làm cho cứng rần dưới bụng của hấn càng đau đớn hơn. “Ngươi cũng là nữ nhân đầu tiên của ta...”

“Ngươi... Nói cho ta biết cái này làm cái gì?” Mặt mũi Tú Vân tràn đầy ửng đỏ trừng hấn.

Cố Thiên Hữu vuốt ve bộ ngực mềm mại của nàng, nghe thấy Tú Vân dật ra tiếng thở dốc kiều mị, thanh âm này làm cho thân hình hấn càng thêm căng thẳng. “Đương nhiên để cho ngươi biết rõ ta không phải nam nhân thích tầm hoa vấn liễu... Thích ta sò ngươi như vậy không?” Chỉ có Tú Vân mới có thể kích khởi dục vọng của hấn.

“Không nên hỏi ta...” Nàng hờn dỗi reo lên.

“Uh, uh, ta không hỏi...” Cố Thiên Hữu dựa vào bản năng nam tính, chạm môi lên ngực của nàng, nghe tiếng rên rỉ kiều mị của Tú Vân, nếm tư vị nàng...

Lửa dục dần dần bốc cháy lên, kèm theo tiếng thở dốc của hai người, học tập như thế nào lấy lòng đối phương, không có kỹ xảo, mà là tâm hồn hoà hợp.

Bọn họ ôm chặt nhau, cảm nhận được đối phương càng gần.

Ánh nến trên bàn phát ra tiếng rất nhỏ, không làm kinh động hai người ôm nhau, sau một lát, Tú Vân nghĩ đến không thể qua đêm ở chỗ này, nếu buổi sáng ngày mai người hầu của Cố Thiên Hữu tiến đến hầu hạ bắt gặp, trường hợp như vậy làm cho người ta rất thẹn thùng.

“Ta phải trở về phòng mình...” Tú Vân nhẹ giọng nói.

Cố Thiên Hữu gượng chống, mơ hồ không rõ hỏi: “Ừ... Ngươi vừa mới nói... cái gì?”

“Không có gì, ngươi nhanh ngủ đi.” Nàng không muốn phiền hấn.

Nghe vậy, Cố Thiên Hữu lập tức nặng nề ngủ.

Thăng đến xác định nam nhân trên giường ngủ rất sâu, sét đánh cũng không tỉnh, Tú Văn mới lén lút đứng dậy, dìu trạng giữa hai chân làm cho nàng lại nghĩ tới chuyện vừa trải qua, vội vàng bịt lấy hai gò má nóng đỏ xuống giường.

Tú Văn thổi tắt nến, thổi lui ra bên ngoài phòng, chỉ có trăng sáng nhìn thấy mặt mũi hoặc của nữ nhân trên mặt nàng.

Ngày hôm sau ——

Mới qua giờ Dần, bên ngoài còn tối, Cố Thiên Hữu phải chuẩn bị đến nha môn xử lý công vụ, khi hắn tiếp nhận quan phục người hầu đưa mặc vào, có người đẩy cửa phòng ra bước vào.

“Đại nhân...” Tác sư gia vừa vặn tìm hắn thảo luận vụ án.

Cố Thiên Hữu còn tưởng là Tú Văn đến đưa điểm tâm cho hắn, xem thấy không phải, lập tức thất vọng thờ dài, điều này làm cho Tác sư gia rất bất mãn.

“Đây là biểu lộ gì?” Tác sư gia trừng mắt hỏi. “Phương cô nương đang ở nhà bếp nấu cháo, một lát sẽ mang tới.” Dùng đầu gối nghĩ cũng biết hắn muốn gặp ai.

“Thật vậy chăng?” Cố Thiên Hữu chợt lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

Tác sư gia lại đang mắng một câu thấy sắc quên bạn trong nội tâm. “Ăn xong cháo, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, cũng đừng chỉ lo tư tình nhi nữ.”

“Dạ, dạ, phải” hắn kéo giọng nói.

Quả nhiên trong chốc lát, Tú Văn đã bung điểm tâm vào cửa rồi, nhìn trộm thấy Cố Thiên Hữu cười mị mị con mắt đẹp, đỏ ửng lại bò lên trên khuôn mặt nàng.

Tú Văn cúi mặt xuống nằm thức ăn. “Đại... đại nhân mời dùng!”

“Khụ, người hôm nay... không nên để quá mệt mỏi, phải nghỉ ngơi nhiều.” Cố Thiên Hữu hắng giọng, ngại Tác sư gia cũng ở đây, chỉ có thể ám hiệu như vậy, Tú Văn hẳn là nghe hiểu được.

“Ta sẽ.” Khuôn mặt Tú Văn cúi xuống thấp hơn.

Tác sư gia liếc mắt. “Đại nhân ăn nhanh lên đi.”

“Trong nhà bếp còn có cháo, nếu Tác sư gia không chê cũng xin dùng một chút.” Tú Văn lễ phép mời. “Ta đây đi ra ngoài trước.”

“Nương tử!” Cố Thiên Hữu lại gọi nàng. “Buổi tối đừng quên giúp ta chuẩn bị đồ ăn.”

“Ta biết rõ.” Tú Văn kiêu trừng hắn.

Cho đến lúc cửa phòng đóng lại, Cố Thiên Hữu vẫn còn ngây ngô cười.

“Lúc này không chỉ gọi khuê danh, còn gọi nương tử.” Tác sư gia khề nói.

“Ta biết rõ người hâm mộ.” Về mặt Cố Thiên Hữu thỏa mãn uống cháo.

“Ai hâm mộ?” Tác sư gia trách mắng. “Ăn xong cháo phải bắt đầu làm chính sự rồi, hôm nay phải phái vài cái bộ khoái đến gần núi Linh Nham tìm tòi?”

“Ừ, bất quá địa phương có thể ẩn thân ở đó nhiều lắm, phải mất nhiều thời gian.” Hắn thu lại khóe miệng cười hình cung, một mặt ăn cháo, một mặt tính toán, cho dù Cố Thiên Hữu có tự tin, cũng không cho rằng trong vòng một hai ngày sẽ có tin tức tốt truyền đến.

Tác sư gia trầm tư một lát. “Đã như vậy, dọa bọn họ ra là được.”

“Tác sư gia có cao kiến gì?” Cố Thiên Hữu nhướng mày hỏi.

“Không bằng như vậy...” Tác sư gia khom người tiến đến bên tai hắn, đem kế hoạch của mình nói ra. “Đã không biết bọn họ núp ở chỗ nào, vậy ‘đả thảo kinh xà’, bất quá một chiêu này cũng rất mạo hiểm, chỉ sợ những cường đạo kia sẽ thoát đi Tô Châu, muốn bắt cũng khó khăn.”

Cố Thiên Hữu cân nhắc tới lui, vẫn chấp nhận ý kiến này.

“Không! Cứ làm như thế, điểm nguy hiểm ấy ta còn có thể tha thứ được.” Nói, hắn gió cuốn mây tan ăn xong cháo và hai đĩa thức ăn, liền cùng Tác sư gia vào nha môn, cũng triệu tập tất cả bộ khoái.

Theo lệnh Tri huyện đại nhân, vài bộ khoái mang chiêng trống lên núi Linh Nham, cứ một đường gõ gõ như vậy, đến cả động vật trong núi đều bị dọa sợ tới mức chạy trốn tứ phía.

Tình huống như vậy liên tục mười ngày, Cố Thiên Hữu còn đặc biệt bảo người trong nha môn ăn mặc giống như dân chúng, giám thị trên mấy con đường,

chỉ cần phát hiện hành tung người khả nghi thì lập tức hồi báo.

Cứ như vậy trải qua suốt mười ngày, tất cả mọi người đã mệt mỏi đến người ngã ngựa đổ rồi, nhưng manh mối liên quan đến đám cường đạo kia vẫn rất ít. Cố Thiên Hữu vẫn giữ vững tinh thần, thân là Huyện lệnh, cũng không thể lộ ra nửa điểm bộ dáng nổi giận nản chí, nếu không đám thuộc hạ tin tưởng cũng sẽ bị đổ theo.

Cho đến tối, Cố Thiên Hữu về tới phủ quan, đi vào trong phòng, mới để cho mình lộ ra một chút về mệt mỏi.

Tú Vân bung chén thuốc đã nấu xong vào phòng, nhìn thấy hán ngòi ngủ gật bên cạnh bàn, trước tiên đặt đồ xuống. “Hay là nghỉ một lát đi, nếu vài ngày liền đều ngủ ít như vậy, thân thể như thế nào chịu được.”

“Trước khi chưa bắt được đám cường đạo kia, ta không thể ngủ an ổn được.” Cố Thiên Hữu ngồi thẳng người, nhìn xem nàng ngồi xuống mức cạnh. “Đây là cái gì?”

“Ta mời đại phu bốc phương thuốc bổ, ít nhất phải bồi bổ thân thể cho nguoi.” Tú Vân đem chén thuốc đưa cho hán. “Mau thừa dịp còn nóng uống đi.”

Cố Thiên Hữu cảm động hít hít khí, sau đó tựa đầu trên vai nàng. “Có nương tử thật tốt... Có đồ ăn nóng hổi, còn có thể nấu thuốc bồi bổ thân thể cho ta...”

“Nguoi, nguoi đừng náo loạn nữa, nhanh uống... uồ... ng!” Tú Vân nũng nịu mắng.

“... Sau này trong đêm còn có thể ôm ngủ, không cần lại gối đầu một mình khó ngủ.” Cố Thiên Hữu ám muội nói.

Tú Vân vừa xấu hổ mắng: “Nguoi còn không đứng đắn như vậy, ta không để ý tới nguoi.”

“Được, được, ta đứng đắn một chút.” Hán vội vàng thu hồi cười giỡn, nghe lời uống thuốc bổ.

“Có chuyện gì đợi sáng ngày mai lại nói, ngủ một lát đi.” Tú Vân biết rõ nói cũng vô dụng, vì ý thức trách nhiệm của nam nhân này nặng hơn ai hết.

Cố Thiên Hữu cười cười, không muốn Tú Vân lo lắng quá mức. “Ta và Tác sư gia nói chuyện xong sẽ nghỉ ngơi... Đêm nay để nguoi ngủ một mình, thật là có chút áy náy.”

“Nguoi nghĩ rằng ta tới chỗ này làm cái gì?” Mặt Tú Vân như lửa thiêu nũng nịu, chột xấu hổ đứng dậy. “Ta muốn trở về phòng của mình...”

“Nương tử!” Cố Thiên Hữu cười to gọi nàng, bất quá Tú Vân đã dùng sức đóng cửa phòng.

Thấy Tú Vân thật sự tức mà chạy, hán lại uống một ngụm thuốc trên tay, mặc dù đắng, nhưng tâm hán lại ngọt, ấm áp.

Có lẽ thật là ông trời có mắt, cũng có lẽ là do hai mươi lăm oan hồn của Khuru gia âm thầm phù hộ, sự tình rốt cuộc xuất hiện chuyển biến tốt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Án mạng xảy ra đã hơn nửa tháng.

“Đại nhân!” Còn chưa tới giữa trưa, bộ khoái đi vào nha môn liền đến nội đường bẩm báo.

Cố Thiên Hữu đang cùng Huyện thừa với Tác sư gia nghiên cứu tiến triển án mạng, suy tư còn có phương hướng khác hay không, nhìn thấy bộ khoái tiến đến, liền ngừng đầu lên hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm đại nhân, có một người gọi Mã Tề bắt một nam nhân đến nha môn, nói người này ở bên ngoài phủ lão gia hán nhìn tới nhìn lui, lại lén lén lút lút theo dõi chủ tớ bọn họ, bộ dạng xem ra thập phần khả nghi, cho nên mới chụp đôi phương tới xin đại nhân kiểm tra cẩn thận.” Bộ khoái ôm quyền trả lời.

“Hán thật sự nói như vậy?” Trong lòng Cố Thiên Hữu vừa động, rất khó không liên tưởng chuyện này với vụ án mạng Khâu gia. “Lão gia nhà hán xưng hô như thế nào? Ở chỗ nào?”

Bộ khoái lập tức trả lời: “Hán nói lão gia nhà hán họ Ngải, là từ thành Bắc Kinh đến Tô Châu nói chuyện làm ăn với người ta, phụng đệ chẳng qua là tạm thời thuê ở.”

“Đại nhân, đám cường đạo kia hình như hay ra tay với những người từ vùng ngoài tới làm ăn.” Tác sư giả mở miệng nhắc nhở. “Phải hỏi rõ mới được.”

Nghe vậy, Cố Thiên Hữu lập tức đứng dậy. “Lập tức thẳng đường!”

Đội Cố Thiên Hữu mặc quan phục đi vào đại đường, ngồi xuống phía sau bàn xử án, thoáng nhìn nam tử cao cao đứng ở dưới, theo ngũ quan và thể trạng đến xem hơn phân nửa là người tự miễn, ước chừng chính là vị nam tử tên Mã Tề theo như lời bộ khoái, chỉ thấy hần trời hai tay một nam tử cao gầy sau lưng, đề trên mặt đất không cách nào nhúc nhích, thân thủ hần cũng khá cao.

Cố Thiên Hữu chụp kinh đường mộc quát: “Dưới đường là người phương nào?”

“Tiểu nhân... Gọi Viên Bát...” Hần tử cao gầy áp a áp ứng nói. “Đại lão gia oan uổng... tiểu nhân cái gì cũng chưa làm, người nam nhân này liền đánh tiểu nhân... Còn đánh tiểu nhân bị thương...”

“Như vậy bản quan hỏi ngươi, vì sao rình coi ngoài phủ đệ người khác, còn theo dõi chủ tớ bọn họ, đến tột cùng có ý đồ gì?” Cố Thiên Hữu xem phản ứng chi tiết của Viên Bát, tìm sơ hở của hắn.

Viên Bát giả bộ đáng sợ hãi khiếp đảm. “Tiểu nhân chỉ là... đúng lúc đi ngang qua mà thôi... Huống chi đường cái bắt luận kẻ nào cũng có thể đi... Sao có thể nói tiểu nhân đang theo dõi? oan uổng quá, đại lão gia...”

“Ừ, ngươi nói cũng không phải không có đạo lý.” Hần vỗ vỗ cằm nói.

“Đại lão gia mình xét...” Viên Bát mãnh liệt đập đầu vang dội.

“Bản quan cũng rất muốn chứng minh ngươi bị oan uổng, nhưng ngươi hẳn là nghe nói qua gần đây Ngô huyện chúng ta đã xảy ra vụ án cường đạo xông vào trong phủ đệ giết người cướp của, bản quan một mực rất muốn bắt đám hung thủ kia, báo thù cho hai mươi lăm mạng người vô tội, để cho bọn họ có thể an tâm vào đất...” Nói đến đây, Cố Thiên Hữu dừng một chút. “Viên Bát, ngươi và vụ án đó thật không có quan hệ?”

“Tiểu nhân ngay cả giết gà cũng không dám, sao lại dám giết người? Đại lão gia oan uổng quá...” Viên Bát luôn mồm kêu oan.

Cố Thiên Hữu bình tĩnh nhìn Viên Bát quỳ gối ở dưới đường, đang nghĩ cách làm như thế nào mới có thể moi ra lời thật của hắn, cho dù thật sự không quan hệ với đám cường đạo kia, cũng chắc phạm phải vụ án khác, không có khả năng cứ như vậy thả người. “Bản quan nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một biện pháp, Viên Bát, ngươi đã nói không quan hệ với án mạng Khuru gia, như vậy bọn họ không phải ngươi hại chết, hẳn cũng không sợ quý.”

“Quý... Quý...” Viên Bát thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi.

“Đã không phải ngươi hại chết, cho dù bọn họ hóa thành quỷ cũng sẽ không tìm tới người vô tội...” Nhìn sắc mặt Viên Bát lúc trắng lúc xanh, Cố Thiên Hữu liền nảy ra một ý, nghĩ ra biện pháp tốt thử hắn. “Như vậy ngươi không nên chú ý tới việc cùng bọn họ một đêm mới đúng.”

Viên Bát run giọng hỏi: “Đại lão gia có ý tứ là...”

“Hai mươi lăm nhân mạng Khuru gia, đến hôm nay vẫn còn được quảng thi thể trong đại sảnh phủ đệ mình, người thân của bọn họ dự định đợi đến lúc bắt được đám cường đạo kia mới bằng lòng hạ táng, chỉ cần ngươi nguyện ý ở đó nghỉ ngơi một đêm, hơn nữa bình an vô sự, những oan hồn uổng mạng kia không tìm ngươi báo thù, như vậy có thể chứng minh ngươi thật sự trong sạch vô tội.” Hần cười híp mắt hỏi. “Viên Bát, ngươi không có vấn đề gì chứ?”

“Đại... Đại lão gia... đời này tiểu nhân sợ nhất thấy... người chết... Xin đại lão gia đừng... biện pháp khác...” Toàn thân Viên Bát phát run, nghĩ đến mình phải cùng người mình giết chết ở chung trong một gian phòng, hơn nữa còn là hai mươi mấy thi thể, dù là lá gan lớn hơn nữa, có mụ gan gan trời, chỉ tưởng tượng hình ảnh kia hai chân đã nhũn ra.

Cố Thiên Hữu cười rất chân thành. “Chỉ cần ngươi không có bất cứ quan hệ nào với đám cường đạo kia, sợ cái gì? Chỉ có điều trải qua nhiều ngày như vậy, hương vị không dễ ngủ lắm thôi... Ngươi tới!”

“Có thuộc hạ!” Hai gã bộ khoái tiến lên phía trước nói.

“Đem Viên Bát đến Khuru gia, nhốt hắn trong đại sảnh, vào giờ này ngày mai đón hắn ra.” Cố Thiên Hữu hi vọng hù dọa hắn như vậy có ích.

Nói xong, bộ khoái lập tức như muốn đem Viên Bát áp đi ra ngoài.

Viên Bát lập tức nghẹn ngào kêu to. “Không cần... Ta không muốn đi... Ta cũng chỉ nghe lệnh làm việc... Bọn họ không phải một mình ta giết...”

“Ngươi nói cái gì? Bản quan nghe không rõ.” Khuôn mặt tuần tú của Cố Thiên Hữu lạnh lại, lạnh lùng hỏi.

Hắn lại quỳ gối xuống đất, rất sợ chết khóc la ầm lên: “Tiểu nhân biết tội... Tiểu nhân sai rồi... Đại lão gia tha mạng... Tiểu nhân nguyện ý khai ra tin tức những người khác...”

Cố Thiên Hữu cười lạnh một tiếng. “Thật vậy chăng?”

“Tiểu nhân không dám lừa gạt đại lão gia...” Viên Bát sợ tới mức hồn cũng không còn. “Chỉ cần đừng để tiểu nhân ở lại Khuru gia... bảo tiểu nhân làm cái gì cũng được...”

“Những người khác núp ở chỗ nào?” Cổ Thiên Hữu hít một hơi thật sâu hỏi.

Viên Bát không ngừng phát run trả lời: “Vốn là chúng ta ở núi Linh Nham... Bởi vì gần đây bộ khoái thường đến chỗ đó... Cho nên bỏ chạy đến núi Hình Chi... Nói muốn cướp một lần nữa liền rời đi Tô Châu...”

“Bây giờ lập tức dẫn đường!” Nói xong Cổ Thiên Hữu liền đứng lên từ sau bàn xử án, lập tức hạ lệnh, tập hợp tất cả bộ khoái, chuẩn bị đến núi Hình Chi bắt người.

Trước khi xuất phát, Cổ Thiên Hữu còn nói tiếng cảm tạ với Mã Tề, nếu không phải hắn, không biết kéo dài tới khi nào mới có thể bắt được đám cường đạo, vụ án cũng không phá được.

Cứ như vậy, Viên Bát dẫn đường, Cổ Thiên Hữu cùng Huyện thừa mang theo tất cả bộ khoái đi vào núi Hình Chi, lại sợ đối phương có đề phòng, cho nên tạm thời án binh bất động, trước quan sát một hồi rồi tính tiếp.

Mãi cho đến sắc trời bắt đầu tối, những cường đạo ở trong nhà của thợ săn bỏ hoang nhiều năm rốt cục đi ra hít thở không khí, hơn nữa đề phòng cũng không còn nặng như vậy, Cổ Thiên Hữu mới khiến cho vài bộ khoái cường tráng chậm rãi tới gần, trước chế phục bên ngoài, sau đó mới đồng loạt xông vào trong phòng bắt những cường đạo khác, áp tải tất cả bọn họ về nha môn.

Khi dân chúng Ngô huyện nghe nói đám cường đạo kia đã bị bắt được, hơn nữa Tri huyện đại nhân lập tức muốn mở đường thăm vấn, lập tức một truyền mười, mười truyền một trăm, mọi người vứt xuống mọi việc trong tay, tất cả đều vọt tới bên ngoài nha môn, thoáng cái liền đầy ắp người, ai cũng đều muốn biết kết quả.

Chỉ thấy kể cả Viên Bát ở bên trong mười tên cường đạo đều bị còng tay xiềng chân, chia làm vài hàng quỳ gối dưới đường, Cổ Thiên Hữu nén giận trừng mắt nhìn lần lượt từng người đã từng là gương mặt hung ác, hôm nay mỗi người đầy bụi đất, hận không thể lập tức đưa bọn họ chém đầu răn chúng.

“... Các ngươi còn lời gì nói?” Khi Cổ Thiên Hữu sau bàn xử án vỗ kinh đường mộc, cường đạo quỳ gối ở dưới đều á khẩu không trả lời được, nói không ra lời.

Vài chục thanh đao bày trước mặt những cường đạo kia, tất cả đều là binh khí không lâu trước đây bọn họ cầm trên tay, phía trên còn có vết máu, thêm lời khai của Viên Bát, nhân chứng vật chứng đều đủ, bọn họ không phải chối cãi được nữa.

“Bản quan xử các ngươi bị chém lập tức hành quyết, buổi trưa ngày mai hành hình!”

Khi Tri huyện đại nhân đưa ra phán quyết, dân chúng bên ngoài cũng lập tức lớn tiếng hoan hô, tất cả mọi người có thể an tâm ngủ ngon giấc.

Buổi trưa hôm sau, tất cả dân chúng Ngô huyện đều tụ tập ở cửa chợ, để được tận mắt chứng kiến kết cục của mấy tên cường đạo vì tiền tài, không tiếc giết người đáng phải bị như vậy.

Cho đến khi đao của đao phủ rơi xuống, trong nháy mắt đó mọi người quả nhiên ‘đại khoái nhân tâm’ [hả lòng hả dạ].

“Cạn ly!”

Cổ Thiên Hữu đem tất cả những trình tự tiếp theo xử lý xong, trở lại nội đường nha môn, liền cho người hầu đi chuẩn bị hai bầu rượu, muốn cùng Huyện thừa, Tác sư gia hào hào uống hai ly.

“Chúc mừng đại nhân phá án, ty chức mời người một ly.” Huyện thừa nâng ly nói.

“Bản quan cũng muốn cảm ơn người.” Cổ Thiên Hữu chính thức thả lỏng tảng đá lớn trong lòng. “Còn có Tác sư gia, có một nửa công lao là của các người, hẳn là bản quan phải mời các người mới đúng.”

Cổ Thiên Hữu uống một hơi cạn sạch, còn muốn uống thêm mấy ly.

Tác sư gia biết rõ từ lượng hẳn không cao, mở miệng khuyên nhủ: “Đại nhân không cần phải quá miễn cưỡng.”

“Không sao, hôm nay có thể uống nhiều ly...” Nói xong hắn lại tự mình rót ly rượu. “Ly này cũng viếng những người vô tội uống mạng của Khuru gia... Khụ khụ...” Uống xong một ly lại rót một ly. “Ly này muốn cảm tạ ông trời... Làm cho bản quan có thể phá án...”

“Đại nhân đừng có uống nữa.” Huyện thừa gấp Tri huyện đã không thắng lực rượu, thử ngăn cản.

“Bản quan còn có thể... uống nữa...” Cổ Thiên Hữu bắt đầu choáng váng. “Các người ngồi xuống đi... Không cần phải lúc ẩn lúc hiện...”

Nghe vậy, Huyện thừa và Tác sư gia nhìn nhau, biết rõ hắn đã say.

Cổ Thiên Hữu lại gơ ly rượu lên. “Bản quan không có say... Chúng ta... Cạn thêm ly nữa...”

“Đừng có uống nữa.” Tác sư gia túm lấy ly rượu trên tay hắn, dùng ánh mắt ra hiệu người hầu. “Còn không mau vịn đại nhân trở lại phủ quan nghỉ ngơi.”

“Đại nhân đi tốt.” Người hầu lập tức dìu Cố Thiên Hữu lên, từng bước một đi ra nha môn.

“Ta tự mình đi...” Bước chân hắn không vững nói.

“Nơi này có cánh cửa.” Người hầu cẩn thận nhắc nhở.

“Ta thấy được...” Cố Thiên Hữu nói, nhưng thiếu chút nữa trượt chân.

Người hầu mất sức của chín trâu hai hổ mới dìu được Cố Thiên Hữu trở lại trong phủ quan. “Cũng sắp đến, đại nhân đừng ngủ lúc này...”

Ngay lúc này, Tú Vân đem áo khoác vừa vá xong ra ngoài đưa vào trong phòng Cố Thiên Hữu, mới đi ra liền gặp được chủ tớ từ hành lang bên kia đi tới.

“Đại nhân uống rượu say?” Nàng mới đến gần đã ngửi được mùi rượu.

“Bởi vì đại nhân rất cao hứng, uống nhiều ly.” Bởi vì có Tú Vân hỗ trợ dìu bên kia, mới khiến cho người hầu có thể thở một ngụm.

Tú Vân có thể lý giải tâm tình Cố Thiên Hữu, có thể bắt được đám cường đạo kia, không chỉ dân chúng Ngô huyện cao hứng, cả dân chúng Tô Châu cũng không cần lo lắng hãi hùng nữa.

“Tú Vân...” Lờ mờ trong lúc đó tựa hồ nghe đến thanh âm nữ nhân yêu thích, Cố Thiên Hữu mở mắt đẹp mê mang ra, cười nhẹ kêu. “Hôm nay ta... thật sự thật vui về...”

“Uh, ta biết rõ ngươi rất vui về.” Tú Vân cười trả lời.

Cố Thiên Hữu cảm thấy đầu thật choáng váng. “Vì cái gì... mọi thứ đều đang xoay, ah cả... ngươi cũng vậy?”

“Bởi vì ngươi uống rượu say.” Nàng cười mắng.

“Vậy sao?” Cố Thiên Hữu được Tú Vân và người hầu dìu vào trong phòng, cuối cùng thành công đặt hắn nằm xuống giường. “Tú Vân... ngày mai ta sẽ đi tìm bà mối...”

Khuôn mặt Tú Vân nóng lên. “Ta biết rõ, đúng rồi! Cha nói vết thương ở chân của hắn đã tốt rồi, cho nên bây giờ muốn về nhà ở... Chuyện này hay là đợi ngày mai rồi nói sau.” Thấy Cố Thiên Hữu say như vậy, mặc kệ nói với hắn cái gì, ngày mai tình lại hơn phân nửa cũng không nhớ rõ.

“Tú Vân...” Hắn không chịu ngoan ngoãn nằm xuống, đơn giản chỉ ôm lấy eo Tú Vân không buông.

“Ngươi... Mau buông...” Nàng giận muốn đẩy ra.

Người hầu gãi gãi đầu nói: “Phương cô nương, vậy đại nhân liền giao cho ngươi.”

“Ừ.” Hai gò má Tú Vân ửng đỏ cúi đầu, đợi cửa phòng đóng lại, nàng vừa thẹn vừa giận đánh Cố Thiên Hữu. “Đều là ngươi, không uống rượu được còn thích cạy mạnh như vậy...”

Cố Thiên Hữu đem khuôn mặt tuấn tú chôn trên ngực nàng, “Ngày mai chúng ta sẽ thành thân... Ta không muốn đợi nữa... Cũng đã chờ mười năm...”

“Cái gì mười năm?” Tú Vân cho hắn là nói lời say, mắt thật lớn sức lực mới cời quan phục trên người Cố Thiên Hữu được. “Tốt lắm, nhanh nằm xuống hảo hảo ngủ một giấc, bằng không ta liền không để ý tới ngươi.”

“Vâng... Nương tử...” Cố Thiên Hữu đáp một tiếng, đã ngáy to.

Tú Vân bật cười, đặt hắn nằm ngửa trên giường, hiện tại Cố Thiên Hữu có thể nói là đại anh hùng Ngô huyện, mình có thể gả cho nam nhân như vậy, là chuyện may mắn cỡ nào.

Đối với nữ tử mà nói, cuộc sống tốt cuộc không còn cầu mong gì hơn.

Mà giống như lời Tú Vân, Cố Thiên Hữu đã là nhân vật anh hùng trong suy nghĩ của dân chúng Ngô huyện, chỉ cần hắn ra khỏi nha môn, tất cả mọi người sẽ tự động tiến lên ân cần thăm hỏi thỉnh an.

Hôm sau gần giờ Dậu, hán phái người đem công văn đi đưa cho hai vị huyện lệnh Trương Châu và Nguyên Hoà, làm cho bọn họ biết rõ đám cường đạo kia toàn bộ đã đền tội, cũng chính thức tổng kết vụ án, lúc này Cố Thiên Hữu mới thay quan phục, thần thái nhàn nhã đi trên đường cái, đã lâu không có hứng thú đi tản bộ như vậy.

“Đại nhân khoẻ!” Tiếng hàn huyền không gián đoạn.

Dân chúng đi ngang qua bên cạnh Cố Thiên Hữu, không có người không biết hắn.

Cố Thiên Hữu thân thiết gật đầu. “Mọi người khổ cực.”

“Đây không phải đại lão gia chúng ta sao?” Triệu bà mai không biết tác hợp bao nhiêu cuộc hôn nhân cười ha hả đi đến trước. “Làm phiền đại lão gia, mọi người mới có thể sống an toàn.”

“Đây là việc bản quan nên làm.” Cố Thiên Hữu nhận ra người phụ nữ sáu mươi này chính là bà mai nổi tiếng ở Ngô huyện, nghe nói kinh nghiệm chu đáo, không có vụ nào không thành, đề nghị đến cầu hôn với Phương lão, hẳn là không có vấn đề.

Triệu bà mai vung khăn, cười đến thấy răng không thấy mắt. “Đại lão gia thật sự là quá khách khí, phải biết rằng có bao nhiêu cha mẹ mong chờ đem nữ nhi của mình gả cho đại lão gia, sẽ chờ đại lão gia lựa chọn người yêu thích...” Bà mai này mở miệng ngậm miệng đều không rời khỏi nghề chính.

“Bản quan có việc này muốn tìm người.” Hần nói.

Nghe vậy, con mắt Triệu bà mai sáng lên. “Chẳng lẽ đại lão gia muốn lấy vợ? Đại lão gia thích cô nương dạng nào, cứ nói ra điều kiện.”

Triệu bà mai vừa ồn ào, còn có không ít dân chúng đi qua nghe thấy được, lập tức đều vây quanh, châu đầu ghé tai, tin tưởng không bao lâu nữa, tin tức này sẽ truyền khắp.

“Đối tượng đã sớm có...” Cố Thiên Hữu nghĩ thầm thừa dịp đêm nay thuyết phục Phương lão đáp ứng để Tú Vân làm chính thất của hắn, mới có thể mời bà mối chính thức đến thăm cầu hôn. “Bất quá còn có chút vấn đề nhỏ cần giải quyết trước, đến lúc đó lại phiền toái Triệu bà mai.”

“Việc này đương nhiên không có vấn đề rồi, cũng không biết đại lão gia vừa ý khuê nữ nhà ai?” Có vụ làm ăn đến thăm, Triệu bà mai tự nhiên không muốn buông tha.

Cố Thiên Hữu vẻ mặt vui vẻ nói: “Chính là nữ nhi của Phương lão khám nghiệm tử thi trong nha môn bản quan - Tú Vân.”

“Ách...” Triệu bà mai lập tức tròn trịa mắt. “Đại lão gia muốn kết hôn chính là... nữ nhi... người khám nghiệm tử thi?” Vội vàng tưởng là danh môn thiên kim, hoặc là quan gia tiểu thư nào, cho nên nhất thời phản ứng không kịp. “Nhất định là ta nghe lầm rồi, đại lão gia lặp lại lần nữa.”

“Người không có nghe lầm, chính là nữ nhi của Phương lão khám nghiệm tử thi.” Cố Thiên Hữu cười nhìn biểu lộ giật mình của Triệu bà mai. “Bản quan chính là muốn lấy nàng!”

“Như vậy hẳn là... thiệp.” Triệu bà mai lúng túng cười.

“Đương nhiên là chính thất!” Hần nói như chém đinh chặt sắt.

“Ách... Ừ... Đại lão gia... Vụ này không lo môn không đáng hộ không đôi...” Triệu bà mai hơi khó xử.

Cố Thiên Hữu vẫn như trước cười híp mắt. “Thì ra cũng có hôn sự Triệu bà mai làm không thành, tác hợp không được.”

“Thành! Ta nhất định làm thành!” Nàng cũng không muốn đập phá chiêu bài của mình. “Chỉ cần đại lão gia nói một tiếng, ta - Triệu bà mai nhất định đem việc hôn nhân nói thành.”

“Vậy thì chờ bản quan giải quyết vấn đề nhỏ kia, kế tiếp làm phiền người.” Nói xong, Cố Thiên Hữu liền chấp hai tay sau lưng, tiếp tục tản bộ.

Nhìn qua thân ảnh cao to của Tri huyện đại nhân, Triệu bà mai lắc cái đầu hoa râm, thật đúng là chưa thấy có một vị quan nào nguyện ý lấy nữ nhi của người khám nghiệm tử thi làm thê tử, sống đến tuổi này đây là lần đầu tiên.

Vào lúc ban đêm ——

Cố Thiên Hữu đi vào sân cha con Phương gia ở tạm, bởi vì dạo này bận công vụ, không có thời gian tới thăm Phương lão, nghe Tú Vân nói vết thương ở chân của hắn đã khỏi hẳn, cũng có thể đi lại tự nhiên, lúc này mới yên tâm.

“Người tới rồi!” Tú Vân nghe được hai tiếng đập cửa, tiến đến mở cửa, thoáng nhìn người đứng ngoài cửa phòng là Cố Thiên Hữu, có chút ngượng ngùng nói.

“Ta tới thăm cha người.” Cố Thiên Hữu cười híp mắt nói.

Phương lão trong phòng vội vàng trả lời: “Đại nhân mau vào!”

Nghe vậy, Cố Thiên Hữu liền bước vào cửa phòng. “Nghe nói vết thương ở chân Phương lão đã tốt rồi, rốt cuộc ta có thể an tâm.. Người ngồi là tốt rồi, không cần đứng lên.”

Phương lão vẫn đứng dậy, chấp tay. “Nhờ phúc của đại nhân, tốt lại như bình thường rồi, hơn nữa đám cường đạo kia đều bị xử tử, vụ án cũng kết, cho nên tính toán bây giờ trở về nhà với Tú Vân.”

“Đã như vậy, ta cũng không tiện ép giữ.” Nói xong Cố Thiên Hữu mỉm cười nhìn trộm Tú Vân một cái. “Phương lão chắc biết ta tới là muốn nói cái gì, là hôn sự của ta và Tú Vân, vẫn hy vọng có thể được sự cho phép của người, đến lúc đó mời bà mối chính thức đến cầu hôn.”

Nghe thấy muốn đàm luận hôn sự của mình, Tú Văn cũng không tiện ở bên cạnh nghe, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngại ngần nói: “Cha, ta đi pha ấm trà.”

Nói xong Tú Văn liền đi ra khỏi phòng, đến nhà bếp.

Vì vậy Cố Thiên Hữu ra hiệu Phuong lão cũng ngồi xuống. “Ta cũng biết rõ Phuong lão có ý tốt, là vì nghĩ cho con đường làm quan của ta, bắt quá đối với ta mà nói, chưa bao giờ nghĩ tới muốn hưởng phúc tề nhân, chỉ muốn lấy cô nương mình thích, cái gọi là môn đương hộ đối bất quá là ánh mắt người ngoài, ta tuyệt không để ý.”

“Chỉ cần có những lời này của đại nhân là đủ rồi, cho dù Tú Văn nha đầu kia chỉ có thể làm thiếp, cũng tin tưởng đại nhân sẽ hảo hảo thương yêu nàng.” Phuong lão nghe xong rất cảm động, bắt quá vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu. “Ta càng không có những yêu cầu xa vời khác.”

“Phuong lão thật sự cam lòng cho nữ nhi mình làm thiếp?” Hấn chuyển qua tình cảm hỏi.

Phuong lão thở dài thật sâu. “Chỉ có thể trách nha đầu kia có cha là người khám nghiệm tử thi như ta, xuất thân hèn mọn như vậy.”

“Ta cũng không cho rằng người khám nghiệm tử thi là hèn mọn cúi xuống, đương nhiên cũng có người khám nghiệm tử thi không tốt, nhưng Phuong lão trong mắt của ta lại rất giỏi.” Cố Thiên Hữu nói lời thật lòng.

Lần ca ngợi này làm cho Phuong lão đỏ mặt. “Đại nhân thật sự là quá để mắt ta...”

“Huống chi ta thật sự rất yêu mến Tú Văn, từ mười năm trước liền quyết định tương lai lớn lên chỉ muốn lấy nàng làm thê tử, mong rằng tâm nguyện này Phuong lão có thể thành toàn.” Chuyện cho tới bây giờ, Cố Thiên Hữu cũng chỉ có thể nói ra chuyện cũ, làm cho Phuong lão hiểu được kiên trì của mình.

“Mười năm? Lời này đại nhân từ đâu mà nói?” Phuong lão không hiểu ra sao hỏi.

Cố Thiên Hữu xoay mình từ trên ghế đứng dậy, sau đó cúi hai đầu gối xuống, quỳ gối trước mặt của hấn. “Tuy qua nhiều năm như vậy, ta còn phải dập đầu mấy cái với Phuong bá bá.”

“Đại nhân!” Phuong lão thấy đường đường một Huyện lệnh lại dập đầu đối với mình, thật đúng là chấn động, cũng tiêu thụ không nổi. “Người làm cái gì vậy? Nhanh đứng lên...”

“Phuong bá bá, ta là A Bảo, người còn nhớ rõ không? Mười năm trước tại Kiến Đức Hàng Châu, Phuong bá bá vì đề cho vụ án của cha ta có thể lật lại bản án phúc thẩm, còn đặc tội Huyện thái gia thu hồi lộ của Tiêu phu nhân, cuối cùng không thể không chuyển tới Tô Châu nhậm chức...” Cố Thiên Hữu vẫn quỳ trên mặt đất, sau đó đem chuyện năm đó ra.

Không chỉ Phuong lão ngây ngẩn cả người, đúng lúc Tú Văn bưng trà ngon đã pha trở về trùng hợp nghe một đoạn như thế, cả người giật mình đứng ngoài cửa phòng, trí nhớ đã lâu trước kia đồng thời trở lại trong óc hai cha con.

“Người là... nhi tử A Bảo của... Quan sự bị lên án sát hại Tiêu lão gia quan sự... Nhưng diện mạo của người một chút cũng không giống khi còn bé?” Phuong lão không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Khi ta sinh ra mập mạp mũm mĩm, cho nên nương mới giúp ta lấy nữ danh (như tên ở nhà) gọi A Bảo.” Vành mắt Cố Thiên Hữu nóng lên cười nói. “Bắt quá những năm gần đây ở bên ngoài rèn luyện, tự nhiên diện mạo cao và gầy hơn.”

“Thì ra là như vậy, bởi vì tất cả mọi người bảo người A Bảo, còn tưởng rằng đó là tên của người, hơn nữa bộ dáng cũng thay đổi rất nhiều, cho nên mới không liên tưởng đến người...” Phuong lão hít hít khí, nghĩ đến hài tử đáng thương mất chỗ dựa năm đó hôm nay trở thành quan, có thành tựu, cũng khá vui mừng. “Ta thật sự là không thể tưởng được đại nhân rõ ràng chính là... Thời gian trôi qua thực vui vẻ, người cũng đã lớn như vậy rồi, hơn nữa còn là vị quan tốt làm việc vì dân chúng, tin tưởng cha mẹ người trên trời có linh thiêng, cũng có thể mỉm cười dưới cửu tuyền.”

Cố Thiên Hữu hướng hấn dập đầu. “Thật sự phải cảm ơn Phuong bá bá năm đó đưa tay ra, nguyện ý vì tiên phụ rửa sạch oan tình, nếu không có người, chỉ sợ tiên phụ thật sự ôm hận cửu tuyền.”

“Đó chỉ là việc người khám nghiệm tử thi nên làm, không có gì cảm tạ với không cảm tạ.” Phuong lão khom người nâng hấn dậy. “Đại nhân nhanh đứng lên!”

Đội Cố Thiên Hữu và Phuong lão lại ngồi xuống, giờ này khắc này, không hề chỉ có quan hệ cấp trên và thuộc hạ, còn có tình nghĩa ngày xưa cùng chung sống.

“Năm đó trước khi ta mang theo Tú Văn rời khỏi Kiến Đức, còn đang suy nghĩ nếu người thật sự không chỗ có thể đi, không bằng hãy cùng chúng ta đi Tô Châu, cũng bắt quá thêm một người ăn cơm thôi, không thể tưởng được đúng lúc có một thân thích đến đón người đem đi, chỉ là nhiều năm như vậy trong lòng vẫn là có chút quai niệm, không biết người trôi qua được không.” Phuong lão nhớ tới tâm tình khi đó, cảm khái nói.

“Đại bá phụ vốn đã xuất gia không hỏi thế sự nghe nói tin tức cha mẹ lần lượt qua đời, quyết định đưa ta rời đi, những năm gần đây đi theo hấn một mặt cầm bát, một mặt đọc sách, thời gian tuy rất khổ, nhưng cuối cùng cũng sống được đến bây giờ.” Cố Thiên Hữu cũng đơn giản thuật qua quá trình những năm gần đây. “Sau liền tham gia dự thi, coi như tương đối trôi chảy, cuối cùng làm tới trạng nguyên, vừa vận Ngô huyện lại thiếu vị Huyện lệnh, lúc này

mới thỉnh cầu hoàng thượng để cho ta tới tiếp vị trí này, bởi vì tiên phụ từng được giải oan, cho nên hi vọng mình cũng có thể vì những oan uổng của dân chúng sửa lại ân xử sai, cũng hy vọng có thể gặp lại Phương bá bá và Tú Vân.”

Phương lão nghe xong liền tiếp gật đầu. “Thân là trạng nguyên, lại không muốn làm đại quan, cha nương người ở dưới mặt đất có biết, cũng sẽ cảm thấy kiêu ngạo.”

“Năm đó sống chung với Phương bá bá hai tháng, thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng lại vĩnh viễn để lại kỷ niệm khó quên.” Hấn thành tâm thành ý nói. “Nhất là Tú Vân, khi đó tuy nàng tuổi còn nhỏ, cũng rất chiều cổ ta, tất cả đến bây giờ ta đều không có quên.”

Nghe thế, Tú Vân đứng bên ngoài đẩy cửa phòng ra, trên mặt mang kính ngạc hỏi: “Người chính là A Bảo ca?”

Theo những lời Cố Thiên Hữu vừa mới nhắc tới, nàng đã nhớ lại có một “A Bảo ca” bảy, tám tuổi đã từng ở cùng một chỗ với cha con bọn họ, nhưng cũng giống phụ thân, chưa từng nghĩ qua bọn họ là cùng một người.

“Cho nên người là vì báo ân, mới muốn lấy ta?” Tú Vân lại chất vấn.

“Tú Vân...” Cố Thiên Hữu lập tức đứng dậy, quay đầu đối mặt nàng.

“Bởi vì ta và cha đã giúp người, cho nên người mới muốn lấy ta làm chính thất báo ơn?” Tú Vân nghe miệng hấn luôn cảm kích, nói lời cảm tạ, thật sự không cách nào không nghĩ như vậy.

“Đương nhiên không phải, ta muốn cưới người là vì yêu mến...” Cố Thiên Hữu không hy vọng nàng hiểu lầm. “Từ khi người còn nhỏ ta đã thích người, điểm ấy người nhất định phải tin tưởng ta.”

Tú Vân cảm giận đem đồ trên tay đặt xuống, ngược cái cằm xinh đẹp tuyệt trần lên hỏi: “Như vậy vì cái gì không sớm nói ra mình là ai? Tại sao phải chờ tới bây giờ mới nói?”

“Đó là bởi vì...” Cố Thiên Hữu đột nhiên nghẹn lời, xác thực hấn muốn báo ân, nhưng thật sự không quan hệ với việc có cưới Tú Vân hay không.

“Người nói không ra lời?” Thấy Cố Thiên Hữu rõ ràng cũng có thời điểm á khẩu không trả lời được, Tú Vân càng thêm nhận định suy đoán của mình là đúng. “Cũng bởi vì phải báo ân, cho nên trong miệng người mới có thể luôn mồm la hét muốn mời bà mỗi đến cầu hôn, đối với cha ta mới có thể kính trọng như vậy, thậm chí khắp nơi quan tâm ta, thì ra là có chuyện như vậy...”

“Tú Vân, thật sự không phải là như vậy, người trước hãy nghe ta nói...” Cố Thiên Hữu cố gắng giải thích.

Phương lão cũng mở miệng khuyên nỡ nỡ. “Tú Vân, người trước hãy bình tĩnh nghe hấn nói xong.”

“Người còn muốn nói gì nữa?” Tú Vân chỉ cảm thấy lại có cảm giác nhục nhã, hơn nữa so với lúc đại thiếu gia Giang gia gây cho nàng còn có phần hơn, bởi vì nàng thật sự yêu Cố Thiên Hữu rồi, cho nên mới tức. “Cũng bởi vì tận lực giấu diếm đến bây giờ, mới khiến cho ta không thể tin người là thật tình.”

Cố Thiên Hữu nắm chặt đầu vai của nàng, khẩu khí cũng có chút kích động. “Tú Vân, chẳng lẽ mấy ngày này chúng ta ở chung, ta là hạng người gì người còn không rõ sao?”

“Hiện tại ta không có cách nào tin tưởng lời người nói rốt cuộc cái nào là thật, cái nào lại là giả?” Giờ phút này đầu óc Tú Vân vô cùng hỗn loạn, sợ hãi hấn chỉ là đồng tình nàng, chỉ là muốn báo ân mới chịu lấy mình, như vậy nếu nàng thật giả cho hấn là vì cái gì? Nàng không muốn tiếp nhận loại bố thí và thương cảm này.

“Tú Vân...” Cố Thiên Hữu cố gắng giải thích cho nàng nghe, nhưng hiện tại Tú Vân cái gì cũng không nghe lọt.

“Cha, sáng mai chúng ta trở về nhà.” Tú Vân vút xuống những lời này, liền xoay người về phòng của mình, hiện tại không muốn nhìn thấy Cố Thiên Hữu.

“Tú Vân!” Cố Thiên Hữu bắt được cổ tay của nàng.

Tú Vân ngay cả quay đầu lại liếc hấn một cái cũng không chịu. “Hiện tại ta chỉ muốn một mình yên lặng một chút.” Nói xong liền rút tay về.

“Bây giờ người nói thật với nàng cũng không được gì, đợi sau khi nàng nghĩ thông suốt dĩ nhiên sẽ không sao.” Phương lão nhìn ra được giờ phút này nữ nhi chỉ muốn chui rúc vào sừng trâu, bởi vậy gấp cũng không được.

Cố Thiên Hữu nặng nề thở dài. “Dù sao cũng đã chờ mười năm rồi, cũng không kém một chút thời gian như vậy, nhưng xin Phương bá bá nhất định phải tin tưởng ta, ta thật sự yêu mến Tú Vân, không phải là vì báo ân...”

Vì vậy, Cố Thiên Hữu hao hết lời lẽ mà thuyết phục Phương lão tin tưởng hấn nghiêm túc, biết thông qua cửa ải của cha Tú Vân trước, sẽ thêm người giúp mình nói chuyện. Ai! Phải chờ tới khi nào mới có thể thành hôn được, mới có thể ôm mỹ nhân về đây?

Trời đã sáng.

Trước khi Cố Thiên Hữu đi nha môn xử lý công vụ, đã canh giữ trước ở ngoài cửa phòng Tú Vân, muốn thuyết phục nàng lần nữa trước khi nàng rời đi.

“Ngươi ở đây làm cái gì?” Tú Vân đóng gói hành lý xong đi ra, mới mở cửa phòng, nhìn thấy hán lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

“Tú Vân...” Cố Thiên Hữu thừa thừa thái độ buồn bã đến tranh thủ đồng tình. “Ngươi thật sự không tin ta? Thật sự nhẫn tâm vứt bỏ ta như vậy?”

“Bỏ đi!” Tú Vân đẩy hán ra.

“Ta cũng đã là người của ngươi, ngươi phải chịu trách nhiệm...” Hán vẫn cuốn lấy không tha.

Nghe được câu này, khuôn mặt Tú Vân lập tức hồng. “Ngươi... Không cần phải xuyên tạc sự thật!” Rốt cuộc là thanh bạch của ai quan trọng? “Tránh qua một bên! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

“Tú Vân...” Cố Thiên Hữu đi theo phía sau, đáng thương kêu.

Nàng cứng ngắt nâng tâm địa không đáp lại, đến trước cửa phòng phụ thân. “Cha!”

“Tú Vân sao?” Phương lão hỏi. “Vào đi.”

Tú Vân bước vào trong phòng, thấy phụ thân cũng thu thập xong quần áo tùy thân, quyết định hiện tại liền rời khỏi phủ quan. “Cha, chúng ta về nhà đi!”

“Chính là...” Phương lão liếc qua Cố Thiên Hữu mặt mũi tràn đầy vẻ nịnh nọt ở bên cạnh nữ nhi, rất muốn mở miệng biện hộ cho hán. “Nha đầu, ngươi...”

“Cha cái gì cũng không cần nói, chúng ta trở về đi.” Tú Vân đỡ khuỷu tay phụ thân bước ra ngoài.

Cố Thiên Hữu thở dài, biết phải tìm cách khác rồi, dù sao bọn họ ở Ngô huyện, trong địa bàn mình quản, không có khả năng cứ như vậy rời đi.

Đội cha con Phương gia đi ra khỏi phủ quan, hán còn không nỡ thu hồi ánh mắt, mãi cho đến rốt cuộc nhìn không thấy thân ảnh của hai người.

“Đại nhân cũng nên hết hy vọng.” Tác sư gia ngược lại cảm thấy như vậy lại tốt, Cố Thiên Hữu có thể không cần bởi vì báo ân mà buộc tay buộc chân, có thể đem toàn bộ tâm tư đặt vào mục đích làm thế nào để thăng quan.

“Ai nói ta hết hy vọng?” Hán hừ nhẹ một tiếng. “Ngươi không giúp ta nghĩ biện pháp, còn gọi ta nước lạnh.”

Tác sư gia cũng lạnh lạnh đáp lễ nói: “Đại nhân mời ta đảm đương trợ tá, như vậy là để hỗ trợ nghĩ kế ở công việc, cũng không phải là dùng trên loại tư tình nhi nữ này.”

“Đã như vậy, tự ta nghĩ biện pháp.” Cố Thiên Hữu cũng sẽ không bị thất bại nhỏ này đánh ngã. “Ngươi cứ đợi đến lúc uống ly rượu mừng này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: end

Đến giờ Thân hôm sau ——

Cố Thiên Hữu xử lý xong công vụ, trở lại phủ quan thay quan phục, liền lập tức đến Phương gia.

Hán phải giải thích như thế nào thì Tú Vân mới nghe lọt? Nếu nàng vẫn không chịu tin tưởng, đừng nói gả cho mình, chỉ sợ ngay cả gặp nàng cũng khó khăn, nghĩ như vậy, Cố Thiên Hữu đứng lại trên cầu, thấy có mấy chiếc thuyền trúc từ kênh đào đi qua dưới cầu, người chèo thuyền đang phất tay ra chào hán.

Đội Cố Thiên Hữu lại cất bước đi về trước, trên đường đi gặp không ít dân chúng tiến đến hàn huyên, ngay cả em bé đều biết hán.

“Đại nhân khỏe!”

“Đại lão gia lại đi tản bộ!”

Dừng bước lại cùng dân chúng nói chuyện phiếm vài câu, cho nên Cố Thiên Hữu lại bị kéo dài thêm một chút thời gian mới đến được Phương gia, thở sâu trước rồi mới gõ cửa.

Gỗ, gỗ ——

Tú Vân trong phòng thả đồ thêu trên tay xuống, đứng dậy mở cửa.

“Tú Vân...” Cô Thiên Hữu mới gọi khuê danh của nàng, muốn thừa dịp bất ngờ tiến đến dần từng bước, nhưng cánh cửa đã ở ngay mặt hắt, bịch một tiếng đóng lại, chỉ phải che lại cái mũi bị đụng đau, bật ra rên rĩ. “Đau quá... Ta chảy máu mũi...”

Tú Vân nghe hắt nói như vậy, rất muốn mở cửa xem xét, nhưng vẫn cố gắng cuối cùng nhịn xuống xúc động này. “Ngươi... không cần phải gạt ta nữa...”

“Tú Vân, ngươi nhún tâm vút bỏ ta như vậy?” Hắt ai oán lên án.

“Ngươi không cần phải lật ngược phải trái, rõ ràng là ngươi lừa gạt tình cảm của ta...” Hốc mắt Tú Vân nóng lên khê kêu. “Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết, ta không thích phương thức báo ân này, cũng không cần ngươi tới báo ân!”

Cô Thiên Hữu than nhẹ trong lòng. “Tối hôm qua ngươi bắt đầu nghe từ đoạn nào? Nếu như ngươi nghe được từ đầu tới đuôi, cũng không hoài nghi ta như vậy.”

“Bất kể là bắt đầu nghe từ chỗ nào, kết quả cũng giống nhau, ngươi tận lực quán quít ta và cha như vậy chính là vì báo đáp ân tình năm đó...” Đây cũng là chỗ Tú Vân không cách nào tiếp nhận, nghĩ đến hắt không có việc gì liền thích tìm cha uống hai chén, còn khen đồ ăn nàng làm ăn ngon, hiện tại suy nghĩ một chút, chính mình thực sự quá khờ dại, không có phát giác được sau lưng có cái gì không đúng.

“Nếu ngươi ngay từ đầu liền cho thấy dụng ý của mình, trước phải cùng chúng ta nhận nhau, mà không phải cố ý lừa gạt cho tới bây giờ, để cho ta ngây ngốc nghĩ ngươi tiếp cận ta do thiệt tình yêu thích ta, thích đến nguyện ý để cho ta làm chính thất...” Tú Vân càng nói càng khổ sở.

“Ta đương nhiên là bởi vì thích ngươi, yêu mến vô cùng, mới không muốn để cho ngươi chịu ủy khuất, chỉ có thể làm thế này.” Cô Thiên Hữu lớn tiếng thông báo. “Đối với việc giấu diếm thân phận, ta thật xin lỗi, còn đối với báo ân, cũng không phủ nhận có ý nghĩ này, nhưng tuyệt đối không quan hệ với việc cưới ngươi, không tin ta có thể thề với trời.”

Tú Vân cách một cánh cửa, ghen nói: “Tuy vậy ta cũng không thể tin...”

“Tú Vân...” Cô Thiên Hữu gõ cửa gọi nàng.

“Ngươi đi đi!” Nàng kiêu rống một tiếng.

“Được, ngươi không nên tức giận, cũng đừng khổ sở, ngày mai ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Hắt chỉ có thể tạm thời lui lại, nghĩ tìm lời rồi nói một lần nữa.

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần thông thả bước đi xa, Tú Vân mới lén lút mở hé cửa, nhìn ra bên ngoài coi, thấy Cô Thiên Hữu thật sự rời khỏi, không khỏi cảm thấy mất mát.

Kỳ thật miệng nói tin tưởng hắt thật sự rất dễ dàng, nhưng nàng không muốn sau khi thành thân với Cô Thiên Hữu, trong đầu thùy chung tồn một cái vương mặc, hoài nghi hắt có phải là bởi vì yêu mến nàng mới lấy, bất an như vậy còn gầy vò hơn chết.

Nhưng... Nàng lại thật muốn trở thành vợ Cô Thiên Hữu, cùng hắt nắm tay đến già, sinh cho hắt mấy hài tử, đây là tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của Tú Vân.

Nàng nên làm như thế nào mới đúng?

Lại qua một ngày...

Giờ Thân cũng sắp qua, Cô Thiên Hữu lại đến Phương gia.

Lại nghe đến “Phanh” một tiếng, lúc này hắt đã có kinh nghiệm, rất nhanh lui về sau, cái mũi mới không bị đụng đau nữa. “Tú Vân, bụng ta rất đói... Tối hôm qua Tác sư gia nấu một bàn đồ ăn khét, khiến cho ta chạy nhà xí mấy lần... Ta rất muốn ăn đồ ăn ngươi làm...”

Tú Vân cắn cắn môi dưới, lưng dán cánh cửa. “Vậy đi van Khuru đại thẩm phụ trách giặt quần áo của ngươi...” Nàng không cho phép mình mềm lòng.

“Ta hỏi qua rồi, nàng nói chỉ phụ trách giặt quần áo, muốn nấu cơm làm món ăn phải đưa nàng thêm mấy văn tiền, nhưng cái ta thiếu nhất đúng là bạc.” Cô Thiên Hữu thờ dài thờ ngắn nói.

“Vậy...” Tú Vân đột nhiên dừng lại, nghĩ mình căn bản không cần phải để ý tới. “Ta... không cần giúp ngươi nghĩ biện pháp, ngươi đi tìm cô nương khác nấu cho ngươi ăn.”

Miệng hắt ngọt nói: “Nhưng ta chỉ thích ăn đồ ngươi làm.”

“Ngươi... Ta mới không cần quản ngươi!” Tú Vân cắn răng nung nấu, bắt buộc nói ra lời vô tình. “Ngươi cũng không phải người nào của ta, cho dù chết đói cũng không liên quan gì tới ta.”

Lưng Cô Thiên Hữu dán cánh cửa, than nhẹ một tiếng. “Ngươi thật sự tàn nhẫn với ta như vậy sao? Nếu ta thật sự không tới tìm ngươi, ngươi cũng

không quan tâm?”

“Ngươi đừng uy hiếp ta!” Nàng cất mạnh quát. “Ngươi... tốt nhất đừng đến.”

“Ta nói cái gì ngươi đều không tin, ta nên đi thôi.” Cố Thiên Hữu quyết định lấy lui làm tiến.

Tú Vân ngạc nhiên một chút, thật lo lắng về sau hẳn sẽ không đến đây nữa, vươn tay muốn mở cửa, nhưng lại do dự, thẳng đến tiếng bước chân bên ngoài thật sự càng đi càng xa, nàng nghĩ cho dù mở cửa thì như thế nào? Nàng có thể mở miệng gọi hắn trở lại sao?

“Nha đầu, sao ngươi phải khổ như vậy chứ?” Phương lão từ trong phòng đi ra, cũng nghe thấy lời bọn họ, còn đem mê vọng, sầu lo trên mặt nữ nhi giờ phút này xem rõ nơi đáy mắt.

“Cha... Ta cũng không biết nên làm thế nào mới tốt?” Nàng dẫu ánh mắt thất hồn lạc phách. “Rốt cuộc có nên tin tưởng hắn nữa hay không?”

Phương lão nhìn ra được nữ nhi đã dùng tình rất sâu, nếu đoạn nhân duyên này cứ như vậy bị chặt đứt, chỉ sợ đời này nàng thật sự không lấy chồng.

“Ngồi xuống nghe cha nói.”

“Chẳng lẽ cha muốn nói giúp hắn?” Tú Vân có chút kháng cự hỏi.

“Cha không phải phải giúp hắn nói cái gì, mà là suy nghĩ vì ngươi.” Phương lão đợi nữ nhi ngồi xuống, lúc này mới mở miệng nói tiếp. “Trong lòng của ngươi cũng đừng luôn xoay quanh hai chữ ‘báo ân’, cứ quán như vậy làm sao tháo ra, cuối cùng đều thấy không rõ lòng mình.”

Tú Vân vẻ mặt quật cường. “Chẳng lẽ cha tin tưởng hắn muốn lấy ta thật không phải là vì báo ân?”

“Đêm hôm đó nói chuyện với đại nhân thật lâu, đã từng hỏi chính mình như vậy, đại nhân thân là Tri huyện Ngô huyện, tuy trước mắt chỉ là quan thất phẩm, nhưng hắn còn trẻ như vậy, lại có năng lực, tương lai nhất định có thể bỏ lên, lấy nữ tử môn đương hộ đối, sau lưng lại có chỗ dựa làm thế tử, đối với con đường làm quan của hắn tương đối quan trọng, quan trường chính là so với ngươi nghĩ thực tế còn nghiêm trọng hơn nhiều...” Phương lão đem suy nghĩ của mình nói cho nữ nhi nghe.

“Cho dù đại nhân thật bởi vì phải báo ân, vì báo đáp ân tình chúng ta cho hắn, hắn nguyện ý để ngươi trở thành chính thất, là lấy con đường làm quan của mình đến trao đổi, hy sinh như vậy ngay cả mí mắt cũng không nháy, còn có thể vui vẻ chịu đựng, ngay cả cha cũng không thể không bị phân tâm ý này của hắn đã động.”

“Nhưng cha...” Nàng chính là không hy vọng dùng phương thức này báo ân.

Phương lão đương nhiên hiểu tâm tình nữ nhi. “Huống chi muốn báo ân có rất nhiều phương thức, cũng không nhất định phải cưới ngươi, điểm ấy chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới? Có thể thấy được hắn thật sự thích ngươi, hơn nữa ước chừng đã yêu mến mười năm, cha làm sao nhẫn tâm cự tuyệt hắn.”

Nghe xong lời phụ thân nói..., Tú Vân không nói gì, nhưng trong lòng lại giãy dụa.

“Thật ra cha nghĩ coi như là làm thiếp, chỉ cần đại nhân đối đãi ngươi tốt là đủ rồi, nhưng bây giờ cha cũng đã nghĩ thông, có lẽ đây là duyên phận.”

Phương lão không hề kiên trì như vậy. “Nếu như đại nhân cho rằng thất phẩm Tri huyện mới là chức quan hắn chính thức muốn làm, có thể chính thức làm việc vì dân chúng, lại có cái gì không tốt. Chúng ta muốn săn sóc hắn, suy nghĩ vì hắn, lại ngược lại tạo thành phức tạp cho đại nhân, vậy cũng không thể nào nói nổi.”

Tú Vân suy tư về lời phụ thân nói..., vẫn không cách nào lập tức quyết định.

“Ngươi hảo hảo suy nghĩ một chút đi.” Nói xong Phương lão cầm lấy bát đĩa, cúi đầu ăn cơm.

Đến đêm khuya, Tú Vân như thế nào cũng không ngủ được, chỉ ngồi ở trên giường, nhìn chằm vào ánh nến yếu ớt trên bàn, nghĩ lại từng ly từng tý từ lúc quen biết Thiên Hữu, đến nay.

“Ngày mai chúng ta sẽ thành thân... Ta không muốn đợi nữa... Cũng đã chờ mười năm...”

Nhớ lại lời ngày đó hắn uống rượu nói, Tú Vân cho rằng bất quá là say nói tiếng say, nhưng bây giờ nghĩ lại, lời nói khi say rượu là lời thật, bởi vì từ lượng Cố Thiên Hữu không tốt, không thể uống đến say lại có thể nói dối, như vậy... Nàng nên tin tưởng hắn là thật tâm ư?

Cố Thiên Hữu và đại thiếu gia Giang gia không giống nhau, nếu không đêm hôm đó làm sao mình lại nguyện ý đem thân thể trong sạch cho hắn, không phải là bởi vì tin tưởng hắn sẽ không cô phụ nàng, tựa như theo lời cha, nếu như chỉ là báo đáp ân tình của cha con bọn họ, còn có thiết nhiều loại phương pháp, không cần lấy con đường làm quan của mình để báo, nhưng Cố Thiên Hữu cố ý lấy nàng làm chính thất, quyết tâm như vậy, nàng lại có thể hoài nghi sao?

Nàng trong đêm yên tĩnh, nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Nha môn Ngô huyện ——

Gắn với hai ngày đều bị Tú Văn cự ngoài cửa, không thấy được nàng, cũng không ăn được đồ ăn nàng làm, làm cho Cố Thiên Hữu chỉ có thể hữu khí vô lực nhìn chằm chằm vào công văn, nhưng một chữ cũng xem không vào.

“Đại nhân là thế nào?”

“Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dạng đại nhân không có tinh thần như vậy?”

“Đại nhân có phải là có chỗ không thoải mái?”

Dường như nha dịch trong nha môn tất cả đều tụ tập tại bên ngoài thư phòng nghị luận, muốn biết xảy ra chuyện gì, mới có thể tìm cách hỗ trợ.

“Có thể tối hôm qua đại nhân lại ăn đồ ăn Tác sư gia làm, lúc này tiêu chảy rồi?” Ngay cả người ở phòng ký tên cũng tới tham gia náo nhiệt.

Những người khác nghe xong, không khỏi biểu đạt ý đồng tình với Tri huyện đại nhân, bởi vì tất cả mọi người đã lĩnh giáo qua “tài nấu nướng” của Tác sư gia, cho nên không ai dám đến phủ quan ăn cơm, buổi tối thà rằng về nhà ăn.

Tác sư gia đột nhiên xuất hiện ở phía sau bọn họ, dùng sức ho khụ, lạnh giọng hỏi: “Người nói cái gì?”

“Ha ha, nguyên lai là Tác sư gia, tiểu nhân cái gì cũng không nói...” Người vừa mới nói vội vàng gượng cười hai tiếng, chỉ sợ đắc tội hần.

“Hừ!” Tác sư gia không có ý định cùng hần chấp nhặt.

Biết rõ Tác sư gia là người thân cận nhất bên cạnh Tri huyện đại nhân, mọi người vội vàng tìm hiểu tin tức nơi hần.

“Đại nhân là thế nào?”

“Đúng vậy, từ sáng đến bây giờ, qua mấy canh giờ rồi, ngay cả miếng nước cũng chưa uống...”

“Nếu bị bệnh thật, tranh thủ thời gian mời đại phu đến xem.”

Nghe vậy, Tác sư gia nhìn vào trong phòng, thấy bộ dạng Cố Thiên Hữu cứ như sắp chết, tức giận trả lời: “Đại nhân bị bệnh thật, nhưng bệnh này ngay cả đại phu cũng chữa không khỏi.”

Trả lời này làm mọi người sợ hãi.

“Đại nhân bị bệnh bất trị?” Hơn mười người há mồm đồng thời hỏi.

Tác sư gia hừ lạnh một tiếng. “Hần là bị... bệnh tương tư.”

“Bệnh tương tư!” Mọi người cùng kêu lên.

Đúng lúc này, Cố Thiên Hữu trong phòng hít một hơi thật dài, sau đó không sức lực rồi ghé vào trên bàn sách, cứ như vậy cũng không nhúc nhích.

“Đúng vậy! Chính là bệnh tương tư.” Tác sư gia từ trong hàm răng phun ra lời nói, rất muốn coi như không phát hiện bộ dáng muốn chết không sống của Cố Thiên Hữu, rồi lại không cách nào thật sự ngồi yên.

Người hầu từ sớm đến tối theo hầu bên cạnh chủ tử cũng rõ tình huống nhất. “Bởi vì Phương cô nương không chịu gả cho đại nhân, đại nhân lại nghĩ không ra biện pháp thuyết phục nàng, cho nên hai ngày nay ngủ cũng không ngủ ngon, ăn cũng ăn không vô, cứ tiếp tục như vậy thật sự sẽ bị bệnh.”

“Vậy nên làm sao bây giờ?” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chính là hi vọng có người có thể ra chủ ý.

Tác sư gia càng nhìn càng tức giận. “Chân trời nơi nào không có thom, hết lần này tới lần khác cũng chỉ đơn phương yêu mến cảnh hoa, chẳng qua là nữ nhi của người khám nghiệm tử thi, lại xem nàng là bảo bối, thật chưa thấy nam nhân nào lại dần như hần.”

“Nhưng đại nhân chỉ yêu Phương cô nương, người nói có thể làm sao?” Tri huyện đại nhân yêu mến nữ nhi của Phương lão khám nghiệm tử thi, đây là chuyện mọi người trong nha môn đều biết.

Cố Thiên Hữu ghé vào trên bàn sách lầm bầm kêu: “Tú Văn...”

“Tác sư gia cũng giúp đại nhân nghĩ biện pháp đi...” Tất cả mọi người nhìn về phía nam tử nhiều mưu nhất trong nha môn.

Biết rõ còn như vậy nữa, khỏi phải nói thẳng đường thăm vấn rồi, ngay cả xử lý công vụ bình thường cũng không có tinh thần, Tác sư gia cũng bởi vì phần kiên trì này của Cố Thiên Hữu mà không thể không đầu hàng.

“Đại nhân!” Tác sư gia về mặt bức mình bước vào cánh cửa. “Ta giúp người tìm cách, cam đoan Phương cô nương cuối cùng nhất định sẽ đồng ý gả cho người.”

Nghe được Tác sư gia nguyện ý giúp hần, Cố Thiên Hữu lập tức từ phía sau bàn sách nhảy ra, cái gì ở rú không phân chân đều còn thấy nữa, chỉ có tinh

thần sáng láng, khuôn mặt vui vẻ.

Cố Thiên Hữu vẫn chờ hần mở miệng. “Đây chính là bản thân mình nói ra, không thể thu hồi nha.”

“Đại nhân còn giảo hoạt gian trá hơn sư gia như ta.” Tác sư gia hừ nhẹ một tiếng, cảm thấy bộ dáng hần muốn chết không sống vừa rồi chỉ là đang diễn trò.

“Dễ nói, dễ nói.” Cố Thiên Hữu mặt không đỏ hơi thở không gấp tiếp nhận ca ngợi. “Ngươi nghĩ ra biện pháp gì?”

Tác sư gia âm hiểm liếc. “Đại nhân rất nhanh sẽ biết.” Cũng dám bày trò với hần, mình cũng không cần quá khách khí đáp lễ.

“Nói ý chính đi.” Chưa nghe đến nội dung kế hoạch trước, Cố Thiên Hữu thật sự không thể yên tâm.

“Đại nhân không cần gấp gáp như vậy, hai ngày nữa ngươi sẽ biết.” Biện pháp thì có, xem người muốn dùng, Tác sư gia nghĩ hần giúp dân chúng Ngô huyện làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại đến phiên dân chúng Ngô huyện giúp Cố Thiên Hữu “bức hôn”, chiều này hần là nhanh nhất.

Vì vậy, Tác sư gia gọi nha dịch đến một bên, nói ra kế hoạch của mình.

“... Như vậy đã hiểu chưa?” Hần hỏi mọi người. “Còn có, đừng làm cho Phương lão biết là ta muốn các ngươi truyền đi, miễn cho hần trở về không cần thận nói ra miệng, đây đều chỉ là suy nghĩ vì hạnh phúc của đại nhân.”

Hon mười cái đầu dùng sức gật vài cái.

“Đều đã hiểu.”

“Nói đại nhân bệnh tương tư.”

“Hon nữa phải nói Phương cô nương sợ trèo cao lên đại nhân, không chịu đáp ứng gả cho...”

Khoé miệng Tác sư gia cong ra một nụ cười giả tạo, nghĩ đến nữ nhi của Phương lão tuyệt đối sẽ nghĩ Cố Thiên Hữu làm ra chuyện tốt này, như vậy sẽ có phản ứng như thế nào, hần không dám cam đoan rồi, dù sao mục đích cuối cùng cũng có thể đạt tới là tốt rồi.

Mất thấy giờ Thân sắp trôi qua, Tú Vân một lòng nhìn về phía cửa ra vào, nghĩ đến hôm nay Cố Thiên Hữu còn chưa xuất hiện, từ buổi chiều hôm trước đuổi hần đi, hần không còn đến nữa, sẽ không phải... thật sự đã chết tâm rồi? Cũng quyết định buông tha cho nàng?

Nếu thật như vậy nên làm cái gì bây giờ?

Tú Vân không khỏi hỏi mình, có phải là nên đến phiên nàng chủ động đi tìm hần?

Cho đến lúc này nàng mới cảm thấy hối hận, không nên cả nghe Cố Thiên Hữu giải thích cũng không chịu, đã bị hai chữ “báo ân” này che đôi mắt và tâm, đã quên hần rất tốt với mình, há lại vì báo đáp ân tình mới làm ra được sao.

Tú Vân vẻ mặt hối tiếc. “Nếu hôm nay hần không tới, ngày mai... ngày mai ta sẽ đi tìm hần...” Nàng muốn chủ động vặn hỏi đoạn cảm tình này.

Trong lòng tính toán như vậy rồi, cuối cùng nàng không còn lo sợ bất an như vậy nữa.

Bỗng dưng, nàng nghĩ đến thùng gạo đã thấy đầy, phải tranh thủ thời gian đi mua, bằng không cha trở về sẽ không có cơm để ăn.

Nàng mới bước ra cửa nhà, liền gặp vài hàng xóm láng giềng, những đại nương nhìn xem nàng lớn lên kia không biết đang nói chuyện gì, nhìn thấy nàng xuất hiện, liền tranh thủ kéo nàng đến bên người.

“Tú Vân, nam nhân tốt như đại lão gia, người khác muốn cầu đều cầu không được, ngươi cũng đừng có nghĩ quá nhiều, nhanh đồng ý đi...”

“Nói không sai, khó được đại lão gia không ghét bỏ, ngươi cũng đừng kiên trì quá, tiếp tục như vậy thật sự thành gái lơ thì, cả đời đều không người muốn...”

Nghe vài vị đại nương nói như vậy, đầu tiên Tú Vân ngẩn người, không kịp phản ứng.

“Nghe nói đại lão gia vì ngươi mắc bệnh tương tư, hai ngày nay trà không nhó cơm không nghĩ, nếu thật ngã bệnh, tội của ngươi có thể to lắm...”

“Ai nói đại nhân bị bệnh tương tư?” Tú Vân căn bản không nghe cha nói qua có chuyện này.

“Tất cả mọi người nói như vậy.”

“Ta cũng nghe người ta nói...”

“Cũng bởi vì ngươi sợ trèo cao đại lão gia, cho nên không đồng ý gả cho hần, lúc này người sắp ngã bệnh, Tú Vân, không phải đại nương đang nói ngươi, có nhân duyên tốt như vậy phải nắm thật chắc...”

Vài vị đại nương nói về rất xác thực.

Tú Vân kinh ngạc được không biết nên nói cái gì cho phải. “Ách... Ta biết rõ...” Nàng ấp úng nói xong, mang vẻ mặt buồn bực tiếp tục bước đi.

Đây là chuyện gì? Tại sao có loại lời đồn này truyền tới?

Mới đi không bao xa, Tú Vân lại nghe được có người chỉ trỏ mình, giống như nàng qua một đêm đã trở thành người nổi tiếng.

“Vị cô nương kia nghe nói chính là đối tượng đại lão gia thích...”

“Thì ra là nàng...”

Đột nhiên chộp mắt biến thành tiêu điểm chú ý của dân chúng Ngô huyện, làm cho Tú Vân không biết nên tiếp tục đi lên phía trước, hay là lộn trở về thì tốt hơn. “Xin hỏi người có biết Phụng Tử Vân hay không? Không phải nàng ở gần đây sao?” Có hai tiểu cô nương ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi đã chạy tới hỏi.

Nghe vậy, Tú Vân nhìn các nàng, xác định chính mình chưa thấy qua. “Ta chính là Phụng Tử Vân.”

“Người chính là Phụng tử tử, Tri huyện đại nhân đã thích người, chúng ta cũng chỉ có thể nhận thua.”

“Bất quá đại lão gia đã bị bệnh tương tư, thật sự thật đáng thương, Phụng tử tử nên đồng ý gả cho hắn đi...”

Việc đến nước này Tú Vân phải háo hức lên tiếng hỏi rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. “Các người tại sao cho rằng... Đại nhân bởi vì ta mà bị bệnh tương tư?”

Hai tiểu cô nương trầm miệng một lời trả lời: “Mọi người cả Ngô huyện đều nói như vậy.”

“Mọi người cả Ngô huyện nói như vậy?” Tú Vân hơi nhíu mày.

Loại lời đồn này chẳng lẽ do người nam nhân kia cố ý thả ra à? Nàng có thể khẳng định đây là chuyện tốt chỉ có Cố Thiên Hữu mới có thể nghĩ ra, lúc này còn huyền ảo cho mọi người đều biết, tất cả mọi người đều biết nàng.

Tú Vân không khỏi vùng mạnh đôi bàn tay trắng như phấn, nghiêng răng nghiêng lợi suy nghĩ.

Rất tốt! Thật sự là quá tốt!

Người nam nhân kia rõ ràng lợi dụng dân chúng Ngô huyện đến bức nàng đồng ý gả cho hắn.

Về mặt nàng cảm giận, vốn đã quyết định ngày mai sẽ đi tìm Cố Thiên Hữu, nói nàng nguyện ý tin tưởng thực tâm của hắn, nhưng lúc này lại thay đổi chủ ý, tốt nhất hắn đừng xuất hiện trước mặt nàng, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không khách khí.

Đợi cho Tú Vân mua gạo trở về, nhớ tới ngay cả ông chủ tiệm gạo có hiểu biết cũng gia nhập vào hàng ngũ khuyên bảo, làm cho con tức của nàng càng lớn.

Phụng lão vừa từ nhà môn trở về đang uống nước trà, nhìn thấy nữ nhi nổi giận đùng đùng vào cửa, có chút nghi ngờ hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Cha chẳng lẽ không biết hiện tại bên ngoài truyền thể nào sao? Tất cả mọi người nói ta không dám treo cao Tri huyện đại nhân, cho nên không chịu đồng ý gả cho hắn, còn hại hắn bởi vậy bị bệnh tương tư.” Tú Vân tức sắp khóc.

Phụng lão gật đầu hoa râm. “Cha cũng đang suy nghĩ chuyện này, bởi vì vừa rồi trên đường trở về gặp được vài lão bằng hữu, bọn họ cũng nói như vậy, còn nói nếu đại nhân ngã bệnh thật, cũng không phải là phúc của dân chúng Ngô huyện, khuyên ta đừng có bởi vì thiên kiến bè phái mà không chịu đáp ứng hôn sự, ta nghĩ đây cũng là bởi vì mỗi người đều rất quan tâm đại nhân mới có loại lời đồn đãi này truyền ra, có cơ hội ta sẽ xin đại nhân ra mặt làm sáng tỏ.” Mặc kệ đồn đãi này là tốt hay xấu, quan hệ đến khuê dự nữ nhi, tốt nhất sớm nói rõ một chút.

Tuy cha nói như vậy, nhưng Tú Vân vẫn không cách nào tiêu giận, nghĩ thầm tất cả đều do Cố Thiên Hữu làm hại, lại dùng thủ đoạn này muốn bức nàng đi vào khuôn khổ, lần này tuyệt sẽ không đơn giản tha thứ hắn.

Lại qua một ngày ——

Cố Thiên Hữu đang ở trên công đường thẩm tra xử lý một vụ án phụ thân kiện trưởng tử bất hiếu, trưởng tử lại kiện lão tử thiên vị đệ đệ, loại người không biết đạo lý này làm cho hắn tức giận lại không biết làm gì, có người thân cũng không biết quý trọng, đều phải đợi cho mất đi mới hiểu được hắn có bao nhiêu trân quý.

Mới thẩm đến một nửa, Cố Thiên Hữu trước hết tạm dừng nghỉ ngơi, miễn không kịp được đuổi cả hai cha con ra nhà môn, đi vào nội đường muốn uống miếng nước, liền thấy trong phòng chất đầy các loại thuốc bổ, hoa quả và điểm tâm, có thể so sánh ngày thường thu được còn nhiều hơn. “Những thứ này là gì?”

Tác sư gia ngồi ở trên ghế thái sư căn hạt dưa. “Đương nhiên là quả của người đến thăm bệnh.”

“Thăm bệnh? Ai bệnh?” Cố Thiên Hữu không hiểu hỏi.

Tác sư gia nghiêng mắt nhìn hắn. “Đương nhiên là đại nhân bị bệnh, hiện tại toàn bộ dân chúng Ngô huyện đều nghe nói đại nhân vì Phương cô nương mà bị bệnh tương tư, ngày nhớ đêm mong, cơm nước không nghĩ, còn phải lên tinh thần đến thẳng đường thăm vấn, trong lòng mọi người chính là rất không nổi.”

“Không phải... đây là biện pháp tốt như lời người nói?” Trán Cố Thiên Hữu run rẩy hỏi, hai ngày này bận rộn hơn, không đến phố phường đi đi lại lại, cho nên không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

“Có dân chúng Ngô huyện tới giúp người bức hôn, Phương cô nương không đồng ý gả cho người cũng không được.” Tác sư gia cười liếc sắc mặt lúc trắng lúc xanh của hắn, tiếp tục căn hạt dưa.

Da đầu Cố Thiên Hữu thoáng chốc run lên. “Người... Người... là cô ý?”

“Đúng vậy!” Hắn hừ cười một tiếng. “Dù sao chỉ cần đạt tới mục đích, quá trình như thế nào không quan trọng, đại nhân, chúc mừng người lấy vợ.”

“Tú Vân nhất định càng không muốn nhìn thấy ta...” Cố Thiên Hữu quang quác quang quác kêu. “Người cái này căn bản là đang gây trở ngại!”

Tác sư gia nhỏ vỏ hạt dưa ra. “Một năm mới lấy được ít tiền từ đại nhân, còn phải xuống bếp hỗ trợ chuẩn bị đồ ăn, nếu không phải ta cũng phải ăn, ngay cả nhà bếp cũng sẽ không đi vào, hiện tại chịu giúp người cũng không tệ rồi.”

“Người... Người... Chờ người gặp gỡ cô nương người thích, ta nhất định sẽ hảo hảo hồi báo.” Nói xong, Cố Thiên Hữu đã chạy về phủ quan thay quần áo trước.

Nghĩ đến Tú Vân cho rằng những lời đồn kia do mình tung ra, hắn không dám nghĩ rằng sẽ có bao nhiêu tức giận, bị sập cửa vào mặt việc nhỏ, nữ nhân kia mạnh mẽ, sẽ cầm cái chổi đánh người.

Cố Thiên Hữu một mạch chạy đến Phương gia, chạy đến thờ không ra hơi, cuối cùng đã tới ngoài cửa lớn, tranh thủ thời gian tiến lên gõ cửa.

Tú Vân vừa ra mở cửa, thấy là hắn, lập tức muốn đóng lại.

“Tú Vân, người trước nghe ta nói xong đã...” Cố Thiên Hữu dùng bàn tay ngăn lại cánh cửa, không cho nàng đóng cửa lại. “Ta bị Tác sư gia hãm hại...”

“Ta không muốn nghe!” Nàng dùng sức muốn đóng cánh cửa lại.

Cố Thiên Hữu nói cái gì cũng không chịu buông tay. “Những lời đồn kia thật không phải do ta bảo người ta đi ra ngoài nói lung tung... Ta thật oan uổng...”

“Lấy tay ra!” Tú Vân khê kêu.

“Người nhất định phải tin tưởng ta...” Hắn không ngừng kêu oan.

Khí lực của Tú Vân cuối cùng so ra kém nam nhân, đành phải buông tha cho động tác đóng cửa, lập tức xoay người đi đến sau nhà, cầm cái chổi đi ra.

“Ách... Tú Vân... Khụ khụ...” Cố Thiên Hữu biết rõ nàng thật sự bị chọc tức, hắng giọng. “Chuyện gì cũng từ từ...”

“Đại trượng phu dám làm dám chịu, không nên đem trách nhiệm giao cho người khác!” Nàng mắt đỏ căm tức nhìn hắn.

“Thật là do Tác sư gia... Oa...” Thấy Tú Vân thật sự vung cái chổi tới, Cố Thiên Hữu vừa né tránh, vừa giải thích. “Người thật sự cam lòng đánh ta?”

“Đừng cho là ta sẽ đau lòng ——” Tú Vân la hét đuổi đánh hắn.

“Tú Vân... Nương tử... ta sai rồi...” Cố Thiên Hữu chạy vòng quanh trong sân.

“Không nên gọi ta là nương tử...” Nàng ghen ngào mắng.

“Tú Vân...” Cố Thiên Hữu nghĩ thầm luôn né tránh cũng không được, nam tử hán đại trượng phu có được dân được, cho dù bị đánh trúng thì có sao.

Tú Vân không ngờ tới hắn lại đột nhiên dừng lại, muốn thu nhưng đã không kịp, cái chổi trên tay cứ như vậy mạnh mẽ đánh vào trên ót Cố Thiên Hữu, chỉ thấy hắn ngã xuống tại chỗ.

“Đại nhân!” Tú Vân kinh hô vút cái chổi xuống, bỏ nhào lên người Cố Thiên Hữu, thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, đã bất tỉnh, gấp đến độ nước mắt rơi xuống. “Đại nhân! Làm sao bây giờ?”

Nghe được tiếng khóc của Tú Vân, Cố Thiên Hữu vẫn không mở mắt ra, kỳ thật vừa rồi chỉ choáng váng một chút, cũng không thật sự bất tỉnh, đơn giản cứ tiếp tục làm bộ.

“Đại nhân, đại nhân...” Tú Vân vừa kêu hấn, vừa kiểm tra đầu Cố Thiên Hữu, nhìn xem có chảy máu hay không. “Ta không thật sự muốn đánh ngươi... Ngươi chờ, ta đây đi mời đại phu...”

“Đầu của ta...” Cố Thiên Hữu vội vàng bật ra một tiếng rên rỉ, giả bộ đứng lúc tỉnh lại.

“Đại nhân, ngươi đã tỉnh?” Nàng rất vui hỏi.

“Ta làm sao lại nằm trên mặt đất?” Cố Thiên Hữu vịn đầu, vẫn không quên giả bộ hỏi.

Tú Vân có chút áy náy, áp ứng thừa nhận nói: “Là ta... không cẩn thận đánh vào đầu của ngươi... Có đau ở đâu hay không? Còn chóng mặt không?”

“Ta không sao, chỉ cần ngươi có thể ngồi dậy, đánh vài bữa cũng không sao.” Cố Thiên Hữu thấy khổ nhục kế có hiệu lực, thuận thế tựa đầu dựa vào ngực nàng, lần nữa lấy thể công ôn nhu.

“Ngươi... Ngươi...” Sau khi Cố Thiên Hữu té xỉu, tức giận gì của Tú Vân đều tiêu tan, hiện tại cho dù muốn phát tác, lửa kia cũng đốt không nổi. “Nhanh lên một chút!”

Cố Thiên Hữu lặng lẽ nở một nụ cười đắc ý, dựa vào người nàng, chậm rãi đứng dậy, sau đó ngồi xuống ghế. “Đầu của ta còn đau một chút, ngươi mau giúp ta xoa xoa.”

“Đau ở đâu?” Nàng tranh thủ thời gian xem.

“Chính là chỗ này...” Cố Thiên Hữu chỉ vào đầu của mình. “Ngươi sờ sờ xem, sưng lên một cục.”

“Ồ đây sao? Lực đạo như vậy có quá lớn hay không?” Tú Vân nhẹ nhàng giúp hấn xoa.

“Không, như vậy vừa vặn.” Về mặt hấn thỏa mãn thờ dài. “Ngươi không giận ta nữa chứ?”

“Cho dù còn đang tức giận, lại có thể làm gì ngươi?” Tú Vân kiêu hãnh một tiếng. “Lúc này tất cả dân chúng Ngô huyện đều đứng ở bên ngươi, còn giúp ngươi bức hôn, chỉ cần ra cửa, mỗi người đều muốn ta sớm một chút gả cho ngươi, ta là thể đơn lực cô, căn bản không cách nào chống lại.”

“Không phải ta muốn trốn tránh trách nhiệm, thật do Tác sư gia tự đưa ra chủ ý, ta làm sao cam lòng đối với ngươi như vậy? Cho dù muốn ngươi đồng ý cưới, có rất nhiều biện pháp, tuyệt đối sẽ không dùng cách tiêu nhân này.” Cố Thiên Hữu nháy mắt đẹp thật vô tội nói ra.

“Thật không phải là ngươi làm?” Tú Vân có chút dao động.

Cố Thiên Hữu lại hợp thời nói vài câu lời hữu ích. “Bất quá Tác sư gia cũng là vì giúp ta, hấn thấy ta lúc ăn cơm nhớ ngươi, thật vất vả ngủ, còn ở trong mộng gọi tên ngươi, thật sự không có biện pháp mới làm như vậy, ngươi cũng đừng trách hấn.”

“Ngươi thật sự ngay cả mộng cũng gọi tên ta?” Cái này làm nàng thật sự mềm lòng, không tức giận, chỉ có tràn đầy đau lòng.

“Bằng không ngươi có thể hỏi người hầu của ta, hấn rất rõ.” Cố Thiên Hữu thuận thế ôm nàng lên gối. “Tuy mới hai, ba ngày không thấy được ngươi, ta lại cảm thấy giống như đã qua hai, ba năm, cuối cùng cảm nhận được mùi vị cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm.”

Tú Vân nhu thuận tùy ý hấn ôm. “Ta cũng rất nhớ ngươi, chính là... nút thắt trong lòng vẫn chưa mở được, ngay cả bản thân mình đều không nói phục được, cho dù thật sự thành hôn với ngươi, vẫn suy nghĩ lung tung.”

“Ta biết rõ.” Cố Thiên Hữu trộm hôn mặt của nàng. “Như vậy hiện tại thì sao? Nghĩ thông suốt chưa? Nguyên ý tin tưởng thực tâm của ta rồi?”

“Ừ, ta tin tưởng ngươi.” Hai gò má Tú Vân ửng đỏ. “Kỳ thật mấy ngày này ngươi đối đãi ta như thế nào, ta hấn rõ hơn những người khác, không nên cứ hoài nghi thiện tình của ngươi như vậy.”

Cố Thiên Hữu gật đầu như bầm tỏi. “Nói không sai, nếu ngươi còn chưa tin, ta đây sẽ đem tâm khoét ra cho ngươi xem, bất quá đến lúc đó ngươi còn chưa có gả cho ta đã phải thủ tiết trước.”

“Bậy, không nên nói lung tung lời xấu.” Tú Vân giận đấm nhẹ hấn. “Ta tin tưởng là được, còn có... Vừa rồi đánh ngươi đau, thực xin lỗi.”

“Tuy ta chỉ là thư sinh yếu đuối, nhưng bị nữ nhân của mình đánh, miễn cưỡng qua được.” Cố Thiên Hữu cười hi hi nói. “Huống chi ngẫu nhiên, cũng có thể tăng thêm không ít tình thú trong cuộc sống.”

“Phải như vậy không?” Tú Vân kiêu kiêu hấn. “Lần tới ta ra tay nặng hơn một chút.”

Hấn bị sắc nước bọt của mình. “Khụ, khụ, nếu như chỉ có hai người chúng ta, có thể bảo trụ mặt mũi, có thể hưởng thụ lạc thú khuê phòng, ta có thể tiếp nhận...” Chỉ cần đừng để thuộc hạ trong nhà môn chứng kiến là tốt rồi.

Tú Vân buột miệng cười. “Ta mới không cần loại lạc thú khuê phòng này.”

“Như vậy ta bảo bà mới đến cầu hôn nha?” Cố Thiên Hữu hỏi xác định lần nữa.

“Ừ.” Nàng ngượng ngùng gật gật đầu.

“Những lời này ta không biết hỏi bao nhiêu lần, cuối cùng bây giờ có thể như nguyện.” Hấn cười cúi khuôn mặt tuấn tú xuống, đang muốn hôn Tú Vân.

Ngoài cửa vang lên tiếng ho khan.

“Khụ, khụ.” Người hầu đứng ở ngoài phòng lấy tay che mắt, phi lễ chó nhìn. “Vụ án mới thẩm đến một nửa, Tác sư gia bảo tiểu nhân tranh thủ thời gian mời đại nhân trở về thẩm xong.”

Cố Thiên Hữu kêu một tiếng. “A! Thiếu chút nữa đã quên không lâu trước còn đang trên công đường thẩm vấn, ta phải chạy về nha môn, miễn cho người ta nói Huyện thái gia ta đây bởi vì tư quên công.”

“Vậy người nhanh trở lại nha môn!” Tú Vân cũng mở miệng thúc giục.

Mới đi hai bước, Cố Thiên Hữu vẫn còn không quá cam tâm, vì vậy quay đầu lại, rất nhanh hướng miệng Tú Vân hôn một cái. “Ta đi!”

Tú Vân đỏ mặt, nhìn thân ảnh hấn một tay nhấc áo, chạy về hướng nha môn, nàng cũng tin tưởng lần này sẽ không còn có vấn đề gì, bọn họ thật sự có thể làm vợ chồng.

Vài ngày sau, Triệu bà mai cười ha hả vô cùng có thần khí, càng nổi tiếng thêm vang dội, bởi vì Tri huyện đại nhân đem vụ mai mối này giao cho nàng làm, nàng kinh nghiệm chu đáo y theo tập tục ba thư sáu lễ, rất nhanh đem việc hôn nhân làm thỏa đáng, chỉ còn chờ ngày cưới vợ kia đến.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phiền Huyện Thái Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.